BARBARA CARTLAND

Pentru totdeauna

CAPITOLUL 1

OASPEŢI NEPOFTIŢI

Un zgomot de paşi pe terasă îl făcu pe Randal Gray să tresară. Blestemă cu glas scăzut:

— N-aş mai avea parte de voi!

Dăduse totuşi nişte dispoziţii precise: nu trebuia să fie deranjat sub nici un motiv. Dar, hotărât lucru, personalul de serviciu francez suferea in corpore de aceeaşi meteahnă: pentru un pourboire[1] substanţial, ar fi deschis uşa ta până şi diavolului.

— La naiba!

Era atât de obosit, atât de dezgustat, după aceste interminabile zile, nopţi si săptămâni de vacarm, de muzică şi de discuţii, că nu-şi mai

1 Bacşiş (în franceză în original) n.t.

dorea decât să se întindă cu spatele la soare, ca să se bucure de căldură şi ca să se cufunde într-un somn fără de vise.

Discuţiile cu pricina, mai mult ca orice altceva, îl aduseseră la limita depresiunii nervoase — discuţiile acelea interminabile al căror ritm nu slăbea în nici un moment, astfel încât, chiar când rămânea singur, ecoul vocilor tot îi mai stăruia în auz...

Iar acum vocile se apropiau! Randal îşi dădu seama că pumnii săi prinseseră să se strângă cu înverşunare, în vreme ce o undă de mânie îi gonea adrenalina prin sânge. Doar cu preţul unui formidabil efort de voinţă reuşi să se decontracteze.

Era ridicol. Să te umfle râsul, nu alta. De câte ori nu-şi jurase să nu mai cedeze nicicând acestui gen de porniri! De obicei bunul simţ şi umorul constituiau mijloacele sale cele mai bune de apărare; dar se simţea atât de obosit şi de vulnerabil în acest moment...

Zgomotul se apropia tot mai mult; un zgomot de paşi şi de voci care leza viaţa sa particulară. Ştia că peste un moment trebuia să se ridice şi să salute nişte pretinşi prieteni. Vreme de câteva clipe, crezu cu toată forţa deznădejdii sale că văzându-l astfel întins, nemişcat, cu ochii închişi, aveau să-l creadă adormit şi să plece. În acelaşi timp îşi dădu însă seama de ridicolul ideii. Oricum, în lumea

în care trăia nimeni nu proceda astfel şi cu atât mai mult cei care veneau să-l vadă. Vizitatorii săi se arătau întotdeauna perseverenţi.

Randal prinse să râdă de unul singur.

— Dumnezeule! Am început să mă port ca un copil răsfăţat, gândi el.

Cu un efort care i se păru aproape supraomenesc, se aşeză pe salteaua albă cu dungi roşii pe care stătuse până atunci lungit la marginea piscinei.

Două persoane îl examinau; vreme de o clipă le fixă cu o privire pierdută. Se aşteptase să vadă pe vreuna dintre numeroasele sale relaţii răspândite pe toată Coasta, de la Cannes la Monte Carlo. Se gândise la un anumit număr de persoane capabile de asemenea vizite inoportune când dăduse dispoziţie lui Pierre să nu permită nimănui accesul în vilă, ştiind prea bine că nu va fi ascultat.

Pierre era de prea mult timp în serviciul doamnei de Montier în această vilă de pe litoral ca să nu cunoască pe cei mai mulţi dintre cei care, an de an, năvăleau pe Riviera în căutarea soarelui şi a plăcerilor unei societăţi cosmopolite.

Neîndoios că omul găsise că e mai avantajos, gândi Randal sâcâit, să păstreze bunele relaţii cu cei care îşi dovediseră deja generozitatea şi care erau susceptibili, pe

viitor, să se dovedească o sursă bogată de venituri, decât să rămână în raporturi bune cu ciudatul oaspete căruia *Madame* îi lăsase vila pe mână când plecase atât de neaşteptat în America.

Pierre n-avea desigur cum să aprecieze un tânăr care nu dorea să primească vizite, care voia să păstreze faimoasa piscină doar pentru sine şi care se smulgea cu mare greutate dintr-un somn de plumb ca sa înghită neatent delicioasele mâncăruri ce i se pregăteau.

Da, Randal se aşteptase ca recluziunea sa voluntară să fie mai devreme sau mai târziu, încălcată; dar fu surprins să constate că intruşii respectivi aveau, la prima vedere, aparenţa unor veritabili necunoscuţi. Bărbatul, mai în vârstă, era înalt, purta inevitabilul sacou albastru de vară cu nasturi metalici şi un pantalon de flanelă albă, de parcă tocmai ar fi coborât de pe unul din iahturile luxoase ancorate în port. Lângă el se afla o copilă pe care o ţinută prea căutată o făcea mai degrabă ridicolă. Purta o rochie de organdi cu volane de dantelă care ar fi fost mai la locul ei pe străzile Parisului decât pe Riviera, în arşiţa care vălurea aerul după-amiezii.

Oaspeţii nepoftiţi, în picioare, continuau să-l examineze cu gravitate. Cel puţin expresia chipului fetei i se părea deosebit de serioasă lui Randal. Apoi bărbatul îi întinse mâna şi, de-

îndată ce începu să vorbească, tânărul recunoscu în el un tip de vizitator care-i era foarte familiar.

— Dragul meu prieten, vă rog să ne iertaţi că ne-am introdus într-o astfel de manieră, începu bărbatul. Servitorul dumneavoastră ne-a spus că doriţi să fiţi singur, dar l-am convins să ne lase să intrăm motivându-i că sunt unul dintre prietenii dumneavoastră cei mai vechi, că... hm... mă pot considera aproape ca un părinte al dumneavoastră.

Randal se ridică încetişor. Strânse mâna bărbatului, tot încercând să-şi reamintească unde mai auzise această voce adâncă şi învăluitoare, unde mai văzuse chipul acesta marcat de excese, dar care trebuie că fusese cândva extrem de frumos. Părea imposibil ca el să fi uitat aceşti ochi foarte adânci şi scânteietori care aveau un farmec ciudat, magnetic, atât de puternic încât, în ciuda furiei pe care o încercase deranjat fiind, trebui să-i zâmbească spontan şi fără efort ascultându-i spusele.

— ...l-am spus servitorului dumneavoastră, continuă vizitatorul cu vocea sa profundă: „Nu, domnul Gray nu ne aşteaptă! Cum Doamne, iartă-mă! ar putea s-o facă, dacă ignoră că suntem aici? Mai ales că au trecut aproape douăzeci de ani de când nu ne-am văzut şi douăzeci de ani în viaţa unui tânăr, înseamnă

chiar foarte mult! Oricum, dacă domnul Randal nu m-ar fi cunoscut cu douăzeci de ani în urmă, n-ar fi astăzi aici, şi n-ar fi pe cale să-şi îngă- duie o vacanţă binemeritată după strălucitorul succes pe care l-a repurtat pe cele două continente. Ar fi... ei bine, ce-ar fi pe cale să facă? Probabil că ar fi acum într-un birou oarecare, ocupându-se de nişte dosare plicticoase.

Cuvintele din urmă au fost acompaniate cu un gest larg şi de o coborâre a vocii care erau în stare să arate, chiar şi unui profan, că oratorul fusese format pentru scenă. Făcu o pauză, o pauză teatrală, şi Randal exclamă deodată:

— Bineînţeles, asta e! Sunteţi D'arcy Forest!

— Punct ochit, punct lovit! strigă omul. Mă uitaserăţi?

— Nu, bineînţeles că nu v-am uitat, replică Randal, dar e atâta vreme de când nu ne-am mai întâlnit. Paisprezece ani ca să fim mai exacţi şi nu douăzeci!

— Ce importanţă are asta, scumpul meu? întrebă D'arcy Forest. Important mi se pare faptul că v-am făcut un serviciu în acea perioadă, nu?

Randal încuviinţă din cap.

— Aveţi perfectă dreptate! Fără dumneavoastră, aş fi intrat în slujba unui avocat cum

o dorea tatăl meu. Aşa însă, m-am înscris la Oxford.

— Şi bine aţi făcut strigă D'arcy Forest. În fine! M-am întrebat deseori ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Presimţeam, când nu aveaţi decât optsprezece ani, că vă aştepta un viitor strălucit şi când, citind săptămâna trecută un articol consacrat succesului dumneavoastră de la New York, am văzut în ziar că sunteţi aici, i-am spus Sorellei: „Am să-ţi prezint un tânăr celebru, scumpa mea, un tânăr căruia i-am ghicit valoarea cu ani în urmă".

Se răsuci spre copila de lângă el. Randal o privi cu ceva mai multă atenţie. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse la început. „Trebuie să aibă doisprezece sau treisprezece ani", hotărî el. Hainele erau cele care o întinereau. Mânecile acestea ridicole cu volănaşe, tivurile garnisite cu dantelă şi panglicile cu care fusese împopoţonate îi dădeau înfăţişarea grotescă a unei paiaţe de carnaval.

Fata îl fixă cu seriozitate. „Nu-i deloc frumoasă" îşi spuse el. Era scundă şi slabă până într-atât încât părea aproape urâtă; părul negru ca para corbului, îi cădea pe umeri în şuviţe dezordonate; obrajii săi erau de o paloare uimitoare. Numai ochii o salvau — erau de o frumuseţe excepţională; mărginiţi de nişte gene

lungi şi negre, erau de un verde care-ţi amintea marea înainte de furtună.

Tatăl îşi trecu drăgăstos mâna pe după umerii ei.

— N-aveţi de unde s-o ştiţi pe mica mea Sorella, vorbi el, vădit emoţionat. Era încă un copilaş de leagăn când v-am cunoscut, un copilaş fericit şi apărat de dragostea mamei sale, pe care a trebuit s-o piardă curând în împrejurări tragice.

Se opri o clipă şi cu toate că nu făcu nici un gest, Randal simţi că, sufleteşte, îşi ştergea o lacrimă din ochi.

— N-am cum să vă explic ce a reprezentat fetiţa asta pentru mine, spuse el cu un tremur în voce. Fiecare dintre noi a însemnat totul pentru celălalt. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit fără ea.

Randal se simţea stânjenit. Omul exagera şi cu toate acestea există ceva atât de sincer în emoţia lui că n-avu încotro şi se simţi mişcat. Se răsuci puţin cam nervos spre balansoarele cu baldachin şi fotoliile acoperite de perne, dispuse cu gust pe terasă. Remarcă totuşi că Sorella nu se abandonă strânsorii tatălui său. Expresia care o avea în ochi aproape că îl şoca.

Randal nu era prea sigur că interpretează corect expresia respectivă. Putea să fie luată drept timiditate, jenă sau nelinişte; şi cu toate astea, ghicea că trebuia să fie vorba de un

sentiment mai adânc, apropiat parcă de dispreţ.

Dar ce anume ar putea explica dispreţul Sorellei? Randal n-avea cum să-şi dea seama şi îşi zise că ar face mai bine să nu se intereseze de acest copil atât de puţin prietenos. Cu toate acestea, când se aşează cu oaspeţii săi în fotoliile confortabile, Sorella era cea care-l intriga in continuare.

Acum, şi-l amintea bine pe D'Arcy Forest, un actor din vechea şcoală. Forest făcuse cunoştinţă mamei lui Randal cu ocazia unei reprezentaţii de binefacere la teatrul local.

Pe vremea aceea părinţii lui Randal locuiau la Worcester. Tatăl său era director de bancă. Era un om sever, pe care un complex de inferioritate îl făcea să fie în acelaşi timp dogmatic şi solemn. Satisfăcut de succesul mediocru pe care-l obţinuse în profesia lui, nu cerea altceva de la viaţă.

Cea care nutrea însă ambiţii pentru fiul lor era mama lui Randal. Se trăgea dintr-o familie de nobili de ţară scăpătaţi şi hotărâse, de îndată ce-l născuse, să-l facă pe Randal să beneficieze de o educaţie corespunzătoare, deci să-l încredinţeze unei solide şcoli particulare. Decizia aceasta însemnase o sumedenie de sacrificii financiare, dar când D'Arcy Forest îşi făcuse apariţia în vieţile lor, Randal

tocmai îşi terminase ultimul trimestru de studiu la Marlborough.

Doamna Gray făcea parte dintr-un comitet de doamne caritabile care îl convinsese pe directorul teatrului oraşului să organizeze un spectacol de gală cu premierea unei piese de Charles Dickens, *Poveste despre două oraşe,* ale cărei încasări aveau să fie vărsate în beneficiul spitalului de copii. Directorul nu se împotrivi prea mult. Simţul său de afaceri îl făcu să întrevadă posibilitatea de a trece îndea- juns de multe cheltuieli în contul serii de gală pentru a se înarma împotriva unui deficit în caz de eşec; în acelaşi timp mai făcea rost şi de o publicitate abundentă, şi asta pe de gratis!

Işi mai spuse şi, cu toate că nu avea nici o ambiţie socială, că prezenţa reprezentantului Coroanei din comitat, a primarului şi a unui număr oarecare de personalităţi care îşi dovediseră în repetate rânduri filantropia faţă de spital urmau să favorizeze planurile pe care le avea în privinţa dezvoltării teatrului pe care-l conducea. Şi nu în ultimul rând, se mai aştepta şi la mulţumirile publicului care avea să-i considere gestul ca o dovadă de generozitate.

Trupa teatrală era la fel de încântată ca şi directorul. Cum premierele aveau loc în toate oraşele în seara zilei de luni, erau obişnuiţi să joace în faţa unei săli pe jumătate goală, într-o

atmosferă glacială. De la începutul actului al treilea, erau deja atât de deprimaţi că aşteptau finele reprezentaţiei cu nerăbdare ca să se înapoieze în camerele lor sau ca să-şi refacă moralul scăzut în ambianţa mai călduroasă a vreunui birt.

D'Arcy Forest, în rolul lui Sidney Carton, se dovedi absolut remarcabil şi doamna Gray, la fel ca şi multe alte doamne prezente, simţi cum lacrimile îi încearcă ochii atunci când actorul rosti faimosul monolog pe scările eşafodului. Împreună cu alte membre ale comitetului, îl felicită în loja lui şi îi mulţumi pentru contribuţia sa cu totul deosebită la succesul spectacolului. Manierele sale încântătoare o fermecară atât de mult încât îl invită la masă.

D'Arcy Forest acceptă cu plăcere şi, chiar dacă doamna Gray avea să regrete până la urmă invitaţia ei precipitată, nu izbuti totuşi să-şi înăbuşe o anume emoţie când, duminica următoare, îl văzu făcându-şi apariţia în salonul ei.

În timpul celor cinci zile care au precedat acest dejun festiv, familia fusese împărţită. Tatăl, mama şi fiul n-au avut decât un singur şi unic subiect de conversaţie. Se iscă astfel o criză care i-a afectat mai profund decât ar fi fost în stare s-o facă oricare alt eveniment. Chiar şi primejdia iminentă a unui război n-ar

fi reuşit să le abată atenţia de la problema care se ridica în faţa lor.

Familia aceasta atât de burgheză şi de cumsecade se confrunta şi aşa în răstimpul cu pricina cu dificultăţile ridicate de întrebarea: ce carieră urma să aleagă Randal?

Tatăl său avea în această privinţă anume proiecte foarte precise. Fratele mai mare al domnului Gray era avocat la Kidderminster. Îi scrisese deja în urmă cu câţiva ani pentru a-i sugera că tânărul, de îndată ce avea să-şi termine studiile, să ocupe un post de stagiar în cadrul biroului său de avocatură. Propunerea care-i păruse domnului Gray convenabilă din toate punctele de vedere. Acceptase deci oferta fratelui şi îi vorbise deseori lui Randal despre viitorul care-l aştepta.

Şi iată că în chiar momentul în care tânărul urma să-şi facă bagajele şi să plece la Kidderminster totul se zdruncină din temelii. În cursul ultimului său trimestru de la Marlborough, Randal se prezentase la examenul de admitere de la Oxford. Vorbise despre asta cu părinţii săi, fără însă a insista prea mult asupra subiectului. Cum ei nu-şi considerau fiul ca fiind grozav de dotat, dăduseră puţină atenţie acestui proiect.

Noutatea că Randal reuşise, ba că mai obţinuse chiar şi o bursă de studii, explodase ca o bombă. Tânărul însuşi fusese cel mai surprins. Se înscrisese doar aşa, pentru a face

plăcere profesorului său îndrumător, care avea o părere excelentă asupra capacităţilor elevului favorit şi, cu acest prilej, dorinţa sa de a nu dezamăgi aşteptările cuiva se dovedi a avea nişte rezultate deosebit de fructuoase.

Maica-sa ar fi dorit ca el să accepte bursa de studii. Luptase îndârjit ca fiul ei să meargă la o şcoală particulară, şi intrarea lui la universitate părea să fie încununarea acestor eforturi.

Domnul Gray, dimpotrivă, declară că astea nu erau decât absurdităţi. Bursa nu reprezenta cine ştie ce; aveau să urmeze o sumedenie de alte cheltuieli şi considera că oricum consumase deja destui bani pentru tânărul Randal. Era timpul ca flăcăul să-şi câştige singur traiul şi să accepte lucrul care-l aştepta la Kidderminster. Cât despre Randal în sine, nu prea avea dreptul la cuvânt. Fiind foarte ataşat de părinţi, îi venea tare greu să ia parte vreunuia dintre ei împotriva celuilalt, dând astfel o lovitură dureroasă aceluia cu care avea să se găsească în dezacord. Astfel că rămase tăcut şi lăsă furtuna să se dezlănţuie în jurul său.

— L-am invitat pe domnul D'Arcy Forest la masă, spuse doamna Gray în vreme ce-şi luau gustarea de dimineaţă. Şi, măcar pentru un lucru, tot sunt bucuroasă că vine: o să vorbim de altceva decât despre viitorul lui

Randal. Discuţia asta m-a obosit îngrozitor. Se va duce la Oxford, şi gata!

— Se va duce la Kidderminster! se împurpura domnul Gray şi lovi cu pumnul în masă cu atâta violenţă încât ceştile clinchetiră pe suporturile lor.

Cu toate acestea, D'Arcy Forest nu se afla în casă decât de zece minute că deja se găsea implicat în discuţia capitală care privea viitorul lui Randal.

Îşi apără opinia cu înflăcărare. Se alăturase doamnei Gray cu o autoritate impresionantă şi o elocinţă irezistibilă.

— Nu vă daţi seama ce înseamnă asta pentru un tânăr? îl întrebă el pe domnul Gray . Şi evocă tradiţiile universităţii de la Oxford, locul ei in civilizaţia Angliei şi rolul pe care-l juca în formarea celor care erau chemaţi să constituie elita naţiunii. Vorbi cu atâta fervoare că domnul Gray a fost impresionat.

— Să cred că dumneavoastră înşivă aţi fost la Oxford, domnule Forest? îndrăzni el când actorul se întrerupse pentru a mânca savurosul roast beef cu care fusese servit.

— Vai, n-am avut această şansă! răspunse D'Arcy Forest cu nostalgie. Am fost obligat să-mi câştig viaţa de la vârsta de cincisprezece ani; dar dacă aş avea un fiu m-aş lipsi până şi de mâncare ca să-i dau posibilitatea să facă studiile pe care nu le-am putut face, şi ca el

să poată să-şi astâmpere setea la fântâna înţelepciunii.

Incontestabil că elocinţa lui D'Arcy Forest şi observaţiile judicioase şi necontenite ale doamnei Gray au fost elementele care i-au permis să meargă la Oxford. Nu-l mai revăzuse nicicând pe D'Arcy Forest din acea zi şi se îndoia că părinţii săi mai avuseseră vreodată măcar un singur gând pentru actor după ce compania teatrală care jucase *Povestea despre două oraşe,* părăsise Worcester-ul. Dar că vizita respectivă fusese hotărâtoare pentru viitorul său, Randal era ultimul care să o poată infirma.

— Şi acum tot cu actoria vă ocupaţi? întrebă el, strângând din ochi ca să se protejeze de reflexele orbitoare pe care soarele le stârnea în apa piscinei.

— Nu, am părăsit scândurile scenei de o groază de ani, replică D'Arcy Forest. E o poveste lungă, scumpul meu, şi n-aş vrea să vă plictisesc cu aşa ceva. E de-ajuns să spun că după ce soţia mea a murit şi m-a lăsat singur cu Sorella, pe atunci un bebeluş, a trebuit să renunţ la carieră ca să mă pot ocupa de ea. De altminteri nici sănătatea nu-mi mai permitea să-mi exercit această meserie în cele mai bune condiţii. Cu toate că regret deseori luminile rampei şi că am nostalgia mirosului de fard, ştiu că am procedat bine părăsind

teatrul. Astăzi actorii adevăraţi nu-şi mai află locul acolo...

Randal scoase un suspin de uşurare. Se temuse ca nu cumva D'Arcy Forest să nu-i ceară un rol într-una din piesele sale. Ar fi fost dezolat să trebuiască să-l refuze.

Alta era situaţia când cei care-i căutau protecţia erau la începutul vieţii. Putea spune unui tânăr sau unei tinere că ar face mai bine să-şi găsească o altă meserie decât cea de actor; dar disperarea celor care erau în vârstă îi sfâşia inima şi-l rănea într-un fel de nesuportat. Nu erau în stare să facă nimic altceva şi îşi păstrează toată nădejdea şi toată credinţa în talentul lor de actor. Măcinaţi de reumatisme sau atât de slăbiţi că vocea lor şovăitoare de-abia răzbătea până în fosa orchestrei, credeau cu toate acestea că erau în stare să obţină un rol dificil şi chiar să-l păstreze.

Credinţa aceasta pătimaşă era deseori singurul lucru care le rămăsese; şi Randal ştia că, dacă le-o spulbera, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se ducă acasă şi să moară.

Se aşeză mai bine în fotoliu. Temerile sale se risipiseră şi se apucă să râdă de ceea ce spunea oaspetele său.

D'Arcy Forest era amuzant, nu încăpea nici o îndoială. Ştia că reţinea atenţia auditorului său şi Randal tresări surprins când îşi dădu

seama că se făcuse ora patru şi jumătate şi că îl asculta acum de aproape două ore.

— Ei, dar s-a făcut ora ceaiului, spuse el. Doar dacă n-aţi prefera cumva nişte băuturi răcoritoare? Ar fi trebuit să-mi fac datoria de gazdă de cum aţi venit, vă rog să mă iertaţi.

— Nu-i nevoie să te scuzi, dragul meu, făcu D'Arcy Forest dezinvolt. Sorella şi cu mine am apucat să mâncăm chiar înainte de a veni încoace. Totuşi, acum, n-am să refuz un pahar.

Alături de piscină se găsea o mică grotă decorativă în care era disimulat un interfon. Randal îl sună pe Pierre.

— Adu băuturile spuse el, şi nişte ceai pentru mine. Aşteaptă un minut. — Se răsuci spre D'Arcy Forest. — Am uitat-o pe fata dumneavoastră Are vreo preferinţă?

În timp ce vorbea Randal o căuta din ochi pe Sorella; dar copila părea că dispăruse. Prins de farmecul conversaţiei tatălui ei, uitase de prezenţa fetei. Îşi dădu deodată seama că se afla la celălalt capăt al piscinei. Cu spatele către ei, şedea liniştită pe stâncile care se aplecau deasupra mării ale cărei valuri clipoceau domol.

Nu avu curajul să o strige.

— Două ceaiuri, ceru el, şi aşeză la loc interfonul.

— Ce face fata dumneavoastră acolo? întrebă el degajat.

— Ce face? — vreme de o clipă D'Arcy Forest păru surprins, apoi începu să râdă. — Oh, ea găseşte întotdeauna ceva de care să se ocupe.

Exista ceva ipocrit în răspunsul său care trezi bănuielile lui Randal. Pentru prima dată, aruncă o privire pătrunzătoare spre D'Arcy Forest, cântărindu-l nu ca pe un om de lume cu conversaţia agreabilă, ci ca pe un tată răspunzător de educaţia unui copil. Succesul pe care îl avusese întâia sa premieră făcuse din Randal un autor dramatic în vogă. Şi el care, până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, nu întâlnise nici un fel de actor, nici un fel de actriţă, cu excepţia lui D'Arcy Forest, avea acum de-a face cu ei tot timpul. Trecuseră şapte ani şi continua să fie fascinat de lumea teatrului.

Îşi dăduse seama că teatrul lăsa o pecete neştearsă asupra tuturor celor care se apropiau de el. Ar fi reuşit să recunoască în D'Arcy Forest actorul, chiar dacă l-ar fi întâlnit în mijlocul unui deşert sau în zăpezile din Alaska. Totul din el îi trăda profesia: felul în care mergea, vorbea sau îşi aşeza pălăria pe părul încărunţit.

Cu toate acestea, privitor la D'Arcy Forest, mai mult chiar decât numele de *actor,* cel de *aventurier* încerca să se impună spiritului lui Randal. D'Arcy aparţinea unei stirpe de oameni

care se stinsese pe la începutul secolului. În vremea noastră, micii escroci îşi pierduseră farmecul acela deosebit.

D'Arcy Forest era în stare să te fure cu o asemenea eleganţă, cu o elocinţă şi cu nişte maniere atât de desăvârşite că reuşea concomitent performanţa să te convingă că este plăcut să fi victima unui furt. Furt era poate un cuvânt prea tare pentru a denumi genul de spoliere de care se putea face vinovat. Mai degrabă era vorba de un împrumut niciodată restituit, de o investiţie care n-avea să aducă niciodată dividende, de invitaţii niciodată întoarse. Ascultându-l vorbind şi observând expresia trează şi interesată a ochilor vizitatorului său, Randal îşi dădu seama că surâsul acestuia ascundea un spirit ager, pe cale de a se întreba cam care ar fi maniera în care ar putea să obţină profitul cel mai mare din această întâlnire.

În ciuda aparenţelor, Randal era convins că omul avea nevoie de bani. Exista un rafinament prea căutat în ţinuta sa; bogatul *poate* avea o înfăţişare mai modestă, asta nu-i dăunează de fel, dar săracul *trebuie* să aibă întotdeauna aerul unui om avut.

În vreme ce Pierre aducea băuturile şi le aşeza pe o masă joasă în apropierea celor doi bărbaţi, Randal se gândea că mai devreme

sau mai târziu D'Arcy avea să-i ceară nişte bani. Dacă nu venise să-i solicite un rol, atunci venise pentru bani, nu?

Totuşi, de data aceasta, Randal nu încerca nici o stinghereală.

Nu era bogat de prea multă vreme astfel încât să se simtă grozav în rolul de binefăcător generos. Detesta expresia pe care oamenii o aveau pe chip când erau pe punctul de a împrumuta bani de la el, expresia aceea lacomă şi hrăpăreaţă, marcată şi de nuanţa unui resentiment. Îşi reproşase de sute de ori că era prea sensibil, dar de fiecare dată când situaţia se ivea din nou, se temea de ea.

Totuşi, acum, într-un mod cu totul neaşteptat, nu simţea nimic de felul acesta. Dimpotrivă, era uşor amuzat. Şi aceasta în mod sigur datorită extraordinarului şarm al lui D'Arcy, gândi el. Amintirea tatălui său ascultându-l pe D'Arcy Forest în timpul acelui prânz faimos îi străfulgera memoria. Îşi aminti că mama sa acordase mare atenţie spuselor actorului, în vreme ce el însuşi încerca un sentiment de admiraţie amestecat cu dezaprobare. Acum când era mai matur, putea să evalueze în toată profunzimea ei impresia pe care acest om reuşise s-o producă graţie elocinţei sale.

Cu toate acestea, îşi dădea seama că, în destule medii, D'Arcy Forest era desigur

considerat ca un ins vulgar chiar dacă atraşi de magnetismul său, oamenii erau constrânşi să-l iubească.

Da, magnetism era termenul cel mai potrivit.

Pierre termină cu aranjatul tacâmurilor pentru ceai după care se dădu puţin înapoi ca să-şi admire opera.

— Credeţi că sunt îndeajuns de multe prăjituri, domnule? vru el să ştie.

— Cred că da, răspunse Randal. Dacă nu am să te chem.

— Prea bine, zise Pierre înclinându-se.

Apoi se retrase aruncând o privire semnificativă lui D'Arcy Forest. De îndată ce feciorul ajunse la o distanţă convenabilă, Randal întrebă:

— Cât i-aţi dat lui Pierre, să vă lase să intraţi? Vă rog să mă iertaţi, dar sunt curios.

— Cât? Dar, dragă prietene, doar nu sunt Cresus, replică D'Arcy Forest. Nu dau niciodată bacşiş atunci când nu-i neapărat necesar. Lucru care nu-i prea uşor aici: francezii sunt atât de descumpăniţi atunci când nu primesc automat ceea ce aşteaptă. Nu, m-am mulţumit doar să-i stârnesc apetitul în această privinţă şi, dacă va fi dezamăgit atunci când am să plec, n-am decât să sper că lecţia îi va prinde bine.

Randal își dădu capul pe spate și hohoti. Acesta era genul de sinceritate care îi plăcea. Atât de puțini oameni în locul lui D'Arcy Forest și-ar fi mărturisit zgârcenia! Luă ceainicul de pe masă.

— Am rămas credincios ceaiului, chiar și în Franța, spuse el. Cred că e inutil să vă ofer un sandviș sau o prăjitură?

— Mănânc rareori între mese, răspunse D'Arcy Forest, și niciodată când beau.

— Și fiica dumneavoastră?

— Sorella, vino să bei un ceai! spuse D'Arcy ridicând vocea.

Copila nu se mișcă. Omul strigă din nou:

— Sorella!

Fata mai rămase locului câteva clipe; Randal își aminti cât de greu îi fusese să-și deschidă ochii și să se ridice atunci când vizitatorii veniseră să-l deranjeze. „Dar ea nu doarme", își spuse el privind spre copila care își legăna picioarele deasupra golului. Și cu toate acestea simțea că sunetele acelea care o smulgeau solitudinii stârneau în ea aceeași aversiune pe care o încercase și el mai devreme.

Copila înainta spre cei doi, și sandalele ei joase aproape că nu stârneau nici un zgomot pe brâul de dale care înconjura piscina. Când ajunse destul de aproape, Randal reuși să-i vadă expresia chipului. În ochi îi stăruia o

strălucire aparte, care dispăru însă de-ndată ce tatăl i se adresă, şi Randal se întrebă dacă nu cumva doar îşi imaginase luminile acelea ciudate.

— Se pare că domnul Gray vrea să te răsfeţe cu un ceai excelent.

Sorella nu răspunse. Randal îşi dădu seama că nu-i auzise încă sunetul vocii.

— Ţi-e foame? întrebă el intenţionat.

— Da, zise ea, fiindcă n-am mâncat nimic de la micul dejun.

Vocea sa era foarte plăcută. Vorbea cu un calm care contrasta cu exuberanţa tatălui ei.

— Nimic de la micul dejun! exclamă Randal. Trebuie să fii flămândă de-a binelea!

Îşi aminti că D'Arcy Forest îi spusese că prânziseră. „Minte de stinge", gândi el.

Sorella se aşeză pe un scaun jos aflat lângă masa pe care se găsea ceaiul. Întinse mâna, luă un sandviş şi începu să mănânce; părea că se concentrează asupra acestui lucru şi că uită de orice altceva.

— Ce vrei să bei? întrebă Randal. Ceai sau preferi o băutură răcoritoare?

Se aştepta ca Sorella să răspundă, dar D'Arcy o făcu în locul ei.

— Turnaţi-i nişte ceai, spuse acesta. E englezoaică şi trebuie să se conformeze tradiţiilor britanice. Sunt categoric împotriva obi-

ceiului pe care-l au aici de-ai lăsa pe copii să bea vin la masă.

— Îţi place vinul? întrebă Randal surprins.

Copila avu un gest de tăgadă:

— Papá a spus asta fiindcă aseară chelnerul m-a servit cu un pahar de vin care nu era inclus in costul mesei, aşa că a trebuit să plătească o diferenţă.

Se exprima cam în felul în care o face o femeie vorbind despre un soţ nesocotit. Urmă o tăcere penibilă, apoi D'Arcy Forest începu să râdă.

— Limbă de viperă! zise el. O, Doamne, fereşte-ne de adevărurile care încap în gura copiilor!

Sorella continuă să mănânce şi Randal îşi puse altă ceaşcă de ceai.

— Unde anume aţi tras? întrebă el pentru a relansa discuţia.

După o scurtă tăcere, D'Arcy Forest spuse:

— Nicăieri! Tocmai acesta e şi motivul, dragul meu, pentru care am venit să te vedem.

Randal strânse cu putere mânerul ceştii. Aşa deci! Momentul pe care-l aşteptase, clipa în care D'Arcy Forest avea să-i înfăţişeze motivul vizitei sale sosise. Mai târziu, când îşi evoca această scenă, nu reuşea niciodată să-şi amintească în ce fel reacţionase la fraza lui D'Arcy.

Randal se stabilise pentru câtva timp în Sudul Franţei, în faimosul *Midi*, ca să-şi afle odihna, liniştea şi mai cu seamă ca să fie singur, după săptămânile epuizante petrecute le New York unde căldura sufocantă era aproape insuportabilă. Într-o atmosferă de nervozitate excesivă, repetiţiile ieşiseră din ce în ce mai rău şi trebuise să se întrebe de mii de ori de ce-şi alesese o meserie atât de ingrată ca aceea de autor dramatic.

Pe deasupra, această „campanie" americană fusese precedată de alte trei luni de muncă epuizantă pentru producţia unui film. Şi, pentru prima oară în viaţa sa, se simţise ajuns pe marginea depresiunii nervoase. În cele din urmă revenise în Anglia după o premieră triumfală în cursul căreia fusese atât de aclamat că starea sa de epuizare se accentuase şi mai tare.

Îşi spusese mai mult decât o dată că era ridicol pentru un bărbat zdravăn de treizeci şi doi de ani să se prăbuşească în halul acesta doar pentru că muncise câte douăsprezece ore pe zi. Nu numai munca de adaptare şi de punere în scenă era cea care îl epuizase, dar şi pretenţiile celor din jurul său. Toţi aşteptau din partea lui un sprijin moral, intelectual şi fizic permanent. Şi, pentru a spune adevărul, mai exista şi o origine mai adâncă a acestui început de depresiune nervoasă: dacă era atât

de dezgustat, dacă nu mai izbutea să-şi regăsească somnul, dacă spiritul său era atât de obosit şi agitat, atunci Jane şi Lucille nu erau străine de aceasta.

Căci în viaţa sa existau două femei atunci când una singură ar fi fost de ajuns. Încercase să scape şi de una şi de cealaltă, lăsând-o pe Lucille la New York şi pe Jane în Anglia, şi se stabilise în Sud. Simţise dintr-odată o mare nevoie de soare, nu de soarele arzător a New York-ului a cărui căldură pare că ţâşneşte din asfalt şi te izbeşte în plină figură, dar de soarele blând şi odihnitor al Mediteranei care poate izgoni oboseala dintr-un corp epuizat şi umple sufletul cu o pace senină.

Nu prea o cunoştea cine ştie ce pe doamna de Montier pe care o întâlnise la câteva recepţii mondene de la Londra. Dar se simţise cuprins de simpatie pentru ea şi ghicise că lucrul era reciproc.

— Veniţi să vă stabiliţi câtva timp la mine de îndată ce veţi scăpa de toate neroziile astea, îi spusese ea ultima oară când se întâlniseră. Vă veţi putea întinde pe marginea piscinei, contempla marea şi uita restul lumii. Eu o fac deseori când îmi amintesc de trecut.

Doamna de Montier fusese o vedetă foarte aclamată, chiar dacă nu şi o actriţă desăvârşită şi mai fusese şi metresa unui mare duce precum şi prietena unui rege din Balcani.

Vârsta care o avea acum o făcuse nu doar să-şi piardă soţii, dar şi frumuseţea; cu toate astea îşi păstrase în întregime simţul umorului.

Era una din puţinele femei care nu cer nimic bărbaţilor ce le înconjoară. Cunoscuse atâţia în tinereţea ei că, bătrână acum, nu le pretindea altceva decât să fie atenţi când vorbea şi să-i respecte tăcerea când n-avea nimic de spus, ceea ce se întâmpla destul de rar.

Randal nu descinsese la vila ei decât de puţine zile, când doamna de Montier fu chemată în Statele Unite.

— Trebuie să plec, îi spusese ea, după ce citise telegrama. Ceva în legătură cu averea celui de al doilea soţ al meu; este uriaşă şi mai ales când îmbătrâneşti, banii încep să devină foarte importanţi. Îi iubesc şi am intenţia să-i păstrez pe cei pe care-i am. Aşa că trebuie să dau o fugă până la New York.

Înlăturase ferm toate obiecţiile sale şi două zile mai târziu, ea părăsise vila însoţită de două cameriste, de un secretar, de un şofer, de douăzeci şi patru de valize şi genţi de voiaj şi de două turturele în colivie.

Turturelele erau favoritele ei în momentul respectiv. Mai-nainte, doamna de Montier avusese o maimuţă, dar aceasta îi sâcâia îngrozitor oaspeţii şi evadase într-o noapte pentru a fi atacată de nişte câini vagabonzi care o sfâşiaseră îndată. Doamna de Montier

afirmase atunci că lucrul respectiv îi zdrobise inima; dar prietenii o bănuiau că în secret se simţise chiar uşurată. Turturelele creaseră infinit mai puţine probleme. Cântau foarte plăcut şi personalul de serviciu nu refuza de fel să le cureţe colivia şi să le hrănească.

Amfitrioana lui îşi luase turturelele cu ea în America dar lăsase în urma sa tablouri de valoare, o colecţie unică de tabachere şi câteva remarcabile piese de argintărie. Şi-i mai lăsase lui Randal întreaga vilă la dispoziţie.

— Rămâneţi atât cât veţi dori, îi spusese ea, Pierre şi Madeleine vor avea grijă de dumneavoastră.. Puneţi-i puţin la treabă, altminteri se vor îngrăşa şi lenevi, şi când voi avea de gând să dau o recepţie, au să-mi spună că asta nu le cade deloc bine. Tocmai oamenii care n-au ce face sunt întotdeauna cei care găsesc că un efort suplimentar cât de mic e de-a dreptul insuportabil.

Randel râsese; dar, dinspre partea lui, era hotărât să-i lase în pace pe Pierre şi pe Madeleine. Tot ceea ce-şi dorea, era odihna şi solitudinea. „Există atât de puţine posibilităţi de a fi singur în viaţă", gândi el. La Londra, în apartamentul său, există secretara, zbârnâitul necontenit al telefonului şi era deranjat de sute de ori pe zi. În casa lui de la ţară, foarte de curând cumpărată, era acelaşi lucru. Oamenii se suiau în maşină şi

veneau să-l găsească pentru o scurtă discuţie. Şi aici îi trebuia o secretară, fiindcă servitorii refuzau să răspundă la telefon. Lucruri care se adăugau la preţul succesului, Randal o ştia şi, până de curând, găsise prea multă fericire în această reuşită ca să-şi dea seama că ea avea şi un revers.

Acum însă succesul îl depăşise. Obligaţiile omului celebru, adăugate la munca de autor dramatic, îi consumaseră ultimele forţe. „Totul devine, până la urmă, o problemă de rezistenţă", gândi el.

Fusese absorbit de un mediu căruia nici măcar nu visase că-i va aparţine cândva. Jane Crake fusese cea care-l introdusese în înalta societate şi Randal înţelese foarte repede că tânăra avea să joace un rol important în viaţa lui. În memoria lui, chipul ei apărea împodobit de un nimb.

Jane era foarte atractivă şi personifica exact ceea ce maică-sa numise „făptura de care ai nevoie". Avusese intenţia să-i vorbească lui Lucille despre Jane când plecase la New York dar momentul potrivit întârziase să apară. Era ridicol, o ştia, să-i fie teamă să-i spună lui Lucille ce anume reprezenta Jane pentru el sau, mai degrabă, ce rol avea să joace curând în viaţa lui; dar nu îndrăznise. Apoi se mai întâmplase ca Lucille, chiar înainte de a şti el aceasta, să fie angajată ca să joace în noua

lui piesă care tebuia reprezentată în octombrie aşa că actriţa urma să sosească la Londra pe la sfârşitul lui august.

Teama pe care întâlnirea dintre Jane şi Lucille i-o provoca îl urmărise până şi aici astfel că Randal nu reuşise să se destindă sau să se odihnească aşa cum ar fi putut s-o facă în zilele care urmaseră plecării doamnei de Mortier la New York. Chiar şi când dormea, avea impre- sia că le aude vocile, că le vede feţele. Mai târziu, la multă vreme după aceea, Randal avea să se întrebe dacă nu cumva dorinţa de a nu se gândi la Jean şi Lucille îl făcuse să accepte scandaloasa propunere a lui D'Arcy Foreșt — propunere care la început îi tăiase răsuflarea şi pe care totuşi o acceptase fără să ştie prea bine de ce.

Contrariu a tot ceea ce îşi propusese, a tot ceea ce voia îi permisese totuşi lui D'Arcy să se instaleze cu fiica lui în vilă fiindcă n-aveau unde să se ducă.

Randal, care nu s-ar fi crezut în stare de o astfel de nebunie, trebui să se plece în faţa evidenţei când văzu instalându-se bagajele lor în camerele care li se atribuiseră.

Încă sub imperiul emoţiei intră în salon unde o găsi pe Sorella ghemuită pe canapea, cu chipul întors către mare.

Nu-l auzise intrând. Când îşi dădu seama de prezenţa lui, copila tresări. Timp de o secundă păru că nu-l vede, apoi se ridică brusc.

Randal n-avu impresia că fata se teme de el sau că era nemulţumită că trebuie să plece, ci doar că se retrage aşa cum o face un copil ascultător în prezenţa unei persoane mature care nu vrea să fie deranjată.

Modestia aceasta avea în ea ceva atât de trist că Randal, pentru a fi drăguţ, se văzu obligat să-i spună cu căldură:

— Poţi rămâne aici, dacă locul nu ţi se pare prea retras.

Remarca aceasta o făcu să se oprească. Se răsuci spre el şi privirile lor se încrucişară.

— Cred că sunteţi cam nerod, spuse ea lent şi răspicat. Şi fără să mai aştepte răspunsul, ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 2

APROAPE O FEMEIE...

Randal găsi două scrisori pe tava cu micul dejun.

Soarele făcea să strălucească vasul de argint în care se afla cafeaua şi ilumina porţelanurile rare care mărturiseau gustul rafinat al doamnei de Montier.

Scrisorile erau sprijinite de suportul feliilor de pâine prăjită. Fără ca măcar să privească scrisul, Randal ştia de la cine veneau. Culoarea, albastru-deschis a uneia, şi sobrietatea celeilalte n-aveau cum să-l înşele.

Se aşeză mai comod pentru a le examina. De la o vreme se simţea mai liniştit şi chiar încerca o anume detaşare când ajungea să absolve ritualul corespondenţei; la fel ca şi alte chestiuni, aceasta încetase să mai constituie o sursă de iritare pentru el.

Nu că ar fi fost deosebit de preocupat de propria-i persoană, dar se neliniştise totuşi peste măsură din pricina sănătăţii sale şi oboseala pe care o resimţise în urmă cu o săptămână îl alarmase atât de mult încât încerca acum o imensă uşurare simţindu-se iar în plină formă.

— Credeţi sau nu, spuse el, adresându-se scrisorilor, vindecarea asta o datorez lui D'Arcy Forest.

De când Sorella şi cu tatăl ei se stabiliseră la vilă, Randal nu doar că învăţase să le aprecieze compania, dar chiar se alesese cu un beneficiu neaşteptat: remediul ideal împotriva epuizării sale.

Era evident, gândi Randal, că lucrul de care avusese nevoie nu era singurătatea, ci schimbarea companiei. Ceea ce-l deosebea radical pe D'Arcy Forest de toţi oamenii cu care el, Randal, fusese obligat să lucreze la Londra şi la New York, era în mod sigur vitalitatea ieşită din comun a personajului.

Fără nici o îndoială, prima impresie a lui Randal se adeverise: era vorba de un aventurier! Dar chiar şi acest termen era încă prea slab. D'Arcy era de-asemeni şi un bandit, un pirat, un hoţ de drumul mare.

Era de ajuns să închizi ochii şi să-l asculţi ca să ţi-l imaginezi înveşmântat în catifea şi dantelă, încălţat în nişte botfori înalţi şi cu capul

acoperit cu o pălărie cu pene. Poate că era un lăudăros şi un fanfaron, dar avea atât de multă putere de convingere şi făptura sa era înconjurată de o aură atât de romantică încât cei care-i ascultau vocea caldă şi vibrantă erau de-a dreptul fascinaţi.

D'Arcy putea să-şi permită să se laude cu cuceririle sale, fiindcă Randal reuşea să înţeleagă foarte uşor de ce atât de puţine femei rezistaseră virilităţii sale triumfătoare. Actorul le culegea din zbor, sau mai degrabă ele făceau orice sacrificiu pentru plăcerea de a fi cu el; dar dacă ar fi să judecăm oamenii după ceea ce dau şi ce primesc, D'Arcy era departe de a fi singurul beneficiar al acestor relaţii.

Compania sa fermeca, amuza şi distra în acelaşi timp. Randal râsese în această din urmă săptămână cum nu o mai făcuse de multă vreme.

Era obişnuit cu conversaţii strălucitoare fiindcă fusese recent primit într-un cerc monden care se mândrea cu faptul de a număra printre membrii săi cele mai scânteietoare spirite ale epocii. Dar D'Arcy avea un umor de un fel cu totul diferit. Mai bogat şi mai muşcător, avea în el ceva shakespearian, la fel de viguros pe cât era el însuşi de robust. D'Arcy dusese poate o viaţă de libertin şi fără îndoială că era mincinos, în măsura în care era gata să născocească indiferent ce anec-

dotă pentru a-şi impresiona auditorul, dar în spatele acestui exhibiţionism se ascundea o mare sinceritate, o experienţă solidă, iar aceasta era mai importantă decât faptul de a fi izbutit o întorsătură nostimă de frază pentru a râde pe seama aproapelui.

Istoriile lui D'Arcy nu erau întotdeauna la locul lor intr-un salon şi deseori, când Sorella era prezentă, Randal privea copilul cu stânjeneală aruncând după aceea tatălui o privire de avertisment care voia să-i spună că vorbele sale nu erau făcute totuşi pentru nişte urechi nevinovate.

Dar D'Arcy se mulţumea să râdă.

— Pentru spiritele pure sexul este un subiect plictisitor, spunea el. Oricum, Sorella tot nu ascultă. Ea nu mă ascultă niciodată. Fiindcă a auzit poveştile astea de prea multe ori, nu-i aşa, pisicuţa mea?

Sorella răspundea rareori; se mulţumea să-şi fixeze tatăl cu ciudaţii ei ochi verzi. Îşi arăta foarte puţin sentimentele şi era atât de tăcută că Randal se întrebă în repetate rânduri la ce anume putea să gândească în prezenţa lor.

Randal n-avea prea multă experienţă, dar nu era nici atât de mărginit încât să nu-şi dea seama că Sorella era un copil deosebit. Apărea la începutul meselor pentru a dispare la sfârşit fără a spune vreodată încotro avea de gând să se îndrepte.

La început Randal fusese încântat de acest comportament gândindu-se că fata proceda astfel pentru a-i respecta tihna. Apoi curiozitatea îi fusese stârnită.

— Vorbiţi-mi despre fiica dumneavoastră, îi spusese el lui D'Arcy, într-o după amiază, când după un prânz delicios alcătuit din scoici, din friptură din pulpă de miel şi din brânză de Brie se tolăniseră pe două şezlonguri şi îşi aprinseseră ţigările de foi.

— Sărmana şi micuţa mea orfană! exclamase atunci emoţionat D'Arcy. N-am cum să vă spun tot ce înseamnă pentru mine; a trebuit să fac nişte sacrificii uriaşe pentru a o păstra lângă mine... dar mai bine să lăsăm asta. Este o mare răspundere să ai un copil, dragul meu, o răspundere foarte mare, mai ales atunci când trebuie să-ţi asumi în acelaşi timp rolul tatălui şi al mamei. Cu toate astea, trebuie să fim de acord că fata îmi face cinste.

— După moartea soţiei dumneavoastră, n-aţi fi putut s-o încredinţaţi totuşi vreunei rubedenii?

— Nu, fiindcă n-am avut cui. Soţia, cum am mai amintit, a fugit de-acasă ca să se mărite cu mine. Şi-atunci părinţii au rupt-o cu ea, de parcă sărmana s-ar fi abandonat diavolului! N-a fost nici prima nici ultima oară că am fost acuzat de a fi un personaj cu care nu e bine să ai de-a face! Cu toate acestea, cred că mi-am făcut soţia fericită. După

căsătorie, a învăţat să danseze şi a devenit balerină. Dacă si-ar fi început instrucţia mai din timp şi ar fi avut profesori mai buni, ar fi ajuns poate celebră. Dar şi aşa, era bucuroasă de succesele modeste pe care le repurta şi a murit în felul în care se cuvine s-o facă o artistă mare, dacă nu vrea să-şi dezamăgească publicul. A răcit dar, în ciuda unei febre foarte mari, a ţinut neapărat să participe la două reprezentaţii pentru care fusese angajată imediat după Crăciun. Douăzeci şi patru de ore mai târziu era moartă. Bineînţeles, n-am avut cum să-i trădez încrederea şi să abandonez copilul cu care m-a lăsat.

Randal aruncă o privire bănuitoare în direcţia actorului. Nu prea-i venea să creadă versiunea aceasta romanţioasă mot à mot. Dacă doamna Forest acceptase să danseze atunci când ar fi trebuit să stea la pat, o făcuse fără îndoială pentru că soţul ei nu lucra atunci şi pentru că aveau nevoie de bani. Randal se întrebă, aşa cum o făcuse deja şi mai-nainte, ce fel de tată fusese D'Arcy pentru fiica lui. Libertinul acesta bătrân îşi trăsese oare copilul după sine în universul său de dezmăţ?

Îşi spuse că Sorella se dovedise curând un atu convingător în măsura în care prezenţa ei îndemna la compasiune. Mai mult ca sigur, veşmintele acestea care îi stăteau atât de rău îi fuseseră oferite de către prietenele tatălui ei;

credeau că ocupându-se de biata orfană, aveau să-şi atragă recunoştinţa lui D'Arcy.

Era reconfortant să te gândeşti că aceste sărmane atenţii constituiseră totuşi un motiv de bucurie pentru Sorella deoarece, când Randal o văzuse în costum de baie, fusese de-a dreptul şocat. Şi aşa avea o înfăţişare slabă şi descărnată în acele rochii extravagante de organdi, toate numai zorzoane şi dantele, dar fără ele, te făcea să te gândeşti la o biată mâţă jigărită.

La fel de adevărat era că pielea ei avea acea nuanţă rară care te ducea cu gândul la florile magnoliei, şi pe care nici soarele Sudului nu reuşea s-o schimbe, ceea ce accentua aspectul jalnic al coatelor ascuţite şi al omoplaţilor firavi; dar Randal avea convingerea că fetiţa era pur şi simplu subnutrită şi bănuia că povestea lui D'Arcy despre o viaţă îndestulată nu era decât o ţesătură de minciuni.

— Ce vârstă are Sorella? întrebase el.

D'Arcy ezitase înainte de a răspunde, „neştiind dacă trebuie să spună adevărul", gândise Randel.

— Cincisprezece ani, răspunsese el în sfârşit, mai curând indispus.

— Cincisprezece ani! O credeam mai mică.

— Unde mai pui că e ceva de speriat cum ţine evidenţa aniversărilor, adăugase sec D'Arcy.

Buzele lui Randal se crispaseră.

Își închipuia foarte ușor de ce D'Arcy făcea tot ce-i sta în putință pentru ca fiica lui să rămână cât mai mult timp un copil drăguț. O fiică a cărei feminitate ar fi fost în plină înflorire n-ar mai fi însemnat în nici un fel un ajutor eficace în manevrarea complicatelor intrigi amoroase ale tatălui. Gelozia femeilor este notorie, și fiica unui amant, pentru a fi acceptată, trebuia să fie foarte tânără.

— Da, cincisprezece ani, repetă D'Arcy cu ciudă. I-am spus de altfel că nu mai e chiar copiliță și că va trebui curând să ne gândim la viitorul ei.

— Probabil că teatrul, nu?

D'Arcy avusese un gest de tăgadă.

— Nu o văd făcând față: o actriță mare se *naște*, nu se *face*. Sorella habar nu are ce înseamnă actoria și teatrul. Mai are și defectul de a fi sinceră; aceasta era una din calitățile soției mele care m-a iritat foarte mult și fata a moștenit-o.

Randal nu reușise să-și stăpânească râsul.

— Și atunci, ce aveți de gând să faceți?

D'Arcy săltase din umeri, apoi, surâzând, venise cu detalii:

— N-am de ce să spun că educația fiicei mele ar fi fost neglijată, dar trebuie să recunosc că multe din ce a fost pusă să învețe nu prea-i vor fi de folos. Sorella este o

jucătoare de bridge de prima mână. La fel de bine se descurcă şi cu pocherul; dacă ai să joci cu ea, trebuie să fii foarte atent atunci când face cărţile. Printre altele, vorbeşte majoritatea limbilor europene... hm... mai mult sau mai puţin... Le cunoaşte totuşi îndeajuns pentru a se descurca într-un oraş străin. O sumedenie de elemente folositoare, trebuie s-o admiţi, dragul meu Randal, dar greu de transformat într-un venit lunar convenabil!

— Îmi pare foarte rău pentru micuţă.

— Excelent! Atunci, poate că reuşeşti să-i găseşti vreo activitate care i se potriveşte, răspunsese pe loc D'Arcy. Ar putea, de pildă, să înveţe stenografia şi să devină secretara dumitale.

— Nici nu se pune problema! strigase Randal, întrebându-se de îndată cam ce-ar putea crede Hoppy despre Sorella...

Acelaşi gând îi străbătu cugetul şi în această dimineaţă, după ce, luând în mână cele două scrisori, descoperi că ele ascundeau o a treia.

Era vorba de o scrisoare modestă pe care adresa fusese trecută cu un scris clar şi fără pretenţii, care îi era familiar.

O deschise şi începu s-o citească în vreme ce-şi turna cafeaua. Un surâs uşor îi apăru pe buze şi chipul său luă o expresie afectuoasă.

Mary Hopkins îi devenise secretară în perioada când îşi făcuse debutul de autor dramatic. Hoppy, cum îi spunea toată lumea, avea să-i mărturisească mai târziu că acceptase un salariu mult inferior celui pe care îl primea în mod obişnuit, doar pentru că avea încredere în steaua lui.

Randal era convins că spusele ei erau adevărate, fiindcă această atitudine se potrivea foarte bine cu personalitatea excepţională a lui Hoppy. Secretara era o femeie ceva mai în vârstă, cu părul cărunt şi faţa uscăţivă; n-aveai însă cum să rămâi mai mult timp în compania ei fără să o admiri şi să o iubeşti totodată.

Hoppy a fost cea care-l făcuse pe Randal să muncească într-o asemenea măsură încât tânărul aproape că fusese obligat să-i ceară îndurarea. Ea a fost cea care i-a organizat viaţa, s-a ocupat de publicitate, a negociat cu directorii şi cu agenţii şi a pus ordine chiar şi în afacerile sale sentimentale. Cum Randal îi spusese odată, Hoppy era mai neînduplecată ca o soţie şi mai pretenţioasă ca o amantă. Femeia se mulţumise să râdă de el şi continuase să-l conducă pe calea succesului. Cu toate acestea, chiar dacă-l obliga să respecte dorinţele şi pretenţiile marelui public pentru care lucra, secretara-factotum îl făcea totuşi să râdă din pricina proprie-i

indiferenţe faţă de tot ceea ce seducea de obicei oamenii.

Banii o interesau destul de puţin şi oamenii aşa-zişi importanţi nici atât. Iubea bărbaţii şi femeile pentru ceea ce aceştia erau cu adevărat şi aria prietenilor săi se întindea de la un ministru la strângătorul de petice cu o nepăsare deplină faţă de tot ceea ce semenii ar fi putut gândi despre ea sau despre aceştia.

Se ocupa de finanţele lui Randal cu o eficacitate şi o vigilenţă cărora nu le scăpa nimic; nu-i permitea de fel să lase să i se sustragă măcar un penny şi îi interzicea să îngraşe păsările de pradă înfometate care sunt întotdeauna gata să se năpustească asupra contului bancar deţinut de un tânăr prosper. Vreme în care, uita în mod invariabil să completeze cecul ce reprezenta contravaloarea serviciilor prestate de ea, astfel încât nu doar o singură dată Randal trebuise s-o oblige să-şi cumpere veşminte fără de care nu se putea, cum ar fi fost un palton de iarnă — ba chiar şi pantofi! Pentru ea însăşi n-avea niciodată timp de pierdut...

Hoppy reprezenta o adevărată comoară pentru Randal şi el îi purta o recunoştinţă infinită pentru devotamentul pe care femeia i-l arăta. Cu toate acestea, îşi mărturisea deseori că-i era puţin teamă de ea. Era atât de tiranică atunci când voia un lucru anume! Astfel încât

chiar se întrebase dacă hotărârea sa de a se însura cu Jane Crake fusese luată pentru a-i face pe plac lui Hoppy sau pentru că o iubea într-adevăr pe fată...

Hoppy a fost cea care a hotărât că tatăl lui Jane, lordul Rockampstead, va sponsoriza piesa lui Randal.

Lordul Rockampstead era novice în lumea spectacolului şi faptul că era gata să îngroape nişte milioane în piese montate în West End[1] era o adevărată pleaşcă pentru directorii de teatru aflaţi într-o veşnică penurie de bani şi pentru producătorii mai puţin solizi din punct de vedere financiar.

Cracke's Flakes[2] era o marcă pe care toate gospodinele din Marea Britanie o apreciau. Firma fusese creată de tatăl lordului Roskampestead. Acesta era un bărbat cu capul pe umeri, originar din Lancashire[3], prove nind dintr-o familie modestă, care avusese parte de o instrucţie destul de oarecare.

Cu atât mai mult avusese grijă să acorde cele mai bune şanse fiului său, pe care vrusese să-l scutească de lupta pe care el însuşi trebuise s-o ducă pentru a dobândi consideraţia socială.

---

1 Cartier select din partea de apus a Londrei.
2 Produsele cerealiere Crake.
3 Regiune în nord-vestul Angliei (N.T.)

Când a moştenit averea uriaşă a tatălui său şi titlul nobiliar al acestuia, John Crake era de-acum un personaj respectat. Chiar dacă numele lui se lăfăia pe toate panourile publicitare, fusese primit în casele cele mai pretenţioase din cu totul alte motive. Colecţia sa de tablouri era celebră printre iubitorii de artă; caii săi pursânge câştigaseră marile curse tradiţionale; echipa sa de polo avea în vitrinele ei o impresionantă serie de cupe internaţionale; iahtul său, în Cupa Americii, pulverizase toate recordurile. Vreme de câţiva ani dobândirea trofeelor sportive, alături de bucuria de a obţine un splendid teren de vânătoare în Scoţia şi de a intra în posesia unui castel pomenit în manualele de istorie, reuşiseră să ocupe în întregime interesul noului lord Rockampstead; apoi începu să se intereseze de teatru. Trei din piesele pe care deja le finanţase se dovediseră a fi eşecuri când la un cocteil, întâmplarea a făcut să fie prezentat lui Randal.

Uzând de abilitatea ei ieşită din comun, Hoppy se descurcase şi de astă dată, şi obţinuse pentru Randal o invitaţie la castelul de la Bletchingly. Cei doi oameni descoperiră că-şi erau reciproc simpatici şi Rockampstead lăsa să se înţeleagă că dorea să fie primul

care să citească manuscrisul lui *Astăzi și Mâine.*

Aceasta era piesa cea mai ambițioasă a lui Randal, și punerea ei în scenă cerea un buget important. Agentul său nu fusese prea sigur că avea să găsească un producător, până în ziua în care manevrele lui Hoppy l-au convins pe lordul Rockampstead să suporte partea financiară.

Dar dacă Randal obținuse participarea lordului Rockampstead, reușise în același timp să stârnească și interesul fiicei acestuia; era tocmai lucrul pe care Hoppy i-l reamintea foarte limpede atunci când evidenția la finele scrisorii următoarele:

„Jane m-a sunat aseară. Era foarte mâhnită că nu are noutăți de la dumneata. Asta m-a determinat s-o liniștesc sugerându-i că scrisoarea dumitale probabil s-a rătăcit. În orice caz, dacă aș fi în locul dumitale, nu mi-aș pierde timpul certându-mă cu Poșta din pricina asta; un telefon dat tinerei ar fi mult mai oportun".

Randal râse în vreme ce lăsa să-i scape scrisoarea. Buna și brava de Hoppy! Dintr-o dată, se simțea tânăr și cu inima ușoară. Ce importanță aveau toate acestea? Londra și New-York-ul erau departe. Nici Jane nici Lucille nu-i puteau strica această dimineață însorită,

deoarece descurajarea şi oboseala dispăruseră şi simţea cum forţele îi revin.

Sări din pat şi se duse până la balcon. Căldura aşezase un fel de abur la orizont, marea era netedă şi calmă. Putea să audă clipocitul uşor al valurilor când se izbeau de stâncile ţărmului, frunzele palmierilor foşnind în briza cea uşoară. În faţa a atâta frumuseţe, nu-şi pierdeau toate celelalte importanţa lor?

„O, lumea aşa cum a făcut-o Domnul! Totul nu-i decât frumuseţe", se trezi el recitând cu glas tare.

În vreme ce entuziasmul îi smulsese aceste vorbe, auzi un zgomot slab care îl făcu să privească în jos: în picioare sub balcon Sorella privea spre el.

Avea un buchet uriaş de flori în braţe şi era îmbrăcată într-una din rochiile ei de organdi, tivită cu dantelă de tul, care îi dădea un aer caraghios. Era desculţă şi avea înfăţişarea unei prinţese travestită în cerşetoare.

Randal se sprijini de balcon şi, aplecându-se, spuse:

— Bună ziua, Sorella! Într-o astfel de dimineaţă ce lucruri mai pot avea oare importanţă?

— Ce lucruri? repetă Sorella prudentă.

— Păi da, lucrurile acelea plictisitoare, serioase, care-ţi sunt impuse pentru binele tău... Cred că-ţi dai seama despre ce vorbesc! Spune-mi, Sorella, au sau nu importanţă?

— Dacă n-ar avea, nu m-aţi mai întreba dacă au, replică Sorella.

Randal simţi o supărare neaşteptată crescând în el. Evident, copila afirmase un adevăr, şi tocmai de aceea nu-i convenise să-l audă.

— Eşti copilul cel mai dezagreabil pe care-l cunosc, spuse el. Nu poţi să râzi, să te zbengui şi să spargi obiecte ca toţi ceilalţi copii? Vino să sari în piscină cu mine, că asta am de gând să fac.

— De acord.

Sorella, pe neaşteptate, îl privea surâzând.

— Sunt gata în cinci minute, zise Randal îndreptându-se spre camera lui.

„Sunt sănătos, sunt tânăr, sunt fericit", îşi spuse el.

Îşi trase costumul de baie. Cele două scrisori rămaseră nedesfăcute pe patul său răvăşit ca nişte acte de acuzare.

Se examină în oglindă în vreme ce se pieptăna. Îşi admiră înfăţişarea; pielea sa prinsese culoarea bronzului şi, cu toate că nu prea avusese timp să facă sport, avea totuşi un corp îndeajuns de musculos ca să poată sluji drept model pentru statuia unui tânăr atlet.

Aşeză pieptănul pe măsuţa de toaletă şi se îndreptă spre uşă. Scrisorile se aflau în acelaşi loc.

— La naiba cu femeile! spuse el cu glas tare, apoi coborî repede treptele şi traversă terasa alergând.

Sorella îl aştepta la piscină. Purta veşnicul ei costum de baie albastru, care, vizibil, aparţinuse altcuiva. Pentru a-l adapta la talia ei, îi făcuse câte un pliu de fiecare parte a mijlocului, pe care le cususe cu un fir de bumbac de o culoare diferită. Chiar şi aşa, costumul nu-i venea deloc — astfel că era obligată să se încingă cu o bucată de panglică neagră în jurul taliei ca să-l menţină pe loc.

Se aşezase pe trambulină. Cu privirea pierdută, ţinea capul aplecat şi părul ei negru cădea în dezordine împrejurul obrajilor.

— La ce anume te uiţi? întrebă Randal.

Copila ridică fruntea şi tresări.

— Mă întrebam ce impresie ai avea, întins pe fundul bazinului, privind în sus prin apă. Peştii trebuie desigur să-şi închipuie că suntem nişte făpturi stranii. Cred că ne iau drept nişte monştri care locuiesc în cer.

Randal se aşeză pe marginea piscinei, cu picioarele în apă.

— Acesta-i soiul de gânduri pe care le ai când eşti singură? întrebă el. Eu, unul, cred că peştii au mai curând o viaţă plăcută. N-au nimic altceva de făcut decât să înoate, să discute cu semenii lor şi să caute ceva de mâncare. Dar să încetăm discuţia asta despre

peşti şi să discutăm mai degrabă de dumneata. De ce nu-ţi cumperi un costum de baie ca lumea?

Sorella îşi strânse puţin panglica în jurul mijlocului.

— Oamenii nu prea fac cadou costume de baie, răspunse ea după o clipă. Le place să cumpere rochii frumoase cu dantelă fetiţelor cuminţi, nu însă costume de baie, nici lenjerie de corp sau încălţăminte de iarnă.

Spunea asta cu un fel de resemnare liniştită.

— E vorba deci doar de o problemă de bani? întrebă Randal.

Sorella îi privi. Ochii-i reflectau culoarea apei. Nu-i răspunse, dar el cunoştea răspunsul şi îşi spuse că greşise punându-i o astfel de întrebare.

— Ce fel de viaţă duceţi? reluă el ceva mai târziu. Tatăl d-tale nu lucrează nicăieri, mi-a spus-o el însuşi; poate că n-a mai făcut-o de ani de zile şi cu toate astea vă aflaţi acum aici; aţi fost de curând la Roma şi iarna trecută la Paris. Cum faceţi asta?

— Oh! ne descurcăm. De ce vă faceţi griji pentru noi? Puţin mai-nainte îmi spuneaţi că nimic nu contează. Facem o cursă dus-întors?

Plonjă şi Randal făcu îndată acelaşi lucru uitând, în vreme ce înota în urma ei, că literalmente fata îl trimisese la plimbare.

N-avea nici o îndoială; Sorella înota la fel de bine ca peştii care mai înainte o preocupaseră. Îl bătu nu doar o dată, ci de trei ori la rând! Apoi se aşezară pe pietrele calde ale ţărmului; Copila îşi degajă ochii aruncându-şi pe spate părul ud; obrajii săi, pentru prima oară de când Randal o cunoştea, prinseseră culoare.

— Unde ai învăţat să înoţi? vru el să ştie.

— Un băiat de la o cafenea, la Antibes[1], m-a învăţat când aveam şapte ani.

— Un băiat de la o cafenea?

— Da, de la cafeneaua hotelului. Era suedez şi se pricepea la toate sporturile. Mi-a promis că dacă mă va întâlni vreodată iarna, mă va învăţa şi să schiez. Dar nu l-am mai revăzut niciodată.

Nu exista nici un fel de părere de rău în această observaţie făcută cu voce neutră. Era o simplă constatare.

— Aşadar, dumneata şi tatăl dumitale aţi descins la Antibes când aveai şapte ani. Eraţi singuri?

— Nu, era o grămadă de lume la Antibes, în acel moment, răspunse Sorella cu un mic surâs.

Randal ştia că fata-şi râde de curiozitatea lui.

1 Oraş şi port în Franţa, renumită staţiune climaterică.

— De ce mi-ai spus că sunt nerod, la câteva ceasuri după ce aţi venit încoace? întrebă el deodată.

Voise să-i pună întrebarea asta de mai mult timp, dar nu avusese niciodată ocazia: D'Arcy fusese tot mereu cu ei.

— M-am purtat ca un copil prost crescut şi sunt tare mâhnită, spuse Sorella lăsând privirea în jos.

— Nu vreau să fii mâhnită. Vreau doar să ştiu de ce ai spus lucrul acela.

Fata îl privi cu coada ochiului.

— De ce ar trebui să vi-o spun?

— De ce n-ai face-o? i-o întoarse el. Pari mereu a fi în apărare. Nu-ţi plac deloc în calitate de gazdă sau am făcut vreo greşeală?

— Nimic din toate astea.

— Atunci, explică-mi ce ai vrut să mă faci să înețeleg în seara în care m-ai făcut nerod.

Sorella întinse picioarele şi, lăsându-se puţin să alunece, se culcă pe spate.

Ochii-i erau pe jumătate închişi, braţele şi picioarele îi lăsau pete de umezeală pe pietrele albe ale ţărmului. Păreau slabe, aproape descărnate alături de anatomia zdravănă şi bronzată a lui Randal.

Îi ghicea conturul sânilor sub costumul de baie. „E aproape o femeie", şi totuşi, într-un anume fel, atât de naivă; un copil pierdut, fără apărare, la fel cu cei pe care îi văzuse,

îndureraţi şi lipsiţi de ocrotire, în *no man's land*-ul[1] unui câmp de luptă.

Da, chiar aşa, cu ei semăna, îşi confirmă el impresia. Cu orfanii pe care îi văzuse plângând de-a lungul drumurilor în Birmania, sau ghemuiţi în mijlocul ruinelor a ceea ce, până de curând, fusese casa lor.

— Hai, spune-mi, insistă el.

— M-am gândit că sunteţi nerod fiindcă ne-aţi lăsat să ne aşezăm şi să tulburăm liniştea dumneavoastră. Eraţi singur şi fericit; venirea noastră vă nemulţumea în cel mai înalt grad. Am observat expresia feţii dumneavoastră când v-am găsit însorindu-vă. Eraţi politicos şi agreabil, dar în acelaşi timp, ne detestaţi. Moartea noastră pe loc v-ar fi încântat! Dar, ne-aţi permis să rămânem. M-am gândit, atunci, că trebuia să fiţi într-adevăr nerod, dar acum, nu mai sunt sigură. Daddy[2] v-a făcut să râdeţi. Mâncaţi şi dormiţi mai bine. Păreţi cu totul altul.

Randal rămăsese cu răsuflarea tăiată. Niciodată nu-şi închipuise că un copil poate fi atât de perspicace.

— E adevărat, în momentul când aţi apărut aici n-aveam nici un chef să vă accept, recunoscu el într-un târziu. Nu ştii niciodată ce

1 Fâşie de pământ aflată între liniile cele mai înaintate ale beligeranţilor.

2 Tătic (fam.)

anume îți priește. Există și o morală în această poveste: să nu iei nicicând o hotărâre pripită; sau altfel spus: „Bine faci, bine găsești".

— Când plecați de aici? întrebă Sorella.

— Nu știu.

Dar Randal știa că nu spusese adevărul. Un anume rând din scrisoarea lui Hoppy îi reamintise obligațiile:

„Repetițiile la *Astăzi și Mâine* încep miercurea viitoare." Ar fi putut la fel de bine să scrie: „Vă așteptăm marți".

Cu toate acestea, nu i-o spusese Sorellei; dimpotrivă, acum o întrebă:

— De ce ții atât de mult să-mi cunoști intențiile?

— Fiindcă urmează ca și noi să facem la fel.

— Dar trebuie să aveți oricum o idee despre ce aveați de gând în continuare. Mai ales că, de curând, tatăl d-tale spunea că hotelurile sunt pline din pricina curselor nautice, și...

Vocea lui Randal se stinse.

Ce rost avea să spună inepții? Scuza lui D'Arcy conform căruia hotelurile erau supraaglomerate nu înșelase pe nimeni. Căutase un loc unde să tragă pentru că nu mai avusese o lăscaie, asta era limpede. De când locuia la vilă situația se schimbase puțin, dar cei câțiva zeci de franci pe care-i câștigase de la Randal

la table îi ajungeau doar să-şi plătească ţigările.

Bineînţeles, foarte probabil, avea să ceară nişte bani gazdei sale în momentul plecării; dar Randal era hotărât să nu-i dea decât o sumă mică.

— Nu se poate să nu aveţi nişte proiecte, reluă el cu mânie în glas.

— Nu prea ne facem noi proiecte cu mult timp înainte, răspunse Sorella cu un fel de siguranţă liniştită.

— Dar trebuie să ştiţi totuşi dacă vă reîntoarceţi la Paris sau dacă aveţi de gând să vă stabiliţi altundeva. Eu trebuie să mă reîntorc în Anglia săptămâna viitoare.

Văzu expresia care îi umbri privirea şi îşi răsuci capul spre întinderea mării. Un iaht de curse cu pânzele de un roşu aprins luneca pe luciul apei.

— Săptămâna viitoare!

Cuvintele erau pronunţate îngemănate cu un suspin pe care Randal se făcu că nu-l aude.

— Da, zise el cu o voie bună simulată; acesta-i şi motivul pentru care te-am întrebat ce proiecte aveţi.

Copila însă nu-i mai răspunse şi rămase în continuare acolo privind iahtul care dispărea la orizont.

CAPITOLUL 3

LUPII NU SE SFÂŞIE ÎNTRE EI

Lucille Lund acordă cinci-şase autografe, primi un buchet de trandafiri veştejiţi de la un puşti cu coşuri pe faţă, surâse în obişnuitul său fel fermecător nenumăraţilor fotografi înainte de a reuşi să o întâlnească pe Hoppy care aştepta în apartamentul ce fusese rezervat vedetelor.

Actriţa aruncă trandafirii şi capa ei de vizon pe o canapea şi, fără a-şi mai da osteneala de a o saluta pe secretară, puse întrebarea care îi stăpânea în întregime gândurile de când avionul aterizase pe aeroportul Croydon.

— Unde-i Randal?

Hoppy nu ezită de fel:

— În drum spre Anglia, sper.

— De ce n-a fost la aeroport ca să mă primească?

Lucille vorbea cu asprime. Fără să aştepte răspunsul secretarei, traversă încăperea şi se opri în faţa şemineului unde se studie în oglindă, ca şi cum vederea propriei imagini i-ar fi redat încrederea în ea însăşi.

Chipul pe care îl contempla era familiar milioanelor de cinefili din întreaga lume: un oval desăvârşit, pometi înalţi, ochi imenşi şi albaştri care te priveau cu un aer mirat şi care reuşeau, graţie unui miracol al naturii, să aibă o expresie în acelaşi timp misterioasă şi inocentă, buze desenate cu fineţe şi un nas cârn care făcuse să urce într-un chip ameţitor încasările unei duzini de filme.

Lucille Lund, cea mai frumoasă stea de cinema a lumii, reuşise să-şi păstreze o personalitate fascinantă şi magică într-o lume care întorsese spatele visului şi prefera deseori să-şi admire propria-i imagine comună şi vulgară. În vreme ce scenariile realiste înecau studiourile şi în care ceilalţi artişti purtau ginşi, adidaşi şi pulovere *col roulé,* Lucille, acoperită de bijuterii şi drapată în hermină, continua să-şi vrăjească admiratorii în rolurile ei de eternă îndrăgostită.

Agentul ei publicitar n-avea nici un fel de dificultăţi — într-o epocă în care starurile de cinema nu ieşeau decât noaptea, purtând pălării de fetru cu boruri largi şi ochelari de soare cu lentile întunecate, — în a umple

rubricile informative şi paginile ilustrate ale magazinelor cu o Lucille la fel de romantică în viaţa de toate zilele ca şi pe ecran.

„Mă întreb ce vârstă are cu adevărat" gândea Hoppy privind-o cu atenţie pe Lucille care, după ce-şi studiase înfăţişarea în oglindă, se îndreptă acum spre fereastră şi îşi oferi luminii chipul fără de cusur.

Salonul dădea spre Tamisa. Lucille rămase acolo câteva clipe, fixând şlepurile care trudeau împotriva cursului apei — dar era limpede că gândurile ei erau în altă parte.

— Este, oare, Randal conştient de ceea ce am sacrificat pentru a veni aici... pentru a interpreta rolul principal al piesei sale? întrebă ea într-un târziu cu acelaşi ton răstit. La studio, aproape că au înnebunit când au aflat ce am de gând. Mi-au oferit chiar şi douăzeci şi cinci de mii de dolari suplimentari pe lună ca să mă convingă să rămân la Hollywood. Într-o epocă în care salariile au mai degrabă tendinţa de a scădea douăzeci şi cinci de mii de dolari nu sumt de lepădat! Dar eu îi promisesem ceva lui Randal, şi mi-am ţinut promisiunea.

— Vă este foarte recunoscător, doar o ştiţi, spuse Hoppy pe un ton liniştitor — dar a fost grozav de obosit. Mi-a telefonat de cum a ajuns în Franţa; vocea lui era atât de slabă că mi-a venit să sar într-un avion însoţită de un medic şi să mă duc acolo. Peste puţin timp

va fi aici, puteţi fi sigură. Nu-i în firea lui să întârzie, mai ales când ştie că-l aşteptaţi — dumneavoastră şi piesa cea nouă...

Hoppy, care recunoscuse semnele premergătoare ale furiilor lui Lucille, încerca să o liniştească, dar în acelaşi timp, nu putea să se împiedice să nu manifeste o anumită răceală faţă de ea. N-o iubise niciodată pe Lucille, cum nu-şi ascunsese niciodată sentimentul cu pricina faţă de Randal; avea însă îndeajuns de mult bun simţ pentru a-l disimula faţă de actriţă.

Cu Randal, Hoppy avea francheţea unei femei pe care vârsta şi experienţa o îndreptăţeau să nu ascundă adevărurile „ei". Dar mai ştia şi că rolul său în preajma lui consta în a-l scuti de grijile şi de hărţuielile de prisos. Or, Randal urma să se afle într-o situaţie foarte neplăcută dacă, revenind, avea să o găsească pe Lucille într-unul din accesele sale de proastă dispoziţie susceptibile să tulbure buna desfăşurare a repetiţiilor cu *Astăzi* şi *Mâine*.

Aşa că Hoppy se văzu nevoită să-şi ascundă iritarea, pentru a împiedica izbucnirea furtunii.

Cele două femei alcătuiau un contrast ciudat în această încăpere plină de flori şi împodobită cu luxul impersonal al marilor hoteluri.

Lucille, în costumul de voiaj *gris perle* garnisit cu albastru turcoaz, cu cerceii bătuţi cu diamante şi cu brăţările cu brelocuri, părea gata pentru a poza pentru revistele VOGUE. Picioarele ei, asigurate pentru o sută de mii de dolari şi celebre în cinci continente, erau puse în valoare de ciorapi de mătase cu o textură atât de fină încât costau mai bine de şaizeci şi cinci de dolari perechea.

Secretara purta veşnicul taior negru; fusta era oricum prea lungă pentru a fi la modă în acest an când mini-ul îşi făcea de cap... şi apoi piesa respectivă nu se întâlnise cam de multişor cu fierul de călcat; era încălţată în nişte mocasini cu talpa de crep şi părul ei, încărunţit la tâmple, era pieptănat pe spate şi adunat într-un coc pe ceafă. Era o femeie în vârstă, simplă şi fără pretenţii, dar care radia un farmec greu de definit. Simţeai curând că poţi avea încredere în ea şi atrăgea prin cumsecădenia ei făpturile în dificultate. Avea, într-adevăr, atunci când *voia,* atât de mult farmec precum Circe în persoană şi se vedea nevoită acum să-şi folosească întregul repertoriu ca să o aducă pe Lucille la sentimente mai bune.

— De ce am venit, Hoppy? întrebă Lucille retoric şi agresiv. Îţi pun şi dumitale întrebarea care nu încetează să mă sâcâie de când am sosit. La ce am venit?

— Cred că ştiam amândouă foarte bine răspunsul, pară Hoppy cu calm.

Lucille o privi contrariată ca după aceea, schimbându-şi brusc dispoziţia, să izbucnească în râs.

— Afurisitul de el! exclamă ea. Ce anume ne-o fi împingând să facem tot ceea ce vrea?

— Mă gândeam că Edward Jepson a fost cel care v-a convins să interpretaţi acest rol, încercă Hoppy să introducă un element nou în discuţie.

Lucille ridică din umeri.

— Da, bineînţeles, Edward e cel care s-a ocupat de negocierea contractului, replică ea. Dar până la urmă, ce este Edward, dacă nu un om de afaceri versat? N-aş fi fost niciodată de acord nici cu el nici cu altcineva, dacă n-ar fi fost vorba de ceva în folosul lui Randal.

— Randal v-a cerut să veniţi la Londra? întrebă Hoppy.

În vocea ei era o uşoară nuanţă de îndoială, aparent însă Lucille n-o remarcă.

— În fapt, Randal a vrut să rămân la New York. Aşa cum o ştii, am repurtat un succes nemaipomenit în piesa lui *Degetele verzi.* Se intenţionează ecranizarea ei şi producătorii ţin morţiş ca tot eu să interpretez rolul principal. Nu cred că am să refuz pentru că nu-mi place să joc prea multă vreme acelaşi rol. Mai ales că mă simt mai degrabă la locul meu în cinematografie, după atâţia ani de experienţă.

Nu e însă mai puţin adevărat că, în acelaşi timp teatrul exercită o veritabilă fascinaţie asupra mea. Îmi plac aplauzele, îmi place să simt prezenţa publicului; dar, sincer, indiferent care rol, chiar şi unul de excepţie, devine monoton după reprezentaţia cu numărul o sută.

— Deci Randal vrea să jucaţi în continuare în *Degetele verzi?*

Lucille era prea absorbită de propriile ei gânduri pentru a descoperi nota de uşurare care răzbătea din întrebarea lui Hoppy.

— Mă întreb deseori dacă are rost să revin la teatru, spuse ea cu un ton grav. Edward e cel care m-a obligat s-o fac întâia oară. După succesul extraordinar pe care l-am avut în primul film al lui Randal, a vrut să joc, în persoană, la New York, pe o scenă. Este şi motivul pentru care a vrut să vin la Londra.

Lucille nu mărturisi însă lui Hoppy că Edward mai adăugase:

— *Acum ori niciodată,* Lucille. Nici tu nu întinereşti, pricepi?

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta! a strigat ea atunci surescitată.

Dar trebuise să deschidă nişte ochi mari şi să-l privească neîncrezătoare când i-a auzit răspunsul:

— Ba bine că nu! Îmbătrâneşti, draga mea. Nu uita că ştiu câte ceva despre vârsta ta adevărată, aşa că...

— Dacă vreodată ai să şopteşti o vorbă cuiva, îl fulgeră ea, cred că am să te omor!

Atunci Edward îşi aruncase capul pe spate şi hohotise cu râsul gros şi mulţumit al cuiva care reuşise.

— Nu-ţi fie teamă, răspunse el. Lupii nu se sfâşie între ei. Suntem îmbarcaţi amândoi pe aceeaşi galeră, scumpa mea. Am la fel de multă încredere în tine cum ai şi tu în bunul tău Edward; dar asta nu trebuie să ne împiedice de a fi cinstiţi unul faţă de celălalt. Ai să pleci la Londra *acum*, altminteri va fi prea târziu.

Lucille fusese contrarială tot restul zilei, dar disensiunile dintre ea şi Edward n-aveau cum să precumpănească asupra exigenţelor carierei. El avea dreptate când spunea că se aflau în aceeaşi galeră. Edward fusese cel care a descoperit-o atunci când ea se producea într-un număr de music-hall de mâna a doua într-o aşezare prăpădită din Cardina de Nord. El fusese cel care a văzut efectul care se putea obţine din pometii ei dacă ştiai să-i pui în valoare cu un machiaj convenabil, cel care şi-a dat seama că picioarele ei erau perfecte şi că vocea ei nu era nici pe departe ceea ce ar fi trebuit să fie. Edward fusese cel care o luase cu sine la Hollywood şi care o modelase ca să facă din ea un star.

Pentru a atinge acest obiectiv o pusese să muncească pe brânci. Trebuise să ia lecţii de dicţie şi lecţii de impostaţie — toate atât de trudnice că deseori plânsese de ciudă. Managerul o înjurase, o umilise cu sarcasmele sale, o făcuse să se simtă atât de nefericită încât îşi dorise deseori să nu fi părăsit niciodată amărâta aceea de trupă cu care ar fi putut să-şi continue turneele prin sălile de teatru pe jumătate goale ale micilor oraşe de provincie pentru un salariu atât de mizer încât o făcea să fie mai tot timpul îndatorată, salariu care de abia-i îngăduia să nu moară de foame.

Dar rezultatul justificase mijloacele folosite de Edward: Lucille devenise star peste noapte. Asta după ce el alesese un scenariu în care ea putea să facă faţă pretenţiilor ridicate de rolul principal, şi după ce tot el finanţase şi produsese filmul. *Chip de înger* entuziasmase o lume întreagă. Nu exista nici o ţară în care faţa fascinantă a lui Lucille să nu fi fost cunoscută. Ochii săi pe jumătate închişi, buzele sale uşor întredeschise, conturul perfect al picioarelor sale împodobeau posterele, panourile publicitare, coperţile principalelor reviste ilustrate, vederile şi cutiile de ciocolată.

Găseai admiratori ai lui Lucille în China şi la Honolulu, cluburi Lucille Lund în Filipine şi în Alasca. Existau birouri înţesate de secretare care nu se ocupau cu nimic altceva decât cu

răspunsurile la scrisori şi cu expedierea fotografiilor vedetei. Cum mai exista şi o armată de scenarişti şi de specialişti în dialoguri care trudeau asupra viitoarelor sale filme.

La început Lucille crezuse că toate acestea nu erau decât un vis din care avea să se trezească foarte repede; apoi, destul de curând, începuse să considere că totul i se cuvenea şi că meritul era doar al ei. Edward rămânea singurul om care n-o lăsa să uite niciodată în întregime de unde venea şi ce anume fusese până când el n-o transformase într-o femeie a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea şi a cărei putere de seducţie era aproape magică.

— Sunt într-adevăr atât de frumoasă cum se vede aici? l-a întrebat ea după ce a văzut primele fotograme ale filmului.

— În orice caz, mai frumoasă decât se vede dincoace, răspunsese Edward scoţând din portvizitul său, o fotografie pe care ea o recunoscu ca fiind dintre cele pe care le trimisese agenţiilor de impresariat la care făcuse apel pe vremea când era actriţă itinerantă. Imaginea fixată pe dreptunghiul de carton era opera unui fotograf fără talent. Eclerajul era oribil, timpul de expunere greşit ales. Lucille avea aici înfăţişarea unei persoane grase şi vulgare; doar linia frumoasă a

picioarelor ei, în ciuda ciorapilor de proastă calitate, era incontestabil fotogenică.

— Unde ai găsit mizeria asta? strigase Lucille. Aruncă-o.

Dar Edward o privise doar cu un aer preocupat apoi aşezase fotografia la loc.

Înţelesese, astfel, că Edward voia să păstreze imaginea, nu doar pentru că făcând comparaţia cu ceea ce Lucille devenise, simţea o imensă satisfacţie profesională, dar şi pentru a-i aminti că, oricând, putea şi *desface* ceea ce *făcuse.*

Dacă Lucille îl ura câteodată pe Edward Jepson, în adâncul ei îl admira mai mult decât pe indiferent cine.

— Ai să te duci la Londra, spusese el.

După ce protestase, pentru a salva aparenţele, trebuise să admită că acest voiaj era necesar.

Dar Edward nu era aici şi ea prefera s-o lase pe Hoppy să creadă că venind la Londra făcuse un sacrificiu; asta pentru că şi Lucille gândea, cum li se întâmplase şi altor femei mai înainte, că secretara se va grăbi să-i repete lui Randal fiecare din cuvintele sale.

— De ce anume a fost nevoie să se ducă tocmai pe Coasta de Azur? întrebă ea.

— Pentru că trebuia neapărat să se odihnească, răspunse Hoppy. Nu ştiu ce anume i-aţi făcut la New York, dar nu l-am

văzut niciodată într-un asemenea hal de istovire. Era atât de terminat încât absolut nimic nu-i mai stârnea interesul, ceea ce, aşa cum îl cunoaşteţi, i se întâmpla extrem de rar.

— N-ar fi trebuit să se lase atât de uşor doborât, pronunţă Lucille răspicat. Gândiţi-vă doar la ce eforturi sunt eu supusă, dar asta nu mă împiedică să fiu în cea mai bună formă. Toată problema e să ştii să-ţi organizezi programul şi să nu fii atât de stupid încât să-ţi pierzi timpul cu oameni fără importanţă. Deseori trebuie să mă gândesc că Randal e totuşi prea agreabil cu...

— Poate fi cineva prea „agreabil"? protestă Hoppy tulburată. Până la urmă, să nu uităm că Randal îşi datorêază succesul faptului că e capabil să se pună în locul altora, să înţeleagă ceea ce ei simt şi gândesc. Dacă nu s-ar interesa decât de el însuşi, probabil că ar pierde această facultate care este calitatea principală a unui bun autor dramatic.

— Ei bine, nu va mai avea prilejul să scrie piese pentru mine dacă va mai întârzia prea mult, replică Lucille.

Traversă încăperea şi deschise uşa camerei sale. Camerista era deja pe cale de a desface enormele valize care fuseseră expediate cu vaporul şi care umpleau tot spaţiul. Lucille îşi dădu jos mantoul şi-l aruncă pe pat, apoi îşi eliberă părul blond de sub

micuţa pălărie de fetru cenuşiu şi buclele mătăsoase îi învăluiră mângâietor obrajii.

Hoppy o studie un moment prin deschizătura uşii, apoi îi spuse cu o voce liniştită:

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, domnişoară, am să mă reîntorc la apartament pentru a vedea dacă există ceva noutăţi din partea lui Randal. În acest caz, am să vă telefonez.

— Mulţumesc, dar Randal începe să nu mă mai intereseze, răspunse Lucille pe un ton voit indiferent.

Minţea şi amândouă o ştiau; totuşi, aceasta era o atitudine care convenea atât uneia cât şi celeilalte.

Hoppy luă un taxi care o duse prin străzile aglomerate până la apartamentul lui Randal din Park Lane. Maşina lui tot nu apăruse în faţa uşii imobilului. Secretara, care trimisese şoferul la aeroport din zorii zilei, începu să se neliniştească aidoma felului în care o mamă se poate nelinişti în privinţa unui fiu lipsit de simţul răspunderii.

Avusese convingerea că Randal trebuia să revină la timp. Totul era pregătit pentru reîntoarcerea sa de mai bine de o săptămână; dar cum zilele se scurseseră şi momentul primei repetiţii se apropiase atât de mult, Hoppy crezuse că poate fi sigură că revenirea lui Randal se va produce cel mai târziu astăzi.

Portarul o însoţi în lift.

— Nici un fel de noutate de la domnul. Gray? întrebă el politicos.

— Speram că mă veţi anunţa că a sosit în timpul absenţei mele, răspunse Hoppy.

— Situaţia e neschimbată. Doar că, poate, numărul de vizitatori a mai crescut. Domnişoara Crake e aici, şi aşteaptă cam de mult.

— Îmi pare bine că m-aţi informat, spuse Hoppy ieşind repede din lift.

Apartamentul lui Randal era absolut remarcabil. Ceea ce altădată fusese podul unei uriaşe reşedinţe particulare în Park Lane fusese transformat într-un apartament încântător, unic în felul său în Londra. Ferestrele, care dădeau spre Hyde Park, se deschideau în nişte balcoane atât de mari încât puteai să faci nestânjenit plajă pe ele, de unde aveai o vedere magnifică asupra arborilor şi a acoperişurilor, vedere care se întindea până la locul în care Tamisa îşi începea desfăşurarea meandrelor ce aveau să o conducă până la mare.

Biroul lui Randal era locul cel mai auster din tot apartamentul. Fusese amenajat de unul dintre cei mai faimoşi şi mai tineri decoratori londonezi care ţinuse să creeze pentru el „decorul cuvenit unui autor dramatic celebru".

Perdeaua de catifea roşie şi scaunele acoperite cu o piele de aceeaşi culoare

reprezentau o sfidare la adresa gustului clasic. Picturile murale care decorau unul dintre pereţi stârniseră atenţia redactorilor care se ocupau de rubricile de ecouri din lumea artelor frumoase, mereu în pană de subiecte interesante. Dar existau şi câteva piese de mobilier foarte frumoase din secolul al XVIII-lea şi câteva tablouri semnate de pictori francezi moderni pe care cunoscătorii avizaţi nu le-ar fi dispreţuit de fel. În acest decor pretenţios, dar cu toate acestea foarte plăcut, biroul lui Randal, lucrat dintr-o masă vitroasă neagră, aducea o notă insolită.

Când Hoppy intră în încăpere, Jane Crake era aşezată pe canapea îmbrăcată în catifea roşie şi răsfoia un magazin ilustrat.

Îşi răsuci capul şi bucuria pe care chipul i-o exprima fu îndată înlocuită de o expresie de decepţie. Reuşi cu toate acestea să surâdă.

— Aşteptarea asta, m-a neliniştit atât de mult că a trebuit până la urmă să vin aici. Nu vă e teamă că i s-a întâmplat ceva?

— Nu, desigur că nu, răspunse Hoppy. Probabil că a încercat să se detaşeze de toate preocupările sale obişnuite, astfel că nu e exclus să fi uitat până şi de existenţa noastră. Bănuiesc că în momentul de faţă e la Paris, fără să ştie prea bine ce urmează să facă mâine.

— Lucille a sosit?

— Da, a descins la Savoy. Contase pe Randal că o va întâmpina la aeroport şi a luat drept jignire personală faptul că el nici măcar nu-i în Anglia la ora asta.

— Actriţa asta mi se pare grozav de nesuferită, constată Jane. Nu ştiu de ce tata ţine atât de mult ca tocmai ea să joace rolul principal. Va trebui să-i plătească o sumă atât de uriaşă, încât nu va avea nici un beneficiu, indiferent cât de mare va fi succesul piesei.

— Toate cheltuielile astea merită să fie făcute, îi explică Hoppy. Din punct de vedere publicitar este un avantaj fantastic să o ai pe Lucille în distribuţie, chiar dacă ea nu va juca decât o lună sau două.

— Ai fără îndoială dreptate, spuse Jane. Dumneata ai întotdeauna dreptate, nu-i aşa, Hoppy?

Ultimele cuvinte ale tinerei fuseseră însoţite de un zâmbet plăcut; privind-o, Hoppy încercă o senzaţie de uşurare. Lucille era femeia de care Randal avea nevoie, era convinsă de asta.

Dacă Lucille Lund era seducătoare, Jane Crake era elegantă. Se îmbrăca aproape în exclusivitate la Paris, vestimentaţia ei avea un şic care nu se regăsea decât în creaţia marilor case de modă franceze. Nu era frumoasă în înţelesul propriu al cuvântului, dar trăsăturile armonioase şi ochii mari şi cenuşii, principalele

ei atuuri — îi confereau o distincţie aparte. Învăţase încă de timpuriu să pună în valoare tot ce avea mai bun şi să disimuleze elementele mai puţin reuşite. Buzele ei erau prea subţiri, dar rujul bine aplicat le făcea să pară mai mari; bărbia ei era prea puternică, dar felul în care ştia să-şi ţină capul te făcea să uiţi acest defect.

La cei douăzeci şi patru de ani ai ei avea o siguranţă care îi impresiona pe cei care o întâlneau. Hoppy gândea în acel moment că Jane nu era doar elegantă, ci că avea şi celelalte atribute ale unei tinere din lumea bună.

— Ce anume te nelinişteşte, Hoppy? întrebă ea deodată. Să nu-mi spui că nu eşti neliniştită, fiindcă văd că-ţi maltratezi stiloul aşa cum faci întotdeauna când te contrariază ceva.

— Meditez, spuse Hoppy cu un aer absent.

— Ei bine, încetează să o mai faci, porunci Jane în glumă. Randal o să vină el şi o să avem un aer ridicol neliniştindu-ne din pricina întârzierii sale. Ţi-am spus deja că tata a trebuit să mai aloce un supliment de cinci mii de lire pentru *Astăzi şi Mâine?*

— Cinci mii!? exclamă Hoppy. Dar de ce asta?

— Ei bine, din câte ştiu, cea mai mare parte a acestei sume e destinată cumpărării

unor toalete pentru Lucille Lund. Dar tata n-a avut nici o obiecţie; e convins că avem de-a face cu cea mai bună piesă a stagiunii, şi când e convins de ceva, nimic din lume nu-l poate face să-şi schimbe părerea.

— E foarte bine dacă este aşa, concluzionă Hoppy cu oarecare nervozitate.

Gândea, cum o mai făcuse deseori, că prin obţinerea sprijinului financiar al lordului Rockampstead, lui Randal i se dăduse o şansă foarte mare. Cei mai mulţi dintre autorii dramatici trebuiau să aştepte mult şi bine până când găseau un producător. Trebuiau să treacă prin toate chinurile nesiguranţei materiale, să bată la toate uşile în speranţa de a obţine măcar şi o sută de lire sterline.

Randal nu cunoscuse deloc asemenea probleme şi atunci când directorul său protestase zgomotos afirmând că *Astăzi şi Mâine* ar urma să fie piesa de teatru cea mai costisitoare pusă vreodată în scenă la Londra, lordul Rockampstead îşi făcuse apariţia, şi odată cu el şi banii, fără măcar ca Randal să-şi dea seama de faptul că avea nevoie de ei.

— Ce ne-am putea dori mai mult, gândea Hoppy, decât căsătoria lui Randal cu fiica lordului Rockampstead? Jane evolua în societatea cea mai plăcută, şi, de departe, cea mai distinsă care exista la Londra. Avea prieteni nu doar la Londra şi la Paris, dar şi

la Roma, Veneţia, Biarrtz, Saint-Moritz şi în toate celelalte locuri care erau la modă.

Nu era vorba de diletanţi sau de mondeni, ci de oameni care se ridicaseră deasupra a ceea ce era comun prin talentul lor personal. Că erau diplomaţi, oameni politici, pictori, scriitori sau autori dramatici erau cu toţii celebri graţie inteligenţei sau a aptitudinilor lor.

Doar femeile cele mai frumoase erau admise în cercul acesta îngust. Cu toate acestea, frumuseţea nu deschidea nici ea toate porţile, la fel ca şi bunăstarea; destui milionari nu reuşiseră să se introducă în această societate închisă. Trebuia să probezi calităţi superioare şi geniu pentru a-ţi domina rivalii.

Randal avusese şi el şansa de a fi admis în această societate strălucitoare şi exigentă. Jane, pentru început, îl făcuse să întâlnească unele dintre acele personaje selecte şi, cum el fusese în vervă în ziua respectivă, reuşise să-i distreze; astfel că fusese invitat la rândul lui apoi invitat din nou până când devenise unul dintre ai lor, unul dintre puţinii aleşi.

La început, avusese tendinţa să-şi râdă de ei; mâncarea rafinată, conversaţiile mondene, reprezentaţiile private care urmau cinelor, seratele fastuoase şi costisitoare nu-l impresionaseră de fel.

Găsea exagerat să faci atâtea nazuri doar pentru a te întâlni cu scopul de a discuta, a

râde şi a mânca. Apoi descoperi că „Cercul magic", cum îi spunea în sinea lui, avea un lucru cu totul deosebit: nu te lăsa să te plictiseşti niciodată.

Cercul magic se reunea în mod obişnuit la unul sau la altul dintre membrii săi. De cele mai multe ori nu membrii săi ieşeau împreună dar îi găseai laolaltă cu prilejul diferitelor evenimente mondene: premiere teatrale, lansări de filme, baluri, mari recepţii; şi în aceste ocazii, se regrupau, încet dar sigur.

— Formaţi un fel de francmasonerie, le spunea Randal într-o zi, şi i se răspunse râzând: „Suntem la fel de selecţi ca Jockey Clubul, dar cu mult mai valoroşi!" Ceea ce era adevărat într-un anume fel, fiindcă ei erau cei care încercau să găsească în toate acel *nec plus ultra* [1]. Fiecare dineu rivaliza în perfecţiune cu precedentul; dacă ascultau muzică, aceasta era cea mai bună care exista; dacă dădeau o serată, aceasta era o manifestare atât de râvnită încât cei care nu fuseseră invitaţi mai că nu plângeau de ciudă. Tot ceea ce făceau îţi lua ochii.

Îşi exercitau influenţa în toate domeniile şi deţineau o putere ascunsă dar reală deoarece chiar şi miniştrii sau ambasadorii erau întot-

1 Aici în sensul de „mai departe şi mai bine decât atât nu există." (lat)

deauna măguliţi când primeau o invitaţie la un asemenea festin. Tinerii parlamentari ambiţioşi făceau tot ce le sta în putinţă pentru a obţine favorurile vreuneia dintre apariţiile feminine ale cercului în nădejdea de a ajunge şi ei membrii cu drepturi depline. Lucru care nu era chiar atât de simplu.

Casa pe care Randal o frecventa cel mai asiduu era, desigur, cea a lordului Rockampstead. La început, fusese atât de impresionat de faptul că lordul îl luase sub aripa lui ocrotitoare şi că putuse fi admis într-un asemenea cerc încât nu îndrăznise să vadă în Jane altceva decât o prietenă care se purta foarte drăguţ cu el.

După câtva timp se ataşă destul de mult de Jane, ceea ce era un lucru cu totul deosebit fiindcă Randal acorda o atenţie excesivă frumuseţii fizice — pricina din care Hoppy chiar îl avertizase că era pe cale de a deveni un destrăbălat.

Vina însă nu-i aparţinea în exclusivitate tânărului, întrucât femeile îl găseau irezistibil. Începuse să devină cinic în această privinţă, considerând că spusele lor erau atât de plictisitoare încât făcea mai degrabă să le săruţi şi să le mângâi, decât să-ţi pierzi timpul stând de vorbă cu ele. În ziua în care deveni membru al Cercului magic situaţia se schimbă însă; descoperi dintr-odată că femeile pot fi în acelaşi timp seducătoare şi spirituale.

Acolo învăţă că e mai plăcut să asculţi cuvintele altora decât să vorbeşti, şi că există şi femei pe care le poţi admira; personalitatea lui Jane i se păruse surprinzătoare, ceea ce îi aţâţă curiozitatea.

Atunci, în chiar momentul în care începu să viseze despre ea, să-i regrete absenţa când ea nu era acolo, să înţeleagă că îşi dorea să fie împreună cu ea pentru că Jane era, de departe, femeia cea mai atrăgătoare pe care o întâlnise în ultimii ani, deveni însă şi conştient că tânăra se îndrăgostise de el.

Studiind-o pe Jane, Hoppy parcă şi-ar fi dorit ca sentimentele acesteia să fi fost mai puţin vizibile. Ar fi fost preferabil ca Randal să aibă nişte îndoieli. Dacă ar fi trebuit să se frământe, să aştepte, dacă ar fi fost mai îndrăgostit de ea decât era ea de el, cât de uşor s-ar mai fi aranjat toate lucrurile! Dar Jane, care refuzase o jumătate de duzină de pretendenţi distinşi, se aprinsese pentru Randal, din chiar clipa în care îl văzuse.

Clipa aceea!...

Tânărul stătea în picioare în salonul tatălui ei din Belgrave Square, o încăpere tapetată în gri, decorată cu o sobrietate rafinată care punea în valoare faimoasa lor colecţie de picturi. Privirile lui Randal se opriseră asupra unui Turner, după ce îi strânsese mâna lui

Jane. După ce contemplase opera câteva clipe, spusese aproape cu veneraţie:

— E minunat, nu-i aşa?

Jane de-abia avusese timp să-şi dea seama cât de seducător era chipul lui Randal şi să remarce eleganţa ţinutei sale. Îi plăcuseră pe loc mâinile sale îngrijite, cu degete lungi şi fine de artist, felul în care părul său era pieptănat pe spate şi surâsul uşor din colţul buzelor sale, care îi dădeau aerul că-i priveşte pe cei din jur cu un uşor amuzament.

— Da, e minunat, răspunsese ea. Tata are o mulţime de comori. V-ar place să-i vedeţi jadurile?

Îl condusese către o vitrină în care erau expuse jaduri sculptate cu gingăşie, cufundate într-o lumină difuză. Amintise despre istoricul utilizării jadului în mormintele antice şi, pe întreaga durată a expozeului, Randal o ascultase de parcă ea ar fi fost conservatorul unui muzeu. O scară interioară îi conduse în sufragerie. Se aşezară fiecare la una din extremităţile mesei celei lungi. De la distanţă, continuase să-l studieze, geloasă de pe acum pe succesul pe care tânărul avea să-l repurteze printre prietenele ei. Reluase discuţia cu Randal după ce masa se sfârşise şi, după ce vizitatorul plecase, se hotărâse să-l revadă. Un lucru mai aparte o atrăgea către el, o însuşire pe care nu o mai întâlnise la nici un bărbat.

— E un tânăr foarte inteligent, îi spusese tatăl ei. Am auzit afirmându-se că e cel mai bun autor dramatic din ultimii douăzeci de ani. I-ai văzut ultima piesă?

— Am văzut-o o singură dată, răspunse Jane, dar am de gând s-o revăd.

Dădea acum o valoare cu totul deosebită acelei „întâmplări" artistice pe care altădată nu o privise decât ca pe o simplă reprezentaţie teatrală. Piesa era deosebit de inteligent scrisă, nu încăpea nici o îndoială. Personajele erau conturate cu o foarte mare fineţe şi actorii se dovediseră încântaţi că-şi pot arăta întreaga măsură a talentului.

Jane îl revăzuse pe Randal a doua zi, apoi în cea de-a treia, apoi... Greu de ştiut în ce moment anume începuse să-l iubească pentru că, de la început, îşi interzisese să recunoască aşa ceva. Crezuse întotdeauna că dragostea era un sentiment căruia i se acorda o importanţă exagerată. Aveai o aventură discretă şi agreabilă sau mai bine te căsătoreai pentru că asta era soluţia cea mai rezonabilă şi cea mai practică. Doar în romanele foileton se întâmpla să mori din dragoste pentru cineva. Jane hotărâse de multă vreme că soiul acesta de evenimente n-avea cum să i se întâmple; şi totuşi iată că aceasta se întâmplase!

Era îndrăgostită nebuneşte, îndrăgostită irezistibil de un bărbat despre care nu ştia nimic, decât că era un bun autor dramatic.

Hoppy îşi dăduse seama înaintea lui Randal şi fusese absolut încântată. Cât despre Randal, el înţelesese cum stau lucrurile într-o zi când, în zori, reveneau de la o serată.

Şoferul lui Jane aşteptase cu maşina; Randal o ajutase să se urce şi apoi, în vreme ce se îndreptau spre Belgrave Square, îi luase mâna şi, apăsând-o de buzele sale cu un gest de care făcea uz în asemenea situaţii, murmurase:

— A fost o seară minunată, Jane. Am fost foarte mândru că am avut ca parteneră femeia de departe cea mai frumoasă.

Era una din afirmaţiile pe care Randal le făcea, la fel ca şi gestul care o precedase, cu o extremă gentileţe. Cunoştea toate răspunsurile posibile la acest soi de complimente şi se aşteptase ca Jane să-i răspundă cu una dintre amabilităţile pe care femeile le emit în împrejurări asemănătoare. În loc de aceasta, Jane îi prinsese mâna cu atâta putere că tânărul simţise cum unghiile ei i se îngroapă în palmă.

— Taci, şopti ea. Nu-mi vorbi astfel.

O privise atunci surprins. Îi vedea conturile chipului în lumina lampadarelor, dar

ochii ei, ridicaţi către ai lui, erau întunecaţi şi tainici ca apele unui lac adânc.

— ...Nu spune cuvinte pe care nu le gândeşti... pe care nu le simţi, continuase Jane cu o voce ciudat de emoţionată. Nu sunt în stare să suport aşa ceva.

Atunci, îmbrăţişând-o, o sărutase; Jane îi răspunsese cu un freamăt al întregului corp. După aceea, urmărise cu vârful degetelor trăsăturile feţii sale şi apoi, trecându-şi până pe după gâtul său, îl trăsese spre ea. Această nouă îmbrăţişare însemnase pentru amândoi o clipă de înflăcărare a simţurilor, de irezistibilă dorinţă, dar maşina se oprise în faţa casei lui Jane şi şoferul coborâse pentru a deschide portiera.

— Te văd mâine? întrebase Randal.

— Desigur.

Apoi îşi luaseră rămas bun şi maşina pornise în direcţia apartamentului lui Randal.

Se revăzuse a doua zi. Randal ştia că Jane era îndrăgostită de el, era măgulit şi găsea că este şi foarte norocos. Dar acum, într-un anume fel, farmecul se risipise.

Atunci când ieşea cu un bărbat, Jane avea arta de a-l uimi şi de a-l distra. Stăpânea aceasta atât de bine că Randal nu se plicitisea niciodată.

Tânărul îşi petrecuse mult timp în compania ei, respectiv tot timpul pe care-l nu-l con-

sacrase punerii în scenă a noii sale piese precum şi schimbărilor şi corecţiilor aduse textului acesteia.

Piesa care fusese reprezentată în stagiunea precedentă nu era decât o comedie uşoară, dar solicitase totuşi multă muncă şi energie. Astfel că nerăbdarea lui Jane sporise. Suporta foarte greu ca Randal să se preocupe şi de altceva decât de propria ei persoană, dar era prea inteligentă să o arate. Doar Hoppy ştia ceea ce tânăra resimţea; ghicea nerăbdarea care se ascundea în spatele zâmbetului ei senin.

Jane nu-i mărturisise nici lui Hoppy că Randal nu făcea nici un efort pentru a fixa data căsătoriei lor. El credea că proiectul lor rămăsese un secret absolut. Ignorând că tatăl lui Jane vorbea de viitoarea lor cununie ca despre un fapt acceptat, se agăţa cu perseverenţă de ideea că nimeni nu trebuia s-o ştie.

Bineînţeles, avea să-şi schimbe părerea cât de curând, nu exista nici o îndoială, îşi spunea Jane, şi îşi închipuia că Randal aştepta ca *Astăzi* şi *Mâine* să fie pusă în scenă înainte de a se pronunţa. Ghicea reticenţele tânărului fără să poată stabili motivele exacte şi, în sinea ei, se indigna împotriva lipsei sale de grabă în ce priveşte definitivarea mariajului.

Era sigură de el: existaseră, e drept, numeroase femei în viaţa lui, dar Jane avea încredere în ea însăşi şi nu se îndoia de fel că va reuşi să-l păstreze odată ce avea să fie al ei. Cu toate acestea, anumite reacţii ale lui Randal rămâneau inexplicabile. Nu-i scrisese nici măcar o singură dată pe toată durata şederii sale pe Coasta de Azur, şi tăcerea aceasta nu făcea decât să-i sporească temerile.

Se văzuse nevoită să recurgă la Hoppy pentru a şti unde anume se află şi când intenţiona să revină la Londra. Şi tot Hoppy fusese cea care trebuise s-o îmbărbăteze de nenumărate ori, spunându-i că Randal nu scria niciodată nici un rând, afară doar dacă nu era plătit s-o facă. Cât ar fi părut de curios, scrisorile constituiau un veritabil coşmar pentru el.

— Oricât de mult ar întârzia, mâine va trebui să fie totuşi aici, îşi văzu Hoppy mai departe de opera ei umanitară.

— Dar ce i s-o fi întâmplat? Exclamă Jane şi se ridică de pe canapea, ca şi cum n-ar mai fi suportat să rămână nemişcată.

— Presupunând că a plecat în jurul prânzului, avansă Hoppy o altă ipoteză, ar putea chiar să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Tot nu înţeleg de ce nu s-ar folosi de unul dintre zborurile regulate?

— Fiindcă îi place să piloteze el însuşi, răspunse secretara. În timpul războiului a făcut parte din R.A.F.[1], cum bine o ştii, şi dacă există un lucru la care să ţină foarte mult, apoi este cel de a fi în văzduh, deasupra norilor. Atunci când e foarte prost dispus şi când toate merg anapoda îi mai spun câteodată: „Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-vă să daţi o raită cu avionul şi când vă veţi reântoarce veţi fi un cu totul *alt om!"*, şi-mi urmează întotdeauna sfatul. Este şi motivul pentru care l-am încurajat să-şi cumpere unul. Mai cu seamă, pentru că era foarte greu să închiriezi un avion pe care să fie autorizat să-l piloteze el însuşi. Nu-i un lucru la fel de simplu ca închirierea unei maşini.

— Nu, îmi închipui, spuse Jane.

Nu asculta de fel, Hoppy o ştia. „Vorbeau discuţii", doar pentru a-şi omorî timpul.

— E unul dintre oamenii cei mai prudenţi pe care-i cunosc continuă Hoppy. Nu-şi ia niciodată vreun risc inutil şi nu face nici un fel de acrobaţii idioate, ca destui tineri zănateci. Să zbori cu Randal e ca şi cum ai rula cu un Rolls Royce!

Jane îşi privi ceasul, a cărei splendidă carcasă era încrustată cu rubine.

1 Forţă aeriană regală (britanică) N.T.

— Ei bine, cred că sunt caraghioasă făcându-mi griji din pricina lui. Speram să putem cina împreună în seara asta, dar lucrul pare a fi cu neputinţă, mai ales dacă Lucille Lund e turbată de furie, cum spuneai. Cred că aş face cel mai bine să mă reântorc acasă. Când soseşte spune-i să mă sune. Trebuie să-i vorbesc, chiar dacă n-am să-l pot vedea.

— Da, bineînţeles, spuse Hoppy. Sunt convinsă că va fi aici încă mai-nainte de sfârşitul zilei. N-are nici un rost să ne facem griji.

— Nu, desigur.

În vreme ce Jane se îndrepta spre uşă, telefonul începu să sune. Hoppy se aruncă asupra receptorului.

— Alo!

Adoptase automat tonul politicos al secretarei desăvârşite, dar aceasta doar pentru o clipă:

— Alo... Domnul. Randal?! Slavă Domnului... Unde vă aflaţi?... Eram grozav de neliniştite în privinţa dumneavoastră... Un accident! N-aţi păţit nimic?... Cum?... Cine?... Dar n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el... Da, da, bineînţeles... Da... Da... mă ocup eu de asta... Sunteţi sigur că n-aveţi nimic?... Domnul fie lăudat!

Hoppy puse receptorul la loc cu toate că Jane întinsese mâna ca să-l ia.

— Lasă-mă să-i vorbesc, strigă ea, lasă-mă să-i vorbesc.

— A închis, răspunse Hoppy. Nu trebuie să vorbiţi cu el acuma, a avut un accident, un accident foarte grav.

— Dar n-a păţit nimic, te-am auzit spunând-o.

— Da, Randal a scăpat cu bine, făcu Hoppy liniştită. Dar cineva care era cu el şi-a pierdut viaţa.

— Cine era persoana?

— Un bărbat. Despre care n-am auzit niciodată nimic. Cred că Randal a spus că se numea D'Arcy Forest.

— Nici eu n-am auzit niciodată acest nume. Dar cum s-a întâmplat nenorocirea?

— Au avut necazuri cu motorul şi a trebuit să aterizeze forţat. Avionul a lovit un copac. Randal n-are decât nişte contuzii. Dar acest D'Arcy Forest a fost omorât.

— Dar Randal nu-i grav rănit! Spuse Jane cu un suspin de uşurare.

— Nu, Randal a scăpat teafăr, la fel ca şi celălalt pasager, fiica lui Forest. O aduce aici în seara asta.

Privirile lor se încrucişară. Amândouă îşi puneau aceiaşi întrebare.

Cine era fiica lui D'Arcy Forest şi de ce călătorea cu Randal?

CAPITOLUL 4

LA STRÎMTOARE

Când Hoppy intră în încăpere, Sorella era pe cale să ciopârţească o rochie cu un foarfece. Pe podea erau împrăştiate fâşii interminabile de dantelă. Vreme de câteva clipe secretara examină scena cu uimire apoi, înţelegând ce făcea copila acolo protestă:

— Oh! te-ai apucat să prăpădeşti rochia asta frumoasă.

Sorella îşi ridică privirea o secundă, apoi continuă cu tăiatul ţesăturii.

— N-aţi mai găsi-o atât de frumoasă dacă ar trebui s-o purtaţi, replică ea.

— Totuşi n-ar trebui să... Voiam să spun că e totuşi o rochie foarte frumoasă pentru un copil şi că a costat probabil o groază de bani.

— Într-adevăr, consimţi Sorella.

În timpul discuţiei adunase rochia de pe jos şi o ţinea acum suspendată, ca pentru a o examina. Fără volănaşele de dantelă avea o înfăţişare de-a dreptul lamentabilă.

— Ai distrus-o! strigă Hoppy.

— Cred că da, spuse Sorella cu un aer trist. Acum va fi prea scurtă pentru mine. Oricum, a fost dintotdeauna prea scurtă.

Cu un gest de dispreţ aruncă veşmântul pe podea şi spuse:

— Am nevoie de bani.

— Pentru îmbrăcăminte? întrebă secretara.

Fata făcu un gest afirmativ.

— Cred că e o idee rezonabilă, spuse Hoppy care îşi aminti cât i se păruse Sorella de ciudată în seara în care se ivise, îmbrăcată într-un mantou de mătase galbenă şi cu capul acoperit cu o bonetă din acelaşi material.

Se aşteptase la o cu totul altă persoană. Ba chiar se înarmase şi cu curaj pentru a se răfui cu Randal care o făcuse să se neliniştească atât de mult. Aşa cum îl cunoştea, se pregătise să aibă de-a face cu un Randal surâzător, preocupat să-i fie pe plac, însoţit, de o femeie tânără şi seducătoare.

Se înşelase din toate punctele de vedere. Randal nu avea nimic dintr-un om lipsit de griji. Dimpotrivă, era foarte afectat şi regreta enorm că pricinuise moartea lui D'Arcy Forest.

Şi cu el sosise Sorella, un copil ciudat şi imprevizibil, cum judecase Hoppy de când o zărise.

Ce i se păruse cel mai bizar, era că Sorella nu vărsase nici măcar o singură lacrimă din pricina decesului tatălui său. Tăcută, palidă şi crispată, mâncase zdravăn, în vreme ce Randal răspundea la întrebările presei şi ale poliţiei şi îndeplinea un număr neverosimil de formalităţi, relatând în acelaşi timp lui Hoppy, prin fraze întrerupte, cum se petrecuseră lucrurile.

N-avea absolut nici un fel de vină. Nu-l puteai face răspunzător de o problemă mecanică şi nici chiar cel mai experimentat pilot n-ar fi reuşit o aterizare mai bună în asemenea condiţii. Dar Randal se considera vinovat de cele întâmplate. Aşa că Hoppy aproape că simţise un fel de ciudă involuntară, faţă de acest necunoscut, D'Arcy Forest, care ajunsese să fie obiectul unei astfel de neplăceri, tocmai atunci când Randal ar fi trebuit să-şi consacre toate forţele unor probleme cu totul diferite. Şi apoi, se mai punea şi problema Sorellei.

Hoppy, urmând dispoziţiile lui Randal, pregătise pentru fată camera cea mică de oaspeţi, prevăzută şi cu o sală de baie alăturată, şi o ajutase să-şi despacheteze valiza.

Văzându-i hainele, îşi spusese că erau cu totul nepotrivite pentru vremea rece, caracteris-

tică toamnei londoneze. Se aşteptase ca Sorella să primească, după o zi sau două, şi celelalte veşminte prin poştă.

Dar nu se întâmplase aşa. Hainele lui D'Arcy Forest sosiră într-adevăr şi Randal le trimise unei organizaţii filantropice. Pentru Sorella însă nu venise nimica şi secretara trebuise să se împace cu gândul că valiza aceea micuţă avusese în ea toate lucrurile copilei.

Mai trebuia de asemenea să recunoască şi că toate rochiile acestea garnisite cu volănaşe şi dantelă nu i se potriveau deloc fetei şi că mantoul galben deschis, care fusese cumpărat la Paris, în Rue de la Paix, nu putea fi purtat decât de o stea de cinema sau de un copil a cărui garderobă ar fi fost mult mai bogată şi mai variată.

Hoppy se aplecă şi adună de pe jos rochia şi volanele care până atunci îi dăduseră acesteia aparenţa fragilă şi delicată a unui veşmânt de păpuşă.

— Presupun că trebuie să existe cineva care se ocupă de moştenirea tatălui dumitale, spuse ea. O să-i cerem lui Randal să afle ce sumă urmează să primeşti şi astfel ai să poţi să-ţi cumperi tot ceea ce vrei.

— Dacă vă închipuiţi că de pe urma lui tata au rămas nişte bani, să ştiţi că vă înşelaţi.

După ce am părăsit oraşul Cannes, toată averea lui era o sută de franci. O ştiu de la el.

— Asta vrea să însemne toţi banii pe care-i avea în valuta franceză?

— Nu, ci toţi banii pe care-i avea pe sufletul lui, o corectă Sorella. Vă închipuiţi cumva că eram bogaţi?

— Nu, mă gândeam că... ei bine nu ştiu ce anume gândeam răspunse Hoppy, stânjenită.

Fixa rochia pe care o ţinea în mână. Costase pe semne câteva mii de franci. Îşi mută privirea asupra aceleia pe care o purta Sorella. Era tipică pentru veşmintele excentrice şi inutile pe care te mulţumeşti să le priveşti în vitrinele magazinelor. Indiferent care copil normal s-ar fi simţit îngrozit de ideea de a purta o rochie atât de puţin practică.

Sorella se ridică.

— Nu cred că reuşiţi să înţelegeţi, spuse ea cu vocea egală, coborâtă.

Se duse până la fereastră. Hoppy remarcă graţia şi supleţea mişcărilor sale. Rochia era însă prea scurtă, îi ajungea de abia până la genunchi, iar şosetele albe şi sandalele negre îi dădeau un aer ridicol.

Într-adevăr, trebuia făcut ceva pentru ea, şi Hoppy înţelese că asta făcea cumva parte din atribuţiunile ei.

— Am să-l întreb pe domnul. Randal dacă este de acord să-ţi cumpărăm nişte haine noi, spuse ea cu căldură. Sunt convinsă că n-o să mă refuze.

— În seara asta? o să-i spuneţi în seara asta? întrebă Sorella întorcându-se grăbită.

— Dacă o să am prilejul, răspunse Hoppy surâzând. Deocamdată se află la repetiţie, cum bine o ştii. Dacă vor termina mai târziu, cred că va mânca în oraş cu unul dintre prietenii săi.

— Probabil cu Jane, spuse Sorella.

— De ce nu-i spui domnişoara Crake?

— Chiar dânsa mi-a zis să-i spun Jane. Dar asta n-are nici o importanţă pentru mine, pot să-i spun oricum!

— Nu, nu, spune-i Jane, dacă ea ţi-a cerut-o, răspunse Hoppy pentru a evita lungirea discuţiei. Toată lumea îşi spune pe numele mic în lumea spectacolului. Crezusem că domnişoara Crake face excepţie de la regulă. Dar, bineînţeles, trebuie să faci ceea ce ţi-a cerut.

Sorella nu răspunse. Hoppy o privi cu un aer întrebător. Copila avea detestabilul obicei de a rămâne tăcută când aşteptai de la ea contrariul. Era o atitudine surprinzătoare care avea ca rezultat faptul că interlocutorul se simţea stingherit.

— O iubiţi mult pe Jane Crake, nu-i aşa, domnişoara Hoppy? spuse deodată copila.

— Da, desigur, o iubesc mult. E o persoană foarte plăcută.

— Dar n-o iubiţi deloc pe Lucille Lund.

Secretara tresări.

— Cine ţi-a spus asta?

— Felul în care vocea dumneavoastră se schimbă atunci când vorbiţi despre ea. Şi expresia de supărare din ochi, şi...

— O cunosc destul de puţin pe domnişoara Lund, spuse Hoppy pe un ton dojenitor. Are un mare renume şi admir felul în care joacă. Că o iubesc sau nu, iată o întrebare care nu se pune în nici un caz.

Buzele Sorellei se desfăcură într-un mic zâmbet care îi arătă lui Hoppy, la fel de limpede ca şi cum ar fi spus-o cu glas tare, că fata nu credea nici un cuvinţel din tăgada ei. Ca şi cum conversaţia n-ar fi interesat-o deloc, Sorella se răsuci din nou spre fereastră şi privi afară.

Hoppy simţi cum o enervare puternică o cuprinde. Uneori, copilul acesta devenea exasperant.

Cu rochia în mână, se îndreptă spre uşă.

— Dacă simţi nevoia unei plimbări, spuse ea, poţi să vii cu mine — peste un sfert de oră am un drum la bibliotecă.

— Şi după aceea, ajungeţi şi la teatru? întrebă Sorella deodată foarte atentă.

— Nu, nu în după-amiaza aceasta.

Hoppy simţi cum zelul Sorellei dispăruse. Ieşi din cameră, lăsând-o rezemată în coate de pervaz.

Privirea fetei se oprise asupra copacilor. Arboraseră strălucitoarele culori ale toamnei, strângând laolaltă galbenul-roşiatic, ruginiul, carminul; frunzele începuseră să cadă, zburătăcite de vântul rece care sufla dinspre fluviu. Soarele se ivea cu intermitenţă dintre nori, o fâşie de ceaţă de un albastru întunecat închidea orizontul şi dădea oraşului un aer de vrajă şi mister.

De pe bulevard, care trecea chiar pe lângă imobil, se ridica zgomotul continuu al circulaţiei, sfâşiat din când în când de sonoritatea stridentă a unui claxon.

Sorella părea să nu audă nimic; ochii ei rămăseseră în continuare aţintiţi asupra copacilor, printre care, câteodată, apele Serpentinei[1] scânteiau în bătaia unei raze de soare. Fata rămăsese multă vreme cufundată în contemplare, până când braţele sale descoperite se înfiorară din pricina muşcăturii perfide a vântului. Se retrase în cameră.

Desupra şemineului era agăţat un portret al lui Randal, pictat de unul dintre prietenii săi. Era o pânză foarte reuşită: găseai în ea

---

1 Aici traseul şerpuit al Tamisei (N.T.)

farmecul şi frumuseţea modelului, dar artistul ştiuse să redea şi expresia uşor ironică a ochilor şi contracţia cinică a buzelor. Era Randal aşa cum lumea îl vedea.

Sorella studie portretul până când auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Nu se răsuci, gândindu-se că era Hoppy care revenea. Deodată însă, condusă de instinct, făcu stânga-mprejur şi se trezi cu Randal în faţa ei.

Avea un aer îngrijorat şi obosit, dar văzând-o pe Sorella chipul său se lumină.

— Erai pe cale de a mă admira, spuse el, sau te pregăteai să mă supui unui tir nimicitor?

— De ce v-aţi reîntors? Îl chestionă fata, fără să-i răspundă la întrebare. Credeam că sunteţi la repetiţie.

— Am fost, replică Randal.

Se îndreptă spre masa pe care se aflau câteva sticle şi-şi prepară un whisky cu sifon.

— Lucille e într-o dispoziţie îngrozitoare. A trebuit să reprogramăm repetiţia pentru mâine.

— Ce anume a supărat-o atât de tare?

— Doar bunul Dumnezeu o ştie! Cât despre mine, habar n-am.

Abătut, se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Sorella se aşeză la picioarele sale pe un mic taburet tapisat...

— Ba o ştiţi foarte bine, insistă ea netulburată.

Randal o privi în ochi.

— Ce te face să crezi una ca asta?

— Însuşi adevărul. Ştiţi foarte bine ce anume o contrariază pe Lucille Lund, dar nu vreţi să admiteţi acel ceva, nici măcar în sinea dumneavoastră.

O undă de nemulţumire trecu prin privirea lui Randal apoi, ridicând a lehamite din umeri, spuse:

— Să admitem că aş şti; cum se pare că înţelegi atât de uşor astfel de lucruri, te încumeţi cumva să-mi spui şi ce-aş avea de făcut într-o asemenea situaţie?

Sorella îşi încrucişase mâinile pe genunchi, şi rămăsese tăcută. Avea arta de a rămâne mută şi senină atunci când împrejurările o cereau, gândi Randal. N-ar fi suportat vreun gest al ei. Ar fi găsit detestabil faptul ca tânăra să adopte o mină jenată sau neliniştită în continuarea spuselor sale.

Dimpotrivă, rămăsese complet nemişcată. Ochii ei verzi şi gravi erau aţintiţi asupra chipului lui Randal.

— Ei bine, reluă el, într-un târziu, ce leac propui?

— Nu există nici unul, răspunse Sorella. Lucille e geloasă pe Jane. Şi dumneavoastră o ştiţi. A fost furioasă astăzi fiindcă aţi invitat-o aseară pe Jane să cineze cu dumneavoastră.

— E într-adevăr aşa, exclamă Randal. Dar cum poţi să-ţi dai seama de lucrurile astea, fată ciudată ce eşti?

— Ieri, mi-am petrecut toată după-amiaza la teatru, răspunse Sorella. M-am aşezat pe un scaun şi am ascultat oamenii. Nu prea m-au băgat în seamă, cred că unii nici măcar n-au observat că eram acolo. A apărut şi un domn Jepson care tocmai venise sin Statele Unite. Nu i-a plăcut deloc felul în care Lucille a jucat scena a treia. Chiar i-a reproşat că nu la aşa ceva vă gândiserăţi când aţi scris replicile respective. Lucille i-a răspuns că în acest caz n-aveţi decât să i-o spuneţi dumneavoastră însivă şi a adăugat că oricum în zilele acestea, păreţi mai interesat de fulgii de porumb expandaţi[1] decât de arta dramatică.

— Şi ce-a răspuns Edward Jepson?

Fata reflectă o clipă, de parcă ar fi încercat să-şi reamintească exact cuvintele acestuia.

— A spus: „Haide, haide, draga mea" cu un straşnic accent american — cred că ştiţi cum vorbeşte. A încercat s-o liniştească, dar rezultatul a fost cu totul altul. Până la urmă, ea a spus: „Ştiţi foarte bine că n-aş fi venit niciodată în vizuina asta împuţită dacă n-ar fi fost Randal; deci, dacă îţi închipui că am

1 Aluzie evidentă la „Crake's Flakes", firma tatălui lui Jane.

să-i permit să-mi dea plasă pentru o păpuşică din înalta societate, chiar dacă e vorba de una care se scaldă în bani, apoi te înşeli amarnic". — Sorella chicoti puţin şi adăugă: Când Lucille se înfurie, vorbeşte leit cu personajele benzilor desenate americane.

Randal hohoti şi îşi termină whisky-ul.

— Lucille şi-a găsit exact tovarăşul de care are nevoie, spuse el. Edward Jepson a început prin a fi cow-boy, dar nimeni n-ar mai crede aşa ceva astăzi Da, cred că aş face mai bine să-ţi urmez sfaturile.

— V-am dat eu vreunul?

— Sigur că da, m-ai făcut să înţeleg că dacă vreau ca piesa să fie un suces, trebuie să fac astfel încât Lucille să nu-şi piardă buna dispoziţie. Problema este însă care va fi dispoziţia lui Jane, cam cum se va simţi ea dacă am s-o abandonez pentru Lucillel

Îi zâmbi Sorellei, cu înfăţişarea necugetată şi răutăcioasă a unui puşti care este pe cale de a comite o faptă rea, apoi se ridică şi se îndreptă spre telefon.

— Draga mea Sorella, femeile sunt diabolice, spuse el cu o voce solemnă.

Fata nu răspunse, dar pe chipul ei trecu umbra unei expresii ciudate care îl intrigă pe Randal. Ar fi vrut s-o întrebă care era pricina dacă n-ar fi fost atât de nerăbdător să formeze numărul lui Jane.

Într-adevăr, cuvintele lui Randal îi redeşteptaseră Sorellei o amintire mai degrabă neplăcută. Îl auzise pe tatăl ei pronunţând aceleaşi vorbe, în urmă cu cinci ani, când măsura în lung şi în lat camera unui hotel.

— Femeile sunt diabolice, Sorella, spuse el. Am folosit împotriva lor toate trucurile pe care le cunosc, acum însă e rândul tău.

— Dar ce-aş putea face? îl întrebă ea atunci.

— Trebuie să acţionezi şi încă repede, răsunsese D'Arcy Forest. Nu mi-au mai rămas decât cincizeci de franci cu care ar trebui să achit nota de plată a hotelului pe cincisprezece zile! Directorul mi-a cerut deja de ieri să fac aceasta. I-am spus că aştept un cec din Anglia; dar, tu ştii la fel de bine ca şi mine că acest „cec" se află în acelaşi hotel cu noi, că se culcă în camera cea mai bună şi că maşina sa aşteaptă în faţa intrării.

— Dar, daddy, e foarte limpede că doamna Lazard nu doreşte să te cunoască. Când i-ai vorbit în ascensor, aseară, te-a privit extrem de rece; şi, azi-dimineaţă, când te-a văzut intrând în hol, s-a îndreptat exact în direcţia opusă.

— Asta nu înseamnă că nu vrea să mă cunoască, fetiţo. Femeile sunt nişte făpturi curioase; dacă le urmăreşti prea făţiş, se fac că nu te bagă în seamă; e de ajuns să te

distanțezi puțin de ele ca să le vezi alergând după tine. Toată problema este că n-avem timp de pierdut, nu ne mai putem amuza cu prada, hărțuind-o, cum o făceam în alte împrejurări. Trebuie să acționăm rapid, puișor, și am nevoie de ajutorul tău.

— Adică?

D'Arcy Forest rămase tăcut și gânditor.

— Ia să vedem noi...

Își frecă bărbia, apoi deodată, pocnindu-și degetele, scoase un strigăt.

— Am găsit, zise el. Ne vom folosi de câine pentru a câștiga afecțiunea stăpânei!

— Nu pricep, mărturisise Sorella.

— Ba da, ai să-ți dai seama imediat. Doamna Lazard își termină plimbarea ei zilnică pe la ora patru și un sfert; ai s-o aștepți în hol, în momentul în care-și va cere corespondența. În general, se adresează direct salariatului de la recepție; este exact momentul în care trebuie să te apropii de câine. Mângâie-l, ciufulește-i blănița, vorbește-i, spune indiferent ce prostie; e o bestie mică și infectă care te va mușca în mod sigur, dar n-avem încotro. Ai să spui cu niște cuvinte călduroase și copilărești cât de drăguț îl găsești și în ce măsură ți-ar place să ai unul ca el. Arată o dragoste ieșită din comun micuței jigodii și, când doamna Lazard dă să urce în ascensor, cere-i permisiunea să urci împreună cu ea.

Trebuie să-i spui cam aşa: „nu vă supăraţi, doamnă, pot să vin să mă joc câteva clipe cu câinele dumneavoastră? Am să fiu foarte cuminte, n-am să vă deranjez deloc."

— Oh! daddy n-am să pot face astfel! exclamase Sorella.

— Aceasta e o metodă infailibilă, continuase D'Arcy Forest, fără să-i bage în seamă protestele. Ai s-o însoţeşti în salonul ei. Dacă încearcă să te refuze, te apuci să bâzâi, să faci tot felul de istericale, să te dai la căţel, să-l săruţi pe bot şi să-l strângi în braţe... mă rog, vezi tu. Câteva minute mai târziu vin să te caut şi restul mă interesează.

Sorella pălise îngrozitor.

— Nu pot să fac asta, daddy, nu pot, repetă ea. Doamna Lazard n-o să accepte niciodată. E limpede că nu ne iubeşte. N-o să mă lase să mă joc în salonul ei!

— Poţi să faci ce ţi-am spus şi ai s-o faci. Ordonase D'Arcy. Puneţi rochia ta cea mai frumoasă, cea pe care Florence Erskine ţi-a oferit-o la Paris. Şi pentru numele lui Dumnezeu încearcă şi tu să fi drăguţă, schimbă-te şi tu puţin în bine, măcar o singură dată. Nu vrei deloc să fii şi tu puţin mai lipicioasă. Chiar şi Florence spunea că te uitai strâmb la ea. Ah, dacă aş fi avut şi eu parte de o fetiţă zâmbitoare şi prietenoasă! Nici nu ştii câţi bani

am pierdut din pricina înfăţişări tale atât de încruntate.

— Îmi ceruseşti să-i spun „mamă" şi s-o sărut, răspunsese Sorella. Dar ea e o femeie grasă şi antipatică şi nu-mi venea deloc să o ating.

— Dumnezeule, crezi cumva că mie-mi făcea plăcere? strigase atunci D'Arcy Forest. Dar e bogată, puişorule, bogată! Adu-ţi aminte câte am stors de la ea: cincisprezece zile de trai îmbelşugat la Tourquai, o săptămână la Paris, şi îndeajuns de mulţi bani ca să putem ajunge aici. Şi am fi putut obţine şi mai mult dacă ţi-ai fi jucat rolul ca lumea. Te asigur că a început să-mi înţeleagă jocul în ziua în care ai devenit de-a dreptul odioasă.

— Ajunsesem s-o urăsc, spusese Sorella cu o mutră înverşunată.

— Dacă ar trebui să ne bizuim doar pe cei pe care-i iubeşti şi i-am da deoparte pe cei pe care nu-i iubeşti, atunci am crăpa de foame, lansase D'Arcy cu o voce mânioasă; şi este exact lucrul care o să ni se întâmple dacă n-o să fim atenţi. Nu mai am decât cincizeci de franci şi costul hotelului trebuie să se ridice la cel puţin două sute. Poţi să-ţi bagi asta în tărtăcuţa ta de imbecilă? Dacă da, du-te de te schimbă şi încearcă să faci ce-i omeneşte cu putinţă, să ne salvăm de la dezastru.

— Nu, nu pot, daddy.

Tatăl o privise o clipă indignat, apoi o pălmuise violent.

— Ai să faci ce-ţi spun, altminteri am să te bat până când rămâi lată. M-am săturat de mofturile tale, puişor. În primul rând trebuie să avem cu ce trăi. Dacă te încăpăţânezi să nu mă ajuţi îmi găsesc pe altcineva care s-o facă. N-ar trebui să te laşi atât de greu mai ales că eşti încă un copil şi te mai ajută şi faptul că ai o mutră atât de tâmpită, poţi să mă crezi.

— Un copil de pe urma căruia ai tras oricum toate foloasele.

Nici măcar nu se clintise când o lovise din nou, cu toate că urmele primei palme mai erau încă întipărite pe obrazul ei străveziu.

— Grăbeşte-te să te schimbi, strigase D'Arcy brusc, altfel, ţi-o jur, te dau pe mâna primului orfelinat care-mi iese în drum.

Sorella încercase să mai reziste câteva clipe. Atunci tatăl o prinsese de umeri şi o zguduise cu violenţă. Fusese cuprinsă de frică şi se resemnase să facă lucrul care i se ceruse.

Până la urmă se introdusese în salonul dnei Lazard mai uşor decât îşi închipuise; apoi, totul se desfăşură conform planului. Tatăl venise s-o caute şi istorisise povestea emoţionantă a micuţei sale orfane.

Sorella o auzise de atâtea, ori că o ştia pe dinafară şi cu toate acestea, nu se putea împiedica să nu-l admire de fiecare dată pe povestitor. Era un veritabil recital artistic, şi D'Arcy obţinea de întotdeauna rezultatul dorit.

În mai puţin de o săptămână, erau deja instalaţi în alt hotel în care D'Arcy Forest şi doamna Lazard s-au putut înregistra în calitate de soţ şi soţie.

Văduvele bogate erau specialitatea lui D'Arcy. Sorella înlesnea „intrarea în materie", dar devenea mai degrabă stânjenitoare odată ce el îşi atingea obiectivul.

Cât de departe îi ajungeau amintirile în trecut, se vedea doar jucându-se pe coridoarele vreunui hotel sau petrecând ore întregi, închisă în camera ei singuratică. Mânca atunci când da Domnul şi când cineva îşi aducea aminte de existenţa sa. Câteodată, foamea ei era atât de mare că se vedea obligată să- i ceară chelnerului care răspundea de etajul respectiv resturile provenind de la masa celorlalţi clienţi.

Sorella avusese veşnic impresia că hotelurile erau mereu aceleaşi. Că fusese vorba de unele mari sau mici, mizere sau luxoase, cam acelaşi miros îmbâcsea aceleaşi coridoare nesfârşite şi slab iluminate care, adesea, o făcuseră să se gândească la cele ale unei închisori.

Că hotelul se afla în Anglia, în Franţa, în Italia sau în Germania, viaţa Sorellei rămânea aceeaşi. Singuri ei tovarăşi de joacă erau câte un picol sau lift-boy cu care-şi încerca norocul la cărţi, sau la zaruri. Jucăriile sale erau cele oferite după câte o noapte de gală la cazinou de vreuna dintre cuceririle lui D'Arcy.

Ea le păstra atâta timp cât timp taică-său era obiectul favorurilor persoanei care i le dăruise, dar trebuia să se despartă de ele, când doamna cu pricina revenea la statutul ei anterior după ce constatase că D'Arcy constituia un lux prea costisitor. Atunci jucăriile erau imediat vândute, fără să obţină adesea decât câţiva franci pe o păpuşă care costase de zece ori pe atât, şi Sorella plângea de tristeţe că trebuia să se despartă de ele.

— Acum, ascultă, tâmpiţico, avea obiceiul să spună D'Arcy, dacă te vede cineva cu o jucărie atât de scumpă ca asta, îşi închipuie că ne scăldăm în bani. Nu înţelegi că trebuie să ai înfăţişarea unei biete orfane care o duce tare rău?

— E chiar foarte adevărat, răspunsese o dată Sorella pe un ton de reproş.

În replică, D'Arcy o îmbrăţişa şi o acoperea cu sărutări.

— Sunt un nenorocit, spusese el cu un aer tragic. Sunt un tată rău pentru tine, scumpetea mea, dar te iubesc, cred că ştii, nu?

Poate că asta nu e o viaţă pentru tine, dar este cea mai bună pe care ţi-o pot oferi. Rămâi alături de mine şi n-am să te părăsesc niciodată., Ai cuvântul meu.

Cu toate că Sorella nu fusese înşelată de puterea de convingere a lui D'Arcy şi că ştia foarte bine că o minte, începuse să surâdă timid, victimă şi ea a acelei slăbiciuni feminine de care el ştia să profite cu atâta îndemânare.

După ce mai crescuse, înţelese că amennţarea aceasta cu orfelinatul era singùrul lui mijloc de care el dispunea pentru a o determina să accepte această viaţă ciudată şi plină de aventuri, viaţa ieşită din comun în care Sorella găsise totuşi câţiva stropi de fericire.

Iubea de pildă, acele răstimpuri când zăboveau la Paris. Oraşul o fascina: se ducea să se plimbe ore în şir în lungul Senei sau rămânea aşezată în grădina Tuileries, privind la copii mai fericiţi ca ea care se jucau cu prietenii lor. La opt ani, fusese capabilă deja să-şi găsească drumul fără vreo dificultate, la Londra ca la Paris. Mai mare acum, luase obiceiul să dispară toată ziua şi să nu revină la hotel decât odată cu lăsarea întunericului, ruptă de foame pentru a constata că nimeni nu se îngrijorase din pricina absenţei sale.

Ceea ce o făcuse să sufere cel mai mult era lipsa banilor. Tatăl ei nu-i dădea niciodată nimic şi femeile care întreţineau actorul îi

reproşau acestuia mai întotdeauna după primul lor elan de generozitate, până şi costul hranei Sorellei. Găseau mult mai comod să uite de hrana copilului care trebuia deseori să se mulţumească cu micul dejun sau cu resturile lăsate pe tavă de către D'Arcy şi metresa lui. Cât despre masa de prânz, n-o datora decât omeniei vreunui picol sau a unui bucătar.

Din hotel în hotel, din oraş în oraş, călătorise astfel, an după an, până în ziua în care Sorella începuse să găsească din ce în ce mai greu de jucat rolul pe care taică-său i-l încredinţase.

Nu-i era deloc greu unui copil de opt sau nouă ani să aibă un aer naiv sau o înfăţişare ingenuă dar, la paisprezece ani, Sorella se simţea stânjenită şi nelalocul ei în acest rol şi nu mai credea de fel că putea fi convingătoare. Prietenele tatălui său începuseră s-o examineze cu un aer bănuitor şi nu se mai lăsau impresionate de nefericita ei situaţie de orfană.

În ciuda protestelor ei, D'Arcy insistase să continuie s-o facă pe fetiţa. Ţinea nespus s-o vadă în acele rochii cu volănaşe, strânse pe talie cu o eşarfă cu nod, care fuseseră la modă în timpul tinereţii sale şi pe care copiii trebuie să le poarte în toate melodramele. Refuza să admită că moda se schimbase şi că fetiţele abandonaseră rochiile scrobite

pentru ginşi şi helănci. Sorella încercase în zadar să-l convingă...

Cum ea nu dispunea de bani, era obligată să se îmbrace conform cu gustul tatălui său. O dată, fără ştirea lui, îi luase nişte bani din portofel şi se dusese să-şi cumpere o rochie ieftină, sobru şi frumos croită. O îmbrăcase înainte de a se prezenta în faţa lui.

D'Arcy o privise câteva secunde cu gura căscată, apoi, alb ca varul de mânie, îi smulse rochia şi o aruncase în foc. După aceea o bătuse. Mai târziu, când fata se ghemuise pe pat, scăldată în lacrimi, luase hotărârea să nu-l mai înfrunte niciodată. Nu atât suferinţa provocată de lovituri fusese cea care o afecta, fiindcă era obişnuită cu ea, ci umilinţa pe care trebuise s-o trăiască. După acest act de bravură disperat, nu-şi mai sfidase nicicând tatăl în mod deschis.

Una din şansele D'Arcy o reprezenta faptul că Sorella era atât de gingaşă. Mama ei fusese o balerină şi copila moştenise destule din statura şi din graţia acesteia. Muzica trezea în Sorella dorinţa irezistibilă de a dansa; simţea cum tot corpul i se însufleţeşte şi piciorul începea să bată tactul. Dar ştia că nu fusese născută pentru a fi dansatoare, aşa că nu ceruse niciodată să urmeze vreo şcoală de balet.

Avea alte aspiraţii pe care cu greu le-ar fi putut defini. Trăise atât de mult singură încât îşi clădise un soi de lume imaginară. Era o taină a ei care-i îngăduia să-şi uite singurătatea şi uneori şi foamea care o măcina.

Din lecturi întâmplătoare, din plimbări îndelungate, din cântece pe care nu ostenea să le asculte găsise şi cu ce să însufleţească acest univers lăuntric. Erau singurele sale comori, singurele ei averi pe care nimeni, nici măcar tatăl ei, nu putea să i le răpească.

Felul în care îşi dobândise cunoştinţele fusese şi el foarte puţin convenţional. Învăţase să citească din ziarele şi revistele care se ocupau de cursele hipice pe care taică-său le lăsa vraişte peste tot. Învăţase să facă adunări refăcând pe cele de pe notele de plată ale hotelului pentru a afla astfel de cât mai avea nevoie pentru a le achita. Învăţase limbile străine pentru că locuiseră în destule ţări străine şi pentru că mica lume a salariaţilor din oricare hotel este una foarte cosmopolită. Dacă n-ar fi reuşit să se facă înţeleasă de ei, deseori ar fi răbdat de foame.

Învăţase astfel multe din cele pe care copiii mai norocoşi nu le ştiu. La început, citise ziarele tatălui său pentru că nu avea nimic altceva de făcut şi pentru că se plictisea; apoi prinsese gust de lectură şi se apucase să caute prin rafturile hotelurilor tot soiul de cărţi

vechi şi uitate, şi să împrumute revistele lăsate de unii şi alţii prin camere.

Era încă foarte tânără când a descoperit bibliotecile municipale şi anul următor, la Paris, a aflat că majoritatea galeriilor de artă îngăduie gratuit accesul copiilor.

Un copil de aceeaşi vârstă, bine crescut şi înconjurat de afecţiune, ieşit dintr-o familie cu dare de mână, n-ar fi avut de unde să ştie că lumânările cele groase aşezate în biserica în jurul statuilor sfinţilor sau a cutiilor cu moaşte, împrăştie o căldură binefăcătoare în zilele geroase; sau cu o bucată de săpun, şterpelită dintr-o sală de baie a hotelului, poate fi vândută pentru câţiva bănuţi în talciocurile capitalelor.

Dar Sorella nu prea făcea uz de asemenea mijloace. Ceva din sinea ei se împotrivea; această rezistenţă era atât de mare încât o împiedica să înstrăineze până şi de-ale mâncării care i-ar fi fost totuşi atât de necesare.

Meritul ei era cu atât mai mare cu cât se obişnuise să-şi vadă tatăl pretându-se, cu toată neruşinarea, la asemenea mici furtişaguri. Aproape că nu călătorea niciodată cu trenul fără să nu fure un şervet de la toaletă, dacă dădea de vreunul; când aştepta în vreun salon, îşi umple întotdeauna buzunarele cu ţigări, dacă se aflau la îndemână; tot aşa cum, dacă

o prietenă îi dădea bani să achite o consumaţie, păstra totdeauna restul.

Sorella nu se revolta împotriva acestui comportament, dar în ce o privea, prefera pe cât posibil să nu facă uz de asemenea mijloace. De altminteri, de la o vârstă foarte fragedă, făcuse dovada unei atitudini foarte demne. Deseori salariaţii mai tineri ai hotelurilor erau obraznici cu ea şi îi dădeau porecle umilitoare; dar nu reuşeau niciodată s-o facă să plângă şi, în general, ţinea totuşi la ei pentru că îi spuneau că nu se aseamănă deloc cu alte fete. Acesta era un compliment a cărui valoare integrală n-avea cum s-o aprecieze pentru că nu avusese nicicând ocazia de a se compara cu vreo altă fată de aceeaşi vârstă!

Femei, în schimb, vedea mai multe decât i-ar fi convenit. Mai cu seamă din cele mai înaintate în vârstă, ai căror ochi, la vederea tatălui ei, se aprindeau într-un fel care-ţi stârnea aproape mila. Toate, după o zi petrecută în compania lui D'Arcy, erau entuziasmate, pline de speranţe şi păreau cumva întinerite.

Sorella adoptase un fel de scară de valori care îi era proprie şi căreia i se conforma, tot aşa cum domnea asupra unei lumi imaginare care i se părea deseori mai adevărată decât realitatea. Această copilărie tumultuoasă o făcuse să se aleagă cu o anumită filozofie.

Accepta evenimente aşa cum ele se prezentau, încercând să scoată tot ce putea fi mai bun din fiecare situaţie, fără să ţină cont de aspectele neplăcute ori plictisitoare. Învăţase să nu se preocupe de viitor, să nu acţioneze în nici un fel ca să obţină indiferent ce pentru propria-i persoană, dar să se arate recunoscătoare când i se făcea un dar, oricât ar fi fost acesta de mărunt.

Critica rareori oamenii şi se întreba întotdeauna asupra motivelor ascunse ale actelor acestora; dispunea chiar şi de un soi de a doua vedere care îi permitea să spună cu exactitate ce anume gândeau ceilalţi la un moment dat.

Randal vorbea la telefon. Sorella, care îl asculta, ştia cu certitudine ce simţea Jane la celălalt capăt al firului.

— Nu pot să iau masa cu tine astă-seară, scumpa mea. Lucille e insuportabilă. Dacă nu reuşesc să o împac, se va reîntoarce în Statel Unite, şi atunci, ce se alege din piesa mea şi din banii tatălui tău? Da, da, ştiu, e într-adevăr decepţionat: eram atât de nerăbdător să te văd şi, aşa cum spui, n-am avut ocazia de a fi împreună decât o singură dată de la revenirea mea din Franţa...

Vădit, Jane îi cerea un anume lucru; vreme de câteva clipe, de parcă ar fi fost în căutarea unei replici, privirea lui se plimbă peste obiectele din încăpere, apoi răspunse:

— Nu, nu acum, scumpo, mi-ar place foarte mult, dar trebuie să plec imediat... Da, am să încerc să-ţi telefonez în timpul serii şi dacă nu, mâine dimineaţă... E minunat că poţi fi atât de înţelegătoare... La revedere, eşti un înger.

Aşeză la loc receptorul cu un suspin de uşurare şi apoi, cu o uşoară schimă către Sorella:

— N-am comparat oare femeile cu diavolul? Cred că termenul e încă prea blând. — În vreme ce vorbea formase deja un alt număr. — Alo, puteţi să-mi daţi apartamentul domnişoarei Lund, dacă sunteţi amabil?

Urmă o tăcere, apoi se auzi sunetul unei voci iritate.

...— Tu eşti; Lucille?... Sunt dezolat, scumpeteo, că eşti atât de nemulţumită. N-am nici o vină, totul merge din ce în ce mai rău... Da... Ascultă-mă, te rog... Da, da, ştiu. Am amânat totul până mâine... Ce zici, mâncam în oraş, astă-seară? Da, numai tu şi cu mine. Vom putea şi noi să stăm de vorbă liniştiţi. N-ai decât să-mi spui ce anume doreşti, şi dacă-mi stă în puteri... Da, doar am promis. N-ai încredere în mine? Da? Bine, deci la ora opt...

N-am să întârzii, sunt prea nerăbdător să te văd şi vom vorbi despre noi, nu despre piesa asta afurisită... Dar bineînţeles, cum ţi-ai putea închipui contrariul? Vrei să ţi-o spun? Poftim! Te ador. Acum e mai bine? Şi am să ţi-o spun şi în seara asta, desigur... Pe curând.

Puse receptorul în furcă şi rămase câteva secunde cu privirea aţintită asupra lui. Sorella ştia că uitase în întregime până şi de existenţa ei; era cufundat în gândurile lui, pradă unei agitaţii interioare.

Fata rămase locului, tăcută. Şi după un răstimp care i se păru foarte îndelungat, dar care în realitate nu durase decât câteva minute, Randal reveni la fotoliul său din apropierea şemineului. Se aşeză, îşi plasă picioarele pe un mic taburet şi o privi pe Sorella.

— Sunt la strâmtoare, Sorella, recunoscu el calm.

— Ştiu, făcu ea.

— E exact după tipicul acelor poveşti pe care le poţi scrie atât de uşor. În cea de-a doua piesă a mea, *Duet pentru trei inimi*, situaţia era la fel de încurcată ca şi cea în care mă zbat în acest moment. Există două femei... şi le iubesc pe amândouă. Înţelegi asta?

— Da, desigur. Poţi să iubeşti mai multe persoane în acelaşi timp.

— Bine, dacă înţelegi situaţia, înseamnă că-ţi dai seama şi de necazurile cu care cei

mai mulţi dintre bărbaţi trebuie să se confrunte. Necazuri provocate mai ales de o categorie de femei care se ataşează atât de tare de un anume bărbat că doar moartea le poate despărţi de el.

Sorella zâmbi.

— Nu toate femeile sunt aşa, observă ea. Destule dintre ele iubesc câte un alt bărbat în fiecare săptămână, dacă reuşesc să găsească suficienţi de mulţi dintre aceştia care să gândească la fel.

Randal izbucni în râs.

— Şi asta este părerea ce o ai despre făpturi de un sex cu dumneata? Apoi deodată, chiar înainte ca ea să poată da un răspuns, adăugă: n-ar trebui să vorbeşti aşa, la vârsta pe care o ai. Uit mereu că eşti încă copil şi-ţi vorbesc cum aş fi făcut-o cu tatăl dumitale.

— Şi de ce nu? întrebă Sorella. am trăit destul de mult timp în compania sa pentru a şti că, dacă-mi place, sunt în stare să vorbesc exact ca el. Adevărul este că nu-mi prea place să vorbesc, spre deosebire de papa. Mai degrabă îmi place să ascult. Vorbiţi-mi de Lucille. O iubiţi cu adevărat?

— Nu, cred că nu, răspunse Randal, prea absorbit din nou de propriile sale probleme pentru a-şi mai aminti că Sorella era atât de tânără. Dar am iubit-o. M-am îndrăgostit de ea acum trei ani, după ce ne-am întâlnit pentru

prima oară la Hollywood. Este o femeie încântătoare şi am fost flatat când mi-am dat seama că sunt obiectul atenţiilor sale. N-am fost împreună decât o perioadă foarte scurtă; a trebuit să revin în Anglia pentru un an şi nu m-am reîntors în Statele Unite decât anul trecut pentru a turna un film.

— Lucille are o casă la Beverly Hills, mi-ar place să-i poţi vedea bazinul de înot şi grădina. Ai impresia că trăieşti tot timpul într-un vis. Adevărul este că am fost foarte fericit vara trecută cu Lucille. Dar a venit iarna, m-am reîntors în Anglia şi am întâlnit-o pe Jane. La naiba cu toate astea! Iar am uitat că n-ar trebui să-ţi spun astfel de lucruri.

— Mi-ar place să nu vă gândiţi mereu la vârsta mea. Lucrul cel mai bun pe care l-aţi putea face este să staţi de vorbă cu mine despre aceste probleme pentru că nu sunt amestecată în ele şi pentru că pot să vă spun părerea mea cu toată nepărtinirea.

— Te gândeşti la Hoppy şi la Jane, nu?

— Hoppy vrea ca dumneavoastră să vă însuraţi cu Jane. Aveţi de gând s-o faceţi?

— Ar trebui s-o fac? reacţionă Randal surâzând.

Sorella îşi clătină capul, în semn că nu.

— Nu? Ia te uită! Şi de ce nu?

Cum fata nu răspunse, Randal continuă după câteva clipe:

— ...Îmi închipui că eşti singura persoană din lume care-mi pune să nu mă însor cu Jane. E o făptură foarte seducătoare, nimeni n-o poate nega. Are şi foarte mulţi bani, ceea ce nu are o importanţă esenţială, dar nici nu strică. Şi mai are o poziţie socială foarte înaltă care îi permite să aibă de-a face cu o lume care, mărturisesc, îmi stârneşte curiozitatea şi mă distrează.

Îl iubesc prietenii, oamenii aceia ambiţioşi şi remarcabili pe care i-am întâlnit la recepţiile tatălui ei; pentru că desigur, nu trebuie să-l uităm pe lordul Rockampstead. Banii săi reprezintă un dar ceresc pentru piesa mea de teatru care aşteaptă această intervenţie divină pentru a deveni realitate. Oare nu mai am nimic de adăugat? Da, desigur, Jane însăşi, plăcută, tulburătoare, de neuitat. Şi acum, tot mai susţii că n-ar trebui să mă însor cu ea?

Ochii verzi ai Sorellei îl ţintuiau cu o expresie de nepătruns. Apoi, cum Randal o privea cu o mină întrebătoare, fata spuse rar şi măsurat:

— Dacă vă veţi însura cu ea veţi fi dezamăgit.

CAPITOLUL 5

„TE VREAU!"

Lucille puse receptorul la un loc cu un surâs pe buze. Proasta ei dispoziţie se risipise fiindcă îşi văzuse dorinţa îndeplinită.

Nu-şi dădea seama decât prea puţin în ce măsură Randal detesta exploziile ei de furie şi efectul deplorabil al acestora asupra celorlalţi actori. Şi asta pentru că răsfăţata stea a ecranului era atât de obişnuită să vadă oamenii supunându-se capriciilor sale încât era incapabilă să-şi închipuie că situaţia s-ar putea schimba vreodată.

Edward Jepson o sfătuise mereu să nu împingă lucrurile prea departe. Ea însă râdea de presimţirile lui întunecate şi n-avea decât să se privească în oglindă pentru a se crede invulnerabilă. Dar avertismentele lui Edward avusese totuşi efect, astfel că în vreme ce

avionul o ducea spre Anglia luase o hotărâre care altădată i s-ar fi părut chiar incredibilă.

Lucille avea rareori timp să mediteze. Zilele ei se succedau într-un vârtej: lucrul sub lumina reflectoarelor, tratamentele cosmetice, interviurile, dineurile şi seratele, nu-i lăsau de fel răgazul să se gândească la felul cum ar trebui să arate viitorul.

Orele cele lungi petrecute în avion îi dăduseră prilejul de a examina mai serios perspectivele care i se ofereau.

Ultimele cuvinte pe care i le spusese Edward Jepson îi serviseră, în oarecare măsură, drept avertisment.

— Mă cam stăpâneşte tracul la ideea că prima mea apariţie pe scenă va avea loc la Londra, spusese Lucille la aeroport.

În realitate nu era deloc neliniştită. Făcuse reflecţia cu pricina în speranţa că Edward va încerca să-i împrăştie temerea cu câteva cuvinte măgulitoare; dar, dimpotrivă, managerul răspunsese rar şi apăsat:

— Trebuie neapărat ca piesa să fie un succes, Lucille. E întotdeauna preferabil să poţi paria pe mai mulţi cai, mai ales dacă nu mai eşti foarte sigur că şansa îi va surâde în continuare celui pe care l-ai considerat până acum ca favorit.

Se străduise într-adevăr foarte mult să lase impresia că nu înţelesese ameninţarea stră-

vezie inclusă în aceste cuvinte şi, de îndată ce rămăsese singură, începuse să reflecteze cu o seriozitate de care nu mai făcuse dovadă de mult timp.

Şi dintr-odată hotărârea în privinţa a ceea ce avea de făcut apăruse înscrisă — cu litere de foc parcă — în faţa ochilor săi închişi. O clipă respiraţia i se opri din pricina propriei îndrăzneli, apoi însă îşi reveni şi acceptă ideea din toată inima, dându-şi seama că, în subconştient, tânjise dintotdeauna după această ieşire.

Acum că hotărârea fusese luată, totul părea simplu şi clar Lucillei; nu mai avea nici o îndoială, nici o ezitare: avea să se mărite cu Randal, era un lucru hotărât.

De ani de zile se gândea la căsătorie. Bineînţeles, primise nenumărate cereri în căsătorie, ca toate stelele de cinema; Lucille era mai seducătoare şi mai rafinată decât majoritatea contemporanelor sale, atracţia pe care o exercita asupra sexului opus nu era, măcar de această dată, deloc exagerată de presă. Dar fusese prea satisfăcută de propria-i reuşită pentru a-şi dori să o împartă cu un bărbat. Nu se gândise decât cum să se ridice cât mai mult pe firmamentul pe care străluceau stelele celei de a şaptea arte.

Îşi luase deci câte un amant atunci când agenda de lucru i-o permitea şi îl îndepărtase

cu aceeaşi uşurinţă cu care se debarasa de rochiile brodate cu strasuri pe care le purta în anumite filme şi a căror existenţă nu avea cum să depăşească durata turnărilor.

În timpul primilor ei ani de la Hollywood, nu se gândise decât la succes; descoperise senzaţia îmbătătoare pe care ţi-o produc elogiile şi aplauzele. La fel ca şi Narcis, nu-şi iubea decât frumuseţea proprie şi avea prea puţin timp pentru a o remarca pe cea a altora.

Bărbaţii i se păreau nişte umbre a căror iubire era cam tot atât de adevărată ca sentimentele exprimate în faţa camerelor de luat vederi. Faptul că ei o copleşeau cu atenţii făcea parte din scenariul obligatoriu al reuşitei sale, la fel ca şi purtatul herminei şi al bijuteriilor casei Tiffany sau folosirea celor mai bune parfumuri franţuzeşti. Dar, ca indivizi în sine, reprezentanţii sexului tare i se păruseră întotdeauna cu desăvârşire inconsistenţi; nu erau pentru ea decât obligatorii însoţitori de ieşire în lume, cavaleri pentru bal sau amfitrioni simpatici.

Accepta prezenţa lor şi le primea omagiile, ca şi cum ar fi avut drepturi asupra lor. Şi cum pretindea mult, obţinea aproape tot ceea ce-şi dorea. Dar existaseră, desigur, şi câţiva bărbaţi faţă de care făcuse uz de farmecul şi de puterea ei de seducţie atât din plăcere cât şi în virtutea unor principii.

Vreme de trei luni, Lucille fusese amanta unui mexican extrem de bogat. Înainte de a-l întâlni, crezuse că era o anumită experienţă în materie de lux; dar nu-i venise să-şi creadă ochilor când descoperise splendoarea domeniilor şi caselor sale şi rămăsese stupefiată văzându-l cheltuind sume uriaşe pentru o serată care a doua zi era de-acum uitată.

Dar chiar şi pentru această avere uriaşă care ar fi putut să fie a ei, nu vrusese să renunţe la cariera de actriţă.

Nu banii îi râvnea, ci celebritatea. Care era un elixir mai îmbătător decât tot ceea ce-şi imaginase ea cândva. Nu se sătura niciodată de a-şi vedea numele pe afişele sau în literele luminoase de la intrarea cinematografelor, de a semna autografe, de a apare în manifestări publice şi de a răspunde întrebărilor puse de ziarişti.

Luccile nu dorise de fel să fie singură şi nu visase la o viaţă personală. Iubea atât de mult reflectoarele încât le căuta. Şi cum era extrem de frumoasă, putea să sfideze lumina lor puternică şi nemiloasă vreme mai îndelungată ca oricare altă stea. Nu devenise conştientă decât foarte de curând că-i era din ce în ce mai greu să-şi menţină poziţia. Tot mai era unul din numele cele mai solicitate ale cinematografului, dar deja rivalele ei mai tinere

începuseră să o ajungă din urmă şi începuse să simtă un uşor declin al popularităţii sale.

Era ceva aproape imperceptibil, încasările nu diminuaseră şi, totuşi, Lucille era conştientă de aceasta. Frumuseţea ei nu era pusă în cauză, la fel ca şi calitatea filmelor în care accepta să joace. Scenariile care i se prezentau erau mereu supuse celor mai severe critici, şi destule dintre ele refuzate pentru singurul motiv că rolul care i se propunea ar fi riscat să-i dezorienteze publicul.

Nu, era vorba de un fenomen mult mai subtil, la fel de greu de sesizat ca momentul exact când vara se sfârşeşte şi când toamna începe. În sinea ei, Lucille ştia că *anotimpul ei frumos* se apropia de sfârşit. Curând frunzele aveau să se îngălbenească, soarele să-şi piardă strălucirea şi primele semne ale bătrâneţii aveau să-i transforme trăsăturile feţii, să-i încovoieze silueta şi, poate, să-i deformeze picioarele atât de celebre.

Edward, în aceeaşi măsură ca şi ea, ştia că timpul pe care-l mai aveau la dispoziţie era extrem de scurt. Trebuia făcută o schimbare, găsit ceva nou, altminteri ea, Lucille, ar înceta curând să focalizeze interesul acestei lumi artificiale care este cinematograful şi ar trebui să accepte roluri secundare: adică tocmai ceea ce-şi jurase să nu facă niciodată. Niciodată! Niciodată cât mai exista în ea un

strop de viaţă, n-avea să accepte această umilinţă.

Văzuse cu câtă subtilitate şi cu câtă inteligenţă celelalte actriţe fuseseră transferate în rolul „femeii celeilalte", rivala care trebuie să se bată pentru a obţine favorurile eroului, rolul despre care toată lumea afirma că solicita reale calităţi actoriceşti, dar în care dispari de pe ecran înainte de finalul tulburător al filmului.

Cât de bine le cunoştea ea, aceste roluri şi aceste măguleli!

„Pur şi simplu, te-ai fi nenorocit, draga mea. Ce mare lucru e să faci o ingenuă?! A, în schimb, să joci un rol ca al tău, asta cere într-adevăr nişte calităţi aparte. Bineînţeles, ai să fii cap de afiş împreună cu..."

Iar dedesupt avea să se afle celălalt nume, numele tinerei al cărei rol l-ai jucat cu zece ani în urmă.

În avion, pumnii lui Lucille se strânseseră. Tot corpul său era încordat. Iată deci ce plănuia Edward pentru ea! Tot nu-i venea să creadă, era cu nepuţinţă. Se gândea la sutele de scrisori din partea admiratorilor pe care le primea zilnic.

Nu, timpul de a abdica nu sosise încă; dar acum, pentru prima oară, un nor întunecat se arăta la orizont!

Acestea fuseseră împrejurările în care se hotărâse să se mărite cu Randal. Îl iubea de

trei ani deja: era atât de diferit de toţi bărbaţii pe care-i întâlnise la Hollywood, de actorii cu care jucase, de Edward Jepson şi de toţi ceilalţi prieteni ai ei.

Randal era de o eleganţă care, la prima vedere, o suspectase de a fi oarecum feminină; apoi îi descoperise însă prestanţa şi astfel îl găsise irezistibil.

Nu putea să-şi explice ce anume îl făcea să fie atât de diferit de ceilalţi bărbaţi. Câteodată, credea că era frumuseţea chipului şi expresia uşor dezabuzată a gurii; dar mai cunoscuse destul alţi bărbaţi la fel de frumoşi ca şi el, care totuşi n-aveau farmecul lui.

Forţa corpului său, viguros şi atletic, o fermeca; şi cu toate acestea, Hollywood-ul era plin de atleţi, nerăbdători cu toţii de a-şi arăta forţa ziua cât şi noaptea...

Faptul că era englez nu răspundea nici el întrebării, întrucât Lucille cunoscuse destui dintre conaţionalii lui pentru a şti că era singular printre ei. I se impusese foarte repede, înfăşurat cumva într-un mister, şi chiar după câteva luni de întâlniri aproape zilnice, tot nu reuşise să-l înţeleagă pe de-a-ntregul.

Lucille cunoscuse puţini oameni inteligenţi cu excepţia lui Edward; astfel că a-l asculta pe Randal vorbind era pentru ea o experienţă cu totul nouă. Era atât de ignorantă că lui îi era foarte uşor s-o impresioneze şi, pentru

prima oară în viaţa ei, îi plăcuse să fie dominată.

Tot pentru prima oară avea de-a face cu un scriitor autentic şi era fascinată de această facultate pe care o avea de a reuşi să se ascundă de lumea exterioară atunci când era cuprins de inspiraţia creatoare.

— Te iubesc, bineînţeles că te iubesc, spusese Randal odată. Dar nu înţelegi că în clipa de faţă trebuie neapărat să scriu? Ceea ce am de pus pe hârtie e cu mult mai important decât indiferent ce dineu sau picnic-surpriză. Chiar de-aş fi invitat la serata cea mai fastuoasă a anului şi tot nu m-aş duce, ci aş rămâne să aştern pe hârtie ceea ce încearcă să-şi croiască drum din mine.

La început, Lucille nu prea îl crezuse. Apoi însă da, deoarece Randal, atât de adaptabil în cea mai mare parte a imprejurărilor vieţii, se dovedea de neclintit în tot ce era legat de munca lui.

Şi din pricina acestor trăsături de caracter, sau poate mai degrabă în ciuda lor, Lucille se îndrăgostise, din zi în zi, tot mai adânc de el.

În trecut, avusese obiceiul să dirijeze ea conduita amanţilor săi. Le spunea tot ce aveau de făcut, unde trebuiau să meargă, când dorea să-i vadă în patul ei... Acum, însă, Randal era cel care dădea ordinele şi care voia să

fie ascultat, ceea ce, spre marea ei mirare, Lucille acceptă.

Într-o seară, după cină, în casa ei din Beverly Hills, ieşiseră în grădină, Randal se aplecase pentru a o săruta şi o pasiune reciprocă îi cuprinsese. Şi nu încetase să crească până într-atât încât Lucille, învinsă de violenţa acestui sentiment, se regăsi înlănţuită de Randal, cu ochii închişi pe jumătate şi buzele întredeschise.

Era foarte frumoasă sub magia razelor de lună. Fremătând în braţele lui îi spusese:

— Să ne reîntoarcem în casă. Te vreau. Oh! Randal dragule, te vreau.

O privise cu o expresie dominatoare în ochi apoi, ridicând-o cu brutalitate în braţe, fiindcă dorinţa lui era atât de puternică, o dusese la umbra magnoliilor.

Scosese un strigăt de surpriză confruntată cu atâta impetuozitate; şi totuşi, această experienţă nouă o făcuse să cunoască o plăcere pe care o ignorase până atunci. Era atât de obişnuită cu aşternuturile de mătase, cu pernele parfumate şi cu cuverturile de satin că nu savurase niciodată plăcerea de a fi luată ca o ţărancă tânără, răsturnată într-un şanţ pe drumul spre casă după balul de sâmbătă seara.

Poate că tocmai gesturile acestea neaşteptate ale lui Randal îi plăceau mai mult decât orice altceva.

Într-una din zile când se duseseră să se plimbe la ţară, apusul soarelui fusese atât de frumos şi Randal o găsise pe Lucille atât de seducătoare, că refuzase să o conducă înapoi la Hollywood unde urmau să ia parte la un dineu foarte important.

Cu o altă ocazie, o smulsese de la o serată, aproape cu forţa, pentru că, dansând împreună, dorinţa lui devenise până într-atât de violentă că voise să fie singur cu ea...

De n-ar fi fost decât atât şi tot ar fi fost îndeajuns ca Lucille să-l iubească. Era atât de diferit de ceilalţi bărbaţi care îi erau recunoscători pentru cel mai mic favor pe care ea găsea de cuviinţă să li-l acorde! Astfel fusese pe de-a-ntregul înrobită de farmecul lui şi, mai târziu, înţelesese că nu doar ceea ce Randal spunea sau făcea o subjugaseră, ci că mai exista şi un ce anume, propriu doar lui.

Avea să se mărite cu el. Se mira acum că nu se gândise mai de mult la aceasta. Până la urmă, ce altă alegere mai fericită ar fi putut să facă? Randal îşi făcuse deja un nume în teatru şi în cinema. Era tânăr şi la începutul carierei sale. Avea să-l ajute să atingă piscurile cele mai înalte, să obţină tot ceea ce şi-ar fi dorit.

Va juca în filmele sale până în ziua când va fi prea bătrână pentru aceasta. Şi atunci, le va produce. Se imagina un fel de Mary Pickford[1] a viitorului: o manageră strălucită, conducând o mare societate, care asigura cu geniul ei succesul firmei sale. Aceasta avea să fie. Acum că decisese în privinţa viitorului, nimic nu va putea s-o mai nelinişteascā, nici măcar apariţia primului fir de păr alb.

Lucille coborâse din avion la Croydon, bucuroasă şi emoţionată din pricina hotărârii pe care o luase; dar în loc să-l găsească pe Randal, fusese primită de un vânt rece care îi risipise pe loc mulţumirea.

Cele câteva zile care trecuseră de atunci fuseseră cu totul diferite, de ceea ce-şi închipuise. În primul rând, nu fusese niciodată singură cu Randal. Sigur că da, se vedeau în fiecare zi, dar mereu înconjuraţi de alţi oameni, indiferent că era în timpul repetiţiilor, a meselor, a dansurilor, sau atunci când alegeau decorurile, mobilierul, costumele şi reglau nenumăratele detalii ale punerii în scenă. Toţi oamenii aceştia vorbeau din belşug, într-o

---

1 Celebra actriţă americană, supranumită „mica logodnică a lumii", care a realizat nu doar peste două sute de filme ci a pus bazele şi firmei UNITED ARTISTS (N.T.)

asemenea măsură că nu putuse niciodată să se întreţină între patru ochi cu Randal.

Se aşteptase ca el s-o însoţească seara la hotel, dar Randal nu spusese nimic despre acest subiect şi ea nu vrusese să se înjosească până într-atât încât să i-o ceară. Îşi spusese că trebuie să fi avut motive întemeiate să procedeze altminteri decât sperase ea. Era desigur traumatizat de accidentul în care pricinuise moartea unui om despre care mărturisise deschis că fusese prietenul său. Probabil că se gândise şi la ea, la sănătatea ei, la faptul că trebuia să fie obosită din pricina diferenţei de fus orar. Încercase deci să-i găsească toate scuzele imaginabile, dar gelozia faţă de Jane o făcea acum să fiarbă de mânie.

Jane venise împreună cu tatăl ei să asiste la prima repetiţie. Vorbise extrem de puţin şi Lucille nici măcar nu observase dacă se întreţinuse cu Randal sau nu; dar nu era atât de idioată pentru a subestima puterea de seducţie a lui Jane.

Fiica lordului nu era atât de frumoasă ca ea, dar Lucille ştia că eleganţa lui Jane, care se îmbrăcă la cei mai renumiţi croitori parizieni, o depăşea cu mult pe a sa. Lucille fusese deasemeni sensibilă la farmecul şi la graţia lui Jane, ca şi la manierele ei, care adevereau o educaţie excelentă.

Într-un cuvânt, din primul moment, Lucille o detestase pe Jane. De când fuseseră prezentate una alteia, actrița arborase o curtoazie și o politețe condescendentă care mascau o ură perfidă.

Jane se arătase extrem de indiferentă față de Lucille. Văzuse steaua de cinema strecurându-și brațul pe sub cel al lui Randal și ridicându-și spre el chipul acela atât de frumos cu o expresie de posesiune extrem de jenantă. O auzise cerându-i să-i aducă mantoul și, în vreme ce-l îmbrăca, mulțumindu-i cu un foarte dulce: „Mersi, dragul meu scump".

Fața lui Jane nu trădase nici cea mai mică nemulțumire. Păruse chiar că nu remarcă faptul că Randal se simțise stingherit; dar începând cu acel moment, ura lui Lucille avea să fie plătită cu dobândă.

Jane se hotărâse să joace și ea rolul femeii-proprietar. Venise deci să asiste cu regularitate la repetiții și insista de fiecare dată ca Randal să dejuneze cu ea și cu tatăl ei. Dacă intenționa s-o aducă pe Lucille cu el, asta era treaba lui, dar Jane îl punea în imposibilitate de a-l refuza invitația.

— Trebuie oricum să mănânci undeva, spunea ea când Randal încerca să-i decline invitația, și tata vrea să discute cu tine.

„Probleme de dezbătut" era scuza invocată pentru a-l invita pe Randal la prânz, la cină și

pentru a-i răpi cele câteva clipe de libertate de care se bucura între repetiții.

Lucille cunoştea cu exactitate de la Edward Jepson care era suma totală pe care lordul Rockampstead o investise până atunci în *Astăzi şi Mâine.* „Cine plăteşte viorile alege şi muzica" spusese aceste de câteva ori râzând.

Iată de ce, când lordul Rockampstead voia să se întreţină cu Randal sau cu oricare altul dintre membrii echipei, fiecare era obligat să asculte ceea ce acesta avea de spus, şi Jane ar fi fost stupidă dacă nu s-ar fi folosit şi de o asemenea armă pentru a-şi atinge ţinta.

Securea de război fusese dezgropată. Cele două femei o ştiau prea bine în momentul când mâncau la aceeaşi masă la restaurant sau în Belgrave Square. Lucille încă nu-şi dăduse seama dacă Randal era conştient de ceea ce se întâmpla. Era hotărâtă să nu-l întrebe ceva în privinţa aceasta. Era, de fapt, genul de situaţii care-i trezeau acestuia simţul umorului. Ar fi râs şi ea s-ar fi simţit ridicolă. Mai mult chiar, dacă ea i-ar fi spus că este geloasă, ştia că această mărturisire n-ar fi făcut decât să-i sporească încrederea în propria-i persoană. Or, Lucille considera că era preferabil ca Randal să nu fie sigur de ea, astfel încât să se agaţe de ea din teama de a nu o pierde. În timpul lunilor petrecute împreună, el nu pronunţase niciodată cuvântul

„căsătorie". Era, fără nici o îndoială, vina ei, gândi Lucille, că ideea asta nu-i trecuse nici măcar o dată prin cap.

Fusese totdeauna convinsă, în forul ei lăuntric, că Randal dorea să se însoare cu ea, fiindcă Lucille păstrase totuşi destule dintr-o anume morală convenţională care-i spunea că dorinţa de a se căsători precede relaţiile sexuale. O dată, un european îi spusese:

— Voi ceilalţi, americanii, sunteţi grozav de burghezi, de conformişti: vreţi mai întotdeauna să vă căsătoriţi cu amanţii voştri.

Râsese atunci, dar mai târziu trebuise să recunoască faptul că exista destul de mult adevăr în această remarcă. Încerca mereu un sentiment de culpabilitate culcându-se cu un bărbat despre care ştia foarte bine că nu va fi soţul ei. Şi se întreba dacă educaţia ei americană sau strămoşii ei germani se găseau la originea principiilor sale.

Tatăl ei era un protestant, fiul unui băcan din Hamburg. Emigrase în Statele Unite cu familia sa din pricina mariajului. Se numea Hans Schmidt şi primul lui copil, născut la o lună după ce puseseră piciorul pe acest pământ al libertăţii, fusese botezat cu numele de Maria.

Maria Schmidt era un copil frumos al cărui păr blond şi ai cărui ochi albaştri şi strălucitori îţi aminteau îndată de Hans.

Cam la atâta se oprea asemănarea cu taică-său. Maria avea caracterul şi silueta mamei sale. Din nefericire nu o cunoscuse prea bine fiindcă nu avusese decât nouă ani când o pierduse. După ce se mărise, şi după ce adoptase numele de Lucille — mai potrivit pentru o viitoare artistă, nu? — se gândise deseori la ea şi o regretase tare mult.

Draşa Schmidt era originară din Polonia, dar în vinele sale mai curgea şi sânge rus, sârb şi lituanian. Aşa că soţul ei îi spunea, glumind afectuos, că era o micuţă bastardă. Se trăgea din nişte ţărani. Săracă lipită pământului şi cu o obârşie atât de modestă, n-avea cum să fie acceptată de nişte prăvăliaşi, dar n-aveai decât să o priveşti o singură dată ca să fii convins că avea mai mult duh ca toţi de alde Schmidt la un loc.

Draşa n-avea de fel zestre, dar avea în schimb temperament. Nu prea era dăruită nici ca gospodină, dar putea să-l scoată din minţi pe oricare bărbat, doar prin felul în care-l privea şi prin care-şi mişca şoldurile de parcă l-ar fi invitat la dans. Amintirea pe care Lucille o păstrase despre maică-sa era cea a unei femei pe jumătate boeme.

Fără nici o îndoială, sângele mamei sale fusese cel care o făcuse pe Lucille să abandoneze serviciul convenabil pe care taică-său i-l găsise într-un magazin pentru a se apuca

să bântuie agenţiile teatrale până în ziua în care fusese admisă într-o trupă de actori. Detesta să evoce aceşti ani de luptă şi de dificultăţi, ani în timpul cărora fusese atât de des ispitită să-şi recunoască eşecul şi să se reîntoarcă acasă. Dacă nu o făcuse, era din pricina orgoliului, din pricina temerii de a se regăsi într-o casă în care avea să se simtă doar pe jumătate acceptată, cea de- a doua soţie a tatălui ei văzând cu ochi răi prezenţa unei fiice vitrege atât de seducătoare.

Dar câteva din învăţămintele tatălui ei şi codul său moral strict nu-i pieriseră din memorie. Încerca întotdeauna remuşcări, duminica dimineaţa, când se trezea şi auzea clopotul bisericii şi când îşi dădea seama că rămăsese în pat, când firesc ar fi fost să fi mers la slujbă îmbrăcată în hainele cele mai frumoase.

Hans Schmidt nu prea reuşise întru totul, dar asta nu o împiedica deloc pe fiica sa să rămână ataşată de convingerile lui. Pentru ea căsătoria era o instituţie sacră şi gândea că luându-l pe Randal de soţ avea să facă un lucru totodată drept şi bun.

Lucille surâdea cu o expresie de simplitate aproape copilăroasă când, câteva ore mai târziu, Randal sună la uşa apartamentului. Îşi consacrase tot timpul care urmase telefonului lui pentru a se face frumoasă. O maseuza

tânără o frământase conştiincios din tălpi şi până-n creştet, astfel încât corpul cel zvelt şi suplu avea acum elasticitatea unuia de adolescentă. O cosmeticiană îi aplicase o mască nutritivă şi o manichiuristă îi făcuse unghiile de la picioare şi de la mâini.

Era foarte seducătoare şi nu i-ai fi dat două zeci şi cinci de ani când oaspetele pătrunse în salon. Era îmbrăcată într-o rochie de dantelă presărată cu stele de stras şi împodobită cu o broşă de diamante. Un colier de rubine şi nişte cercei asortaţi îi subliniau frumuseţea chipului. Garnitura de pietre preţioase era completată de o brăţară care atrăgea atenţia asupra fragilităţii încheieturii mâinii.

Văzând-o grăbindu-se spre el, cu braţele întinse, Randal trebui să-şi spună că era într-adevăr cea mai frumoasă femeie din câte cunoscuse. Radia un farmec de nespus, atât de puternic încât îţi tăia răsuflarea, indiferent că o vedeai pe ecran sau doar într-un salon de hotel cu decoraţii absolut convenţionale.

— Randal, Randal, dragule, am aşteptat atât de mult această seară!

Chipul lui Lucille era ridicat către al lui. Se aplecă să o sărute pe obraz.

— Eşti absolut strălucitoare, spuse el. Unde urmează să ne ducem? Buckingham Palace?

— Undeva unde vom reuşi să fim singuri.

— Este exact ceea ce-mi doresc, răspunse Randal cu galanterie, remarcând în acelaşi timp că la celălalt capăt al încăperii uşa camerii rămăsese întredeschisă într-un fel ,sugestiv.

În lumina blândă şi tamisată observă cuvertura de pat de atlas, feţele de pernă garnisite cu dantelă, iar în loc de plapumă, o blană uriaşă, atât de potrivită pentru recile ierni londoneze. Şi parfumul îmbătător şi exotic, cu care fiecare obiect, din dormitor, părea impregnat, ajungea până la el.

Totul era nemaipomenit de excitat şi de tulburător. Randal îşi dădea foarte bine seama de asta. Lucille se îndepărtă într-un foşnet de mătase extrem de senzual!

— Am comandat un cocteil pentru tine, spuse ea, formula ta preferată.

Îi luă paharul din mână şi, ridicându-l aproape maşinal, toastă.

— ...În cinstea celei mai frumoase femei din lume! Cuvinte pe care le mai pronunţase, în faţa ei, când se întâlniseră prima oară şi când băuseră un pahar împreună.

De câte ori nu evocaseră acel moment în care amândoi înţeleseseră că un lucru deosebit de important se născuse din acea întâlnire! Că era aşa le-o arătase pulsul lor dintr-o dată febril, brusca senzaţie de uscăciune a buzelor şi focul mistuitor care le incendiase ochii atunci când se priviseră.

— În cinstea celei mai frumoase femei din lume, spusese el cu o voce gravă.

— Nimeni nu mi-a vorbit vreodată astfel, îi răspunsese Lucielle puţin mai târziu, gândind că vocea lui era unică, dacă nu cumva şi cuvintele...

— Şi este întocmai ceea ce şi gândesc. Nu-mi imaginam că o asemenea frumuseţe chiar există.

— Dar mi-ai văzut filmele, replicase Lucille zâmbind.

— Le-am bănuit tot timpul de a se folosi de artificii, de a fi trucate, dar acum, ştiu că ele sunt cu mult sub nivelul realităţii.

Mâncaseră împreună în seara aceea şi zorile îl găsiseră pe Randal în picioare lângă fereastra camerei lui Lucille, privind întâile raze de soare aurii care risipeau întunericul nopţii.

— Randal! îl strigase ea din pat.

Bărbatul se răsucise, în vreme ce Lucille se smulgea din îmbrăţişarea somnului pentru a-i admira corpul puternic.

— Trebuie să plec, spusese el.

— De ce?

— E aproape ora şase. Nu trebuie să fiu văzut aici. Servitorii tăi se vor scula şi...

Râsese de el, râsul adânc şi amuzant al unei femei care e îndeajuns de matură pentru a-şi râde de părerile altora.

— Dar, dragule crezi într-adevăr că părerile slugilor, sau ale nu mai ştiu cui, de altminteri, au vreo importanţă?

Îşi întinsese braţele şi, trecându-i-le pe după gât, îl trăsese spre buzele ei însetate de sărutările lui.

Nu, nu se preocupaseră de ce se spunea despre ei sau de ce s-ar fi putut întâmpla, în vremea acestor prime zile de fericire petrecute la Hollywod.

Dar, cum, se gândea Randal, i-ar putea explica lui Lucille că situaţia nu mai era aceeaşi? Îşi aşeză paharul pe masă.

— Încă unul? întrebă Lucille şi luă shaker-ul.

— Nu trebuie nici unul nici celălalt să bem prea mult, în seara asta. Repetiţia e mâine dimineaţă la ora nouă şi n-avem voie să întârziem.

— Am întârziat eu cândva? Tu însuţi ai spus deseori că sunt singura femeie punctuală pe care ai cunoscut-o.

Era adevărat. Atunci când Lucille lucra, era de o punctualitate care făcea de ruşine pe cei mai mulţi dintre partenerii ei.

— Cu toate acestea, avem de tras din greu mâine, insistă Randal. Am pierdut o groază de timp, în după-amiaza aceasta. Repetiţia actului al doilea ar trebui cumva încheiată mâine. Situaţia fiind cea pe care o ştim, trebuie să absolvim primele două scene

dimineaţa şi s-o începem pe cea de-a treia după- amiază. Suntem în criză de timp, cred că-ţi dai seama?

— Nu trebuie să-ţi faci griji, nu te las eu în pană.

— Crezi că mi-e teamă de una ca asta? protestă Randal, repede. Tu eşti într-adevăr minunată, Lucille. Stăpâneşti totul foarte bine, dar nu trebuie să uităm de restul trupei: trebuie să avem grijă să nu rasolească repetiţiile. Şi apoi, am auzit astăzi spunându-se că premiera a fost definitiv fixată pentru 25 octombrie.

— Iată o noutate excelentă! Merită să bem în cinstea ei, propuse Lucille, luându-şi paharul şi întinzându-i-l pe a-l lui.

Ciocniră.

— Pentru un succes cât mai mare şi... pentru fericirea cea mai mare pe care ţi-ai putea-o dori, dragostea mea.

I se păru că desluşeşte un anume subînţeles în vocea actriţei, dar deocamdată nu reuşi să-l pătrundă. Bău privind-o cu un aer întrebător, în vreme ce ea-şi întindea mâna pentru a-i mângâia obrazul.

— Se pare că ai cam slăbit de când nu te-am mai văzut, spuse ea cu delicateţe. Bronzul acesta te prinde de minune, dar eşti totuşi prea surmenat. Văd că e cazul să mă

ocup de tine, să te menţin la fel de tânăr şi de puternic ca atunci când te-am cunoscut.

— Asta a fost acum trei ani. Pe atunci nu munceam pe brânci cum mi se întâmplă acum.

— Şi eu care credeam că avem totuşi puţin timp şi pentru a fi împreună, nu?

Randal îşi aşeză paharul, stânjenit.

— Hai să mergem să mâncăm, propuse el. Presupun că ţi-e foame. Cât despre mine, sunt de-a dreptul hămesit.

— Ai uitat ceva, spuse Lucille încetişor.

Ştia prea bine despre ce era vorba. Altădată, înainte de a ieşi, avea obiceiul s-o sărute pentru a-i da cum spunea, o armă împotriva privirilor invidioase a celorlalţi bărbaţi mai puţin fericiţi decât el.

Era unul din acele mici ritualuri pe care îndrăgostiţii le inventează cu atâta plăcere. Îi sărută fruntea, apoi ochii, obrajii, urechile, buzele şi, în cele din urmă mica adâncitură de la baza gâtului unde se simţea pulsul bătând grăbit pentru că Lucille era emoţionată.

Uneori, când se sărutau astfel, uitau ieşirea pentru care se pregătiseră şi rămâneau înlănţuiţi toată noaptea, uitau totul în afară de dorinţa care le cuprindea în acelaşi timp trupurile.

Pe durata unei clipe Randal ezită apoi, înarmându-se cu curaj, spuse liniştit.

— Nu trebuie să mă ispiteşti în seara asta, Lucille. Îmi propusesem să stăm de vorbă şi dacă începem să ne sărutăm, riscăm să rămânem flămânzi...

Lucille îi căută privirea, de parcă ar fi înţeles că a inventat o scuză; apoi, prefăcându-se că acceptă situaţia aceasta neaşteptată cu mărinimie, râse încetişor:

— Chiar ţi-e aşa de foame sau ai devenit dintr-odată prudent? întrebă ea. Ei bine! dacă tu nu mă săruţi, te sărut eu pe tine.

Se ridică în vârful picioarelor apoi, aplecându-i faţa îşi apăsă buzele pe fruntea lui. Câteva clipe bărbatul îi rezistă apoi, cum gura ei, fierbinte şi lacomă, îi căuta acum buzele, o luă în braţe şi o strânse cu putere.

CAPITOLUL 6

„DACĂ M-AR FI IUBIT..."

Randal se aşezase în rândul al treilea al orchestrei şi urmărea repetiţia. O atmosferă sumbră domnea în teatru; mirosul tutunului rece se combina cu cel al dezinfectantelor şi inevitabilul curent de aer rece venit dinspre culise ar fi străbătut chiar şi prin paltonul de blană cel mai călduros.

Afară nu era frig deloc şi Randal încercase un regret intrând în teatru. Ar fi peferat să rămână în stradă, sub soarele blând al toamnei.

După această senzaţie plăcută, atmosfera rece şi dezolantă a sălii nu era delòc binevenită. Simţea curentul de aer înfăşurându-i-se în jurul gleznelor şi fiecare replică, oricât de pasională ar fi fost, părea să îngheţe chiar înainte de a fi fost pronunţată.

Doar Lucille părea în largul ei, nepereche de frumoasă. Purta un mantou scurt, de zibelină, deasupra unei rochii de lână de un albastru bătând spre mov care sublinia tenul ei delicat; strălucea în cadrul trist şi pustiu al scenei încă văduvite de decor.

Repetiţiile, gândea Randal, erau inutil de deprimante. Absenţa decorului dădea scenei înfăţişarea unei nuci goale. Nu era luminată decât de două sau trei proiectoare care funcţionau cu întreruperi. Câteva scaune de lemn erau dispuse în chip de mobilier şi actorii aveau, hotărât lucru, o zi proastă.

Lucille proceda inspirat, recunoscu el, că nu apărea niciodată şleampăt şi că-şi interzicea orice relaxare prematură. Nu intra nicicând în scenă fără a fi machiată şi fără a fi elegant îmbrăcată, spre deosebire de destule colege mai tinere.

Dacă femeile erau subiectul unor critici, apoi prea puţin mai conta că bărbaţii erau eleganţi sau nu. Eroii, care poate că ţi-ar fi luat ochii în haine de gală, purtau pentru repetiţii câte un pulover vechi şi diform şi un pantalon de catifea, cu genunchii atât de scoşi că şi unui vatman i-ar fi fost ruşine să îmbrace aşa ceva. Doi tineri, cu înfăţişarea efeminată îşi păstraseră impermeabilele strânse pe talie cu un cordon. Un bărbat ceva mai în vârstă

avea pe cap o pălărie moale şi diformă, şi gâtul învelit cu un şal gros de lână.

Femei în pantaloni, cu nasul lucios şi părul neglijent pieptănat, erau adâncite în textul lor, în fundul scenei; în vreme ce Lucille, care-şi cunoştea deja replicile pe de rost avea înfăţişarea unui fotomodel şi se mişca dezinvolt făcând tot ce-i sta-n putinţă ca să execute foarte exact indicaţiile regizorului

Fără nici o îndoială, îşi merita reuşita. Nu avea să fie niciodată o mare artistă, fiindcă focul sacru nu ardea în ea; dar nu se mulţumea doar cu faptul că era frumoasă. Muncea pe brânci şi rezultatele pe care le obţinea erau absolut remarcabile. Nu se putea lucra cu ea decât în zilele în care nu era prost dispusă. În asemenea cazuri n-aveai altceva de făcut decât să-i dai timp să se liniştească.

Ca să fim corecţi faţă de Lucille, trebuie spus că aceste crize de mânie nu se iscau foarte des şi Randal bănuia că reprezentau mai degrabă un mijloc calculat cu care încerca să-şi atingă ţelurile decât o manifestare scăpată de sub control a nervilor. Examinând-o pe Lucille, şi văzând-o cât de docilă era faţă de regizor, Randal se întreba cum va sfârşi cariera ei strălucită. Îşi pusese deseori această problemă al cărei răspuns îi fusese poate transmis, fără să-şi dea seama, chiar de către actriţă.

Sigur că da, nici un defect fizic nu te îndreptăţea să te gândeşti că îmbătrânea şi îi era imposibil să-şi închipuie că publicul său s-ar fi putut vreodată plictisi de ea, dar... dar Randal îşi punea totuşi anumite întrebări.

Nu vorbeau niciodată despre vârsta ei, dar Randal avea dubiile lui în privinţa celor treizeci şi doi de ani pe care Lucille îi mărturisea în interviuri...

— Aveam optsprezece ani când Edward Jepson a făcut astfel încât să mi se încredinţeze primul meu mare rol, obişnuia ea să spună cu înfăţişarea candidă a unui copil.

Bineînţeles că toată lumea o credea, exceptându-l pe Randal care observa nişte contradicţii ciudate când artista evoca locurile pe care le vizitase şi viaţa pe care o dusese înainte de a accede la condiţia de star.

Dar acum, văzând-o pe scenă, capabilă ea singură să încălzească atmosfera acestui teatru gol, Randal îşi spunea că era magnifică şi că merită un viitor la fel de strălucit ca şi prezentul.

Cu toate că nutrea aceste gânduri în privinţa lui Lucille, resimţea totuşi o nelinişte ciudată. Ghicea într-un fel vag că ea aştepta altceva de la el decât sfaturile avizate pe care ţi le poate da un regizor sau atenţiile, oricât de pasionate ar fi fost ele, ale unui amant... Un lucru pe care el nu i-l putea oferi...

Deoarece, cu toate că Lucille ignora aceasta, n-o uitase pe Jane. Noaptea trecută, când Lucille era în brațele lui și când el răspunsese aproape automat gesturilor sale, nu era totuși mai puțin conștient că Jane făcea și ea parte din viața lui.

Era o situație care nu mai putea continua, își spusese când zorii începuseră să se ivească; și cu toate acestea n-avusese curajul să-i mărturisească adevărul lui Lucille, fiindcă știa că dacă va rupe acum cu ea, piesa avea să cadă.

Randal era conștient de acest pericol. Ca bărbat era plictisit de Lucille, ca autor și regizor însă, știa foarte bine că ar fi echivalat cu un fel de sinucidere să încerce să-i caute o înlocuitoare acum, în chiar momentul în care repetițiile începeau să-și arate roadele.

De fapt, n-ar fi putut spune că Lucille îl plictisea de-a binelea. Doar că, o dată luată hotărârea de a se însura cu Jane, avea spiritul în întregime prins de acest gând și nu mai putea răspunde cu aceeași înflăcărare dragostei și pretențiilor lui Lucille.

Vreme de aproape trei ani, fusese foarte îndrăgostit de ea. Imaginea sa i se impunea încă din primele clipe ale zilei și noaptea îl însoțea în toate visele. Dar acum nu mai încerca pentru ea decât o admirație vie și o afecțiune sinceră.

Erau, oricum, sentimente mai puternice decât toate celelalte pe care Randal le simţise după cele mai multe dintre aventurile sale sentimentale. Femeile erau pentru el o sursă de inspiraţie, un imbold şi o încântare până în clipa când le poseda; după care, atracţia lor atât de greu de definit dispărea şi trebuia să constate că erau atât de posesive şi de încăpăţânate încât ajungeau de-a dreptul insuportabile.

Cu toate acestea îşi făcuse o anumită imagine despre femeia ideală şi nu ostenise în încercările sale de a o găsi. Deseori, crezuse că a dat de ea, dar o pierduse din nou aşa cum ţi se întâmpla cu o arie muzicală ale cărei note nu ţi le poţi reaminti. Randal se smulse din visările sale când îşi dădu seama că scena care se desfăşura sub ochii săi nu mergea de fel. Autorul dramatic din el se alarma văzând actorii încordaţi şi deloc naturali aşteptându-şi replicile cu totul lipsiţi de inspiraţie şi de putere de convingere.

Remarcă de-ndată şi neliniştea de care fusese cuprins Bruce Bellingham, regizorul secund, din tonul disperat al vocii şi din felul în care-şi trecea mâinile prin păr.

Bruce îşi mai exprimase temerile în privinţa acestei scene, dar Randal nu-i acordase prea multă atenţie. Crezuse că totul avea să meargă perfect odată ce actorii vor fi intrat în ritm, şi acum îşi dădea seama că fusese optimist.

Simţea născându-se în el o exasperare violentă, reacţie care se producea invariabil atunci când creaţia sa nu era mulţumitoare şi când nu ştia cum s-o îmbunătăţească.

Randal îşi examină cu atenţie manuscrisul, care se afla pe genunchii săi, cercetând fiecare frază. Unde se afla greşeala? Sigur că da, Lucille putea să dea mai multă viaţă cuvintelor sale. Refuza oare în mod voit să-şi distribuie accentele sau totul nu era decât o eroare a lui Bruce? Parcă nu-i venea să creadă că vina era a textului. Deodată, simţi pe cineva aşezându-se lângă el.

Vreme de o clipă nemulţumirea lui fu sporită de această prezenţă nedorită, apoi o recunoscu pe Sorella. Nu-l privea. Nu încerca nici măcar să-i vorbească, se uita drept înainte, concentrându-se asupra actorilor.

Îi mai constatase pezenţa şi la repetiţiile precedente, dar fata se aşezase întotdeauna în întuneric, în ultimul rând al orchestrei, şi nu încercase niciodată să intre în contact cu el înainte ca Randal să dea semne că ar voi să se ducă acasă. Atunci obişnuia să se strecoare lângă el şi părăseau teatrul împreună.

Se întrebă o clipă de ce copila se îndepărtase de la obişnuinţa ei. Apoi, cum Randal continua să-şi examineze textul încruntându-şi sprâncenele, Lucille i se adresă sfios:

— Ea nu trebuie să meargă spre fereastră în clipa asta. Va continua să aşeze florile în

glastră şi, după ce eroul va termina cu ce are de spus, nu-i va răspunde.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Randal grăbit.

— Eroina n-are cum să simtă dorinţa de a-i vorbi după toate câte s-au întâmplat. Asta se va întâmpla mai târziu. În momentul de faţă, *trebuie* să tacă. El, el va continua să vorbească repede şi cu nervozitate pentru că îi era ruşine de ceea ce a spus. Ea va rămâne calmă, atât de calmă încât pe el îl apucă spaima.

— N-am mai auzit una ca..., începu Randal, ca după acea să se întrerupă: ai dreptate, sigur că da, ai deptate! E exact ce trebuie. Drace! Trebuie să modific sfârşitul scenei.

Se ridică grăbit şi se îndreptă spre marginea fosei. Vorbi cu Bruce. Discuţia lor nu dură decât câteva minute, dar fu suficientă pentru ca iritarea lui Bruce să se risipească şi ca omul să se apuce să-şi netezească părul în loc să-l mai răvăşească, aşa cum făcuse până atunci.

— Ai găsit soluţia, Randal! exclamă el. Vom relua scena mai târziu, după ce ai s-o refaci.

Randal nu reveni în apartamentul său decât după câteva ore, obosit dar triumfător. Refă-

cuse planul scenei şi, cu toate că mai avea încă destul de muncit pentru a o pune definitiv la punct, ştia că avea să fie foarte reuşită.

Pătrunzând în lift, îşi aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. Acum, simţea o foame de lup, deşi era în acelaşi timp cuprins de o euforie neobişnuită.

Totul mergea bine. Piesa aceasta era fără îndoială cea mai ambiţioasă şi, de departe, cea mai bună pe care o scrisese vreodată.

Intră în apartament folosindu-se de cheile sale. Hoppy lucra în birou. Auzea zgomotul maşinii de scris, dar nu dorea deloc să-i vorbească acum. Deschise uşa salonului. O străină îi întorcea spatele. Contemplă gâtul ei prelung şi alb care se strevedea printre şuviţele unui păr negru şi mătăsos. Străina se răsuci.

— În sfârşit! exclamă ea surâzând. A mers până la urmă?

O privi câteva clipe înainte de a răspunde:

— Da, destul de bine; dar ce-i cu tine, ce ţi s-a întâmplat? Era să nu te mai recunosc, Sorella.

— Mi-am tăiat părul şi mi-am cumpărat o rochie nouă. Hoppy mi-a spus că sunteţi de acord să-mi cumpăr câte ceva de îmbrăcat.

— Da, bineînţeles, spuse Randal. Dar să ştii că asta te schimbă foarte mult.

I-ar fi fost greu să explice cum schimbarea asta atât de puţin importantă în fond reuşea să facă din ea o persoană atât de diferită. Părul acela dezordonat care-i cădea până de curând pe umeri dispăruse; era acum împărţit în două printr-o cărare pe mijloc şi încadra ca o perdea moale ovalul graţios al chipului.

Nu mai era atât de slabă ca atunci când venise la vila doamnei de Montier. Mulţumită unei alimentaţii sănătoase corpul ei prinsse puteri şi obrazul pierduse paloarea aceea bolnăvicioasă care, în primul rând, îl izbise pe Randal.

O descoperea, de fapt, de-abia acum. În felul ei era într-adevăr fermecătoare. Aceasta n-avea nimic a face cu frumuseţea provocatoare a Lucillei sau cu fabuloasa eleganţă a lui Jane. Farmecul său avea un ce mult mai subtil. Era aceeaşi diferenţă între ea şi cele două tinere femei ca între două picturi în ulei cu culori strălucitoare şi o gravură mică şi delicată.

Negrul părului ei părea că absoarbe reflexul flăcărilor care dansau în cămin. Randal nu remarcase până acum perfecţiunea contururilor chipului său, graţia gâtului prelung. Descoperind atâta nobleţe în ţinuta Sorellei, îşi aminti că mama ei fusese balerină.

Tânăra nu făcuse nici cea mai mică mişcare de când o observa şi Randal se întreba

câte dintre prietenele lui ar fi putut să rămână atât de liniştite.

Ochii săi păreau şi acum nefiresc de mari de parcă ar fi fost şi acum subalimentată, dar buzele îi erau acum mai cărnoase. Nasul mic şi drept părea a fi fost sculptat de un maestru.

Sorella cumpărase o rochie de lână de un verde închis. Croiala ei era simplă, şi avea ca singur accesoriu o curea îngustă de piele. Rochia o făcea să pară mai matură. Randal remarcă de- asemenea că, pentru prima oară de când o cunoştea, purta ciorapi şi pantofi cu tocuri, renunţând la veşnicii ei mocasini.

— Cred că ar trebui să te felicit!

Ea roşi.

— Am întrebat-o pe Hoppy care e cel mai bun coafor şi ea mi-a spus că o sumedenie de vedete se dau pe mâna lui Peter de la Elizabeth Arden. S-a purtat foarte drăguţ cu mine când i-am spus că am venit din partea dumneavoastră. Mi-a spus că trebuie să mă pieptăn întotdeauna cu cărare pe mijloc şi că semăn cu o pictură italiană pe care a văzut-o odată, dar nu-şi mai aminteşte cum se numea.

Randal însă ştia exact cu ce anume semăna: cu portretele Fecioarei pictate de primitivii italieni, cu acea Madona cu înfăţişarea de copil care pare mult prea tânără pentru a avea un prunc şi care-l priveşte pe acesta cu nişte ochi larg deschişi, plini de adoraţie dar

şi de o mirare tandră. Chipurile acestor fragede Madone cu părul negru exprimă liniştea şi seninătatea; sentimentul de bucurie cerească pe care-l emană, pe care maeştrii au ştiut să-l aştearnă pe pânză, constituie un miracol veşnic pentru generaţiile viitoare.

Tânăra Madonal Randal nu spuse cu glas tare ceea ce gândea, ci se mărgini doar la a o contempla pe Sorella aşezată liniştit în lumina focului, rochia subliniindu-i curba dulce a sânilor şi subţirimea taliei.

Cu o tresărire, îşi adună iar gândurile... Sorella îl întrebă ceva.

— Cum era piesa?

Se aşeză în faţa ei şi îi povesti ce anume făcuse. Şi doar după ce-i relată amănunţit ce schimbări adusese textului se gândi s-o întrebe:

— Dar cum de-ai ştiut? Cum de-ai putut să fii sigură că tocmai acolo se cereau nişte modificări? Am citit scena de o sută de ori, la fel ca şi Bruce, Edward Jepson, Lucille şi o sumedenie de alţi profesionişti; nici unul dintre noi n-a văzut ceea ce dumneata ai remarcat. De unde ştii atât de multe despre teatru?

— De fiecare dată când daddy n-avea altceva de făcut, se ducea să vadă o piesă sau să asiste la o repetiţie şi de cele mai multe ori îl însoţeam. Fiindcă fusese actor, nu-i cerea nimeni vreun ban; până la urmă paznicii

de la intrarea artiştilor s-au obişnuit şi cu mine şi, chiar când eram singură, tot mă lăsau să intru.

Sorella tăcu o clipă apoi, ca şi cum ar fi vrut să încredinţeze un secret lui Randal, continuă cu vocea coborâtă:

— ... Când văd o piesă sau citesc o carte, îmi închipui întotdeauna că sunt personajul principal. Mă plasez în toate situaţiile, încerc toate sentimentele eroului; tremur în faţa primejdiilor şi mă înfior de plăcere. Dacă povestea e bine scrisă, e uşor să te identifici cu unul dintre personaje; dar dacă e prost scrisă, aceasta nu mai este cu putinţă. Ştiu atunci că n-aş putea face un lucru sau altul, că n-aş putea resimţi cutare emoţie.

— Da, da, asta-i atitudinea care trebuie avută, încuviinţă Randal. Este ceea ce încerc să fac eu însumi, atât doar că deseori nu reuşesc. În cazul acestei piese, cum de-ai putut şti că Marlène n-ar fi putut reacţiona în felul în care gândise autorul?

— Cum să spun... am simţit pur şi simplu aceasta. N-am cum s-o explic altminteri. Am avut impresia că în locul ei n-aş spune nimic.

— Pare de necrezut că ai descoperit greşeala asta a mea. Şi-apoi mă mir cum de nu te-ai temut să mi-o spui.

Sorella făcu nişte ochi mari.

— De ce? Ceea ce contează, e piesa, nu?

Nu mai era nimic de adăugat. Copila avea dreptate, doar piesa conta şi doar o făptură mărginită ar fi putut gândi contrariul. Cu toate acestea, ştia că majoritatea prietenilor săi şi a relaţiilor sale s-ar fi gândit de două ori înainte de a îndrăzni să formuleze o critică în legătură cu scrisul său. Aşa le venea mai uşor să evite nişte gesturi care riscau să fie rău primite.

O privi pe Sorella luminată de jocul flăcărilor. Copilul prost hrănit, neglijat şi îmbrăcat în mod grotesc, cu care petrecuse zece zile în Sudul Franţei, cedase locul unei tinere absolut surprinzătoare, înzestrată cu o frumuseţe, cu o eleganţă şi cu o seriozitate pe care nu le bănuise sub organdiul împodobit cu volănaşe de dantelă.

Se întreba ce ar fi gândit D'Arcy Forest acum despre ea, ştiind foarte bine că această nouă Sorella era exact cea pe care se temea s-o vadă răsărind din persoana fiicei sale. Nu mai era o copilă, o copilă pe care puteai s-o alinţi pe durata unui moment, ca apoi s-o trimiţi la culcare fără vreo explicaţie ca pe o făptură îndezirabilă. Nu mai era o micuţă comediană complezentă care rostea peltic cuvinte drăguţele în chip de mulţumire pentru nişte daruri întâmplătoare.

Aceasta nouă Sorella era o persoană care putea gândi ea însăşi, ale cărei păreri erau

ferme şi care avea o inteligenţă mult superioară celei medii.

— Sorella, eşti un mic geniu! exclamă Randal. Acum dă-mi manuscrisul acela şi pentru numele lui Dumnezeu du-te şi caută ceva de mâncare.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte se îndreptase spre biroul său. Se aşeză, cu piesa de teatru în mână, şi uită de toate. Constată, ceva mai târziu, că un platou pe care se aflau o piramidă de sandvişuri şi o cafetieră se găsea la îndemâna sa.

Mâncă în mod mecanic, de-abia ridicându-şi privirea de la textul cu pricina şi fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce anume înghiţea.

Hoppy intră mult după aceea şi aşeză pe furiş o notiţă în faţa lui: „Jane vrea să vă vorbească. Afirmă ce-i ceva foarte important".

Randal nu-şi ridică nici măcar ochii.

— Spune-i să se ducă dracului şi înţelege o dată că nu vreau să mai fiu déranjat.

Hoppy ieşi, câtuşi de puţin lezată. Ştia cum era Randal când lucra; dar era totuşi foarte surprinsă că acceptase să-şi modifice piesa ca urmare a intervenţiei Sorellei. Cât despre ea, Hoppy era convinsă că nimic, nici măcar o virgulă sau un punct, n-ar trebui adăugat sau schimbat.

Vorbi cu Jane, transformând mesajul lui Randal într-o scuză fermecătoare şi plăcută, şi îi înfăţişă în ce măsură era absorbit de munca lui.

— Spune-i să mă sune, indiferent care ar fi ora la care ar termina, răspunse Jane. Trebuie totuşi să se culce la un moment dat, nu? Telefonul meu e pe noptieră. De altfel nu cred că am să dorm şi, chiar dacă adorm, nu mă deranjează că mă trezeşte.

— S-ar putea să fie foarte târziu şi...

— N-are importanţă.

— S-a înţeles. Am să plec şi eu acasă dar îi las un mesaj.

— Convinge-te însă că-l şi găseşte, dispuse Jane. Trebuie să-i vorbesc neapărat în noaptea asta. Cum ţi-am spus, e ceva foarte important.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, v-o promit.

Hoppy închise telefonul şi, răsucindu-se, dădu cu ochii de Sorella.

— De cât timp crezi că mai e nevoie ca Randal să-şi termine scena? întrebă ea copila, nu pentru a obţine un răspuns, dar pentru că simţea nevoia să spună ceva.

— Oricum, o să dureze destul. Să refaci o scenă întreagă, nu-i lucru uşor.

— Doamne, ce de neplăceri provoacă femeia asta! exclamă Hoppy. Sunt convinsă

că modificările respective sunt cumva determinate de făptura asta agasantă, de Lucille Lund. Mereu trebuie să pună la îndoială nu ştiu ce. În felul ăsta are şi ea impresia că e cineva.

— De data aceasta, nu-i vina ei.

— N-aş fi chiar atât de sigură, murmură Hoppy pe un ton ameninţător. Ce nu înţeleg de fel, este motivul pentru care Randal cedează în faţa unor păreri neîndreptăţite. După părerea mea, piesa lui n-are nevoie de îmbunătăţiri. E de departe cea mai bună lucrare pe care a scris-o.

Sorella nu răspunse. Ură noapte bună lui Hoppy şi, alegându-şi câteva cărţi, se pregăti să le ducă în camera ei.

— Ai face mai bine să te vâri direct în pat, micuţo, spuse Hoppy. Apoi, deodată: A remarcat rochia cea nouă şi faptul că ţi-ai tăiat părul?

— Da.

— Şi crezi că i-au plăcut toate acestea?

— Da, aşa se pare.

— Atunci, e foarte bine, spuse Hoppy, scoţând un suspin de uşurare. Cu Randal nu se ştie niciodată.

Chipul ei, obosit şi marcat de vârstă, avu deodată o expresie vădit neliniştită, ca şi cum secretara şi-ar fi reamintit de numeroasele momente de mânie ale lui Randal iar aceste amintiri n-ar fi fost cele mai plăcute.

Sorella, în chip instinctiv, se ridică pe vârfuri şi o sărută.

— Sunteţi obosită, spuse ea. Duceţi-vă acasă şi uitaţi de Randal. Acum e foarte fericit. E pe cale să-şi îmbunătăţească substanţial textul şi veţi fi extrem de mulţumită când veţi vedea rezultatul, sunt convinsă de asta.

O clipă, Hoppy păru surprinsă de gestul aceata tandru. Apoi la rândul ei, o îmbrăţişă pe Sorella şi expresia ei îngrijorată dispăru.

Era aproape ora trei dimineaţa când Randal îşi aşeză în sfârşit stiloul pe birou şi începu să-şi maseze degetele curpinse de crampe. Le frecă între ele ca să restabilească circulaţia sângelui. Încercă să examineze ceea ce scrisese şi, cum cuvintele îi jucau în faţa ochilor, se ridică şi traversă încăperea ca să-şi toarne un pahar de apă.

Terminase. Ştia că era vorba de o reuşită, că textul era acum mult mai bun. Bău câteva înghiţituri şi se răsuci spre cămin. Descoperi de-abia atunci că nu era singur în încăpere. Singura lampă aprinsă se afla pe biroul său. Adaptată anume pentru lectură, arunca un cerc luminos care acoperea doar cartea.

O licărire slabă, îi atrase atenţia asupra focului, pe cale să se stingă şi, ghemuită în

faţa şemineului, distinse o siluetă fragilă, cu chopul întors spre el.

— Sorella, exclamă Randel. Eşti încă aici? De ce nu te-ai dus la culcare?

— Am aşteptat să terminaţi. M-am gândit că vă va fi foame. Am pregătit cafea în bucătărie şi am să vă fierb nişte ouă, dacă vreţi.

— Oh! ar fi nemaipomenit! Vin şi eu să te ajut să le pregăteşti.

— Bine, veniţi. În bucătărie e mai cald decât aici.

Tipic pentru Sorella, gândi Randal, să nu-i pună nici o întrebare în legătură cu piesa. După atâtea ore de scris, se simţea sfârşit şi nu avea nici un chef să discute despre ceea ce făcuse. Mâine, sau poate chiar după o oră sau două, lucrurile aveau să stea altfel, dar, în momentul de faţă, era gata să vorbească despre oricare alt subiect cu excepţia scenei pe care o transformase.

Câte femei ar fi fost în stare să înţeleagă simţământul acesta? gândi Randal urmând-o pe Sorella pe coridorul care ducea la bucătăria cea mică, dar modernă şi bine amenajată. Randal se aşeză înaintea mesei acoperite de o învelitoare de pânză roşie decorată cu motive vesele în vreme ce Sorella turna cafeaua.

Purta tot rochia ei cea verde, dar îşi suflecase mânecile. Randal îi remarcă albeaţa braţelor şi subţirimea încheieturilor.

— Ai să ajungi o tânără foarte frumoasă, aprecie el.

— Aşa şi trebuie, exclamă Sorella râzând. Am fost un copil atât de dezagreabil.

— Cine a spus asta? Sau e un lucru de care ţi-ai dat singură seama?

— Daddy mi-a amintit de cel puţin zece ori pe zi ce pocită sunt. De altminteri, cum nu eram oarbă, mă puteam şi eu vedea în oglindă. Oh! domnule Randal nici nu ştiţi ce înseamnă să te scapi de aceste îngrozitoare rochiţe cu dantelă.

— Şi rochia asta e singura pe care te-ai gândit s-o cumperi?

— Nu, mâine dimineaţă mă duc să mai iau altele două, care au avut nevoie de nişte modificări. Am cheltuit o mulţime din banii dumneavoastră. V-aţi supărat?

— Poţi să-ţi iei şi o sută de rochii, dacă vrei, spuse Randal cuprins de o generozitate păguboasă. Mă simt oarecum vinovat că nu m-am gândit eu primul la asta. Singura mea scuză este că am fost prea ocupat de când m-am reîntors în Anglia. Şi fiindcă discutăm astfel de lucruri... cred că trebuie luată o decizie în legătură cu viitorul dumitale.

— De ce?

— Fiindcă situaţia actuală este un provizorat.

— Vă gândiţi la o viitoare ocupaţie pentru mine şi la o locuinţă?

— Da. Într-adevăr. Cam despre asta ar trebui să discutăm, nu?

Trăsăturile Sorellei se crispară. Apoi luă tigaia şi răsturnă ouălele într-o farfurie încălzită.

— Mărturisesc, mi-e o foame grozavă, remarcă Randal, uitând în clipa următoare despre ce vorbise mai-nainte. Nu ştiu cine a făcut cafeaua asta, dar este cea mai bună care am băut-o vreodată în casa asta.

— Eu am pregătit-o, spuse Sorella. Într-o zi, am să vă gătesc un adevărat festin. Aveam obiceiul să-i descos pe bucătarii şefi ai restaurantelor de le lângă hotelurile unde trăgeam şi sunt sigură că pot să gătesc aproape la fel de bine ca destui dintre ei.

— N-am deloc intenţia să-ţi cer să devii bucătăreasă, comentă Randal râzând.

— De ce n-aş fi? Hoppy are mai tot timpul probleme cu personalul de serviciu. Oamenilor nu le convin orele târzii la care sunt solicitaţi şi desele dumneavoastră schimbări de program. În seara asta, de pildă, gândeau că veţi mânca undeva în oraş şi au fost grozav de contrariaţi când v-aţi reîntors şi aţi cerut ceva de mâncare. Dacă aş fi bucătăreasă dumneavoastră ora la care aţi reveni nu m-ar deranja deloc.

— În ce mă priveşte, propunerea mă aranjează, remarcă Randal, cu gura plină; nu

ştiu însă dacă te-ai gândit şi la propria-ţi persoană... Vârsta pe care o ai îţi cere să te distrezi, să ieşi, să te duci la tot felul de baluri elegante, să...

— Fără ca să am cu ce să-mi plătesc rochiile de seară şi tot ce mai trebuie, nu?

Sorella pronunţă aceastea cu un ton sarcastic pe care Randal nu-l mai auzise până atunci.

Începu să râdă.

— Nu m-am gândit la asta. Lăsând deoparte propunerea cu bucătăria care nu mi se pare totuşi realizabilă, cam ce gen de muncă ţi-ar place să faci? Am vorbit şi cu tatăl dumitale despre asta dar nici el n-avea vreo idee. Zicea că nu eşti bună la nimic în afară de a trişa la cărţi! De altminteri, nu-i neapărat necesar să te apuci de lucru imediat. Cred că următorii doi sau trei ani ar trebui să-i consacri completării educaţiei dumitale.

— Nu văd la ce bun asta. Dacă vă închipuiţi că am să mă duc la o şcoală din acelea cu internat, vă înşelaţi.

— De fapt, nu m-am gândit la un pension. Dar acum că ai pomenit de el, mi se pare că asta ar fi cea mai bună soluţie.

— N-am să mă duc.

— De ce?

— Pentru că n-am să mă simt în largul meu. Credeţi că după felul de viaţă pe care

l-am dus am să mă pot înţelege cu nişte fete care au fost tot timpul ocrotite de nişte părinţi care le iubesc? Nu. Hotărât lucru, nu!

— Şi atunci ce-am putea face cu tine?

Sorella nu răspunse. Luă o felie de pâine de pe toaster[1] şi o aşeză în faţa lui Randal care întinse pe ea un strat gros de unt.

— Ei bine? insistă el după câtva timp, întrucât ea continua să tacă.

— N-aş putea rămâne aici cu dumneavoastră, măcar până când vă căsătoriţi?

— În orice caz, asta este o idee. Mai există însă un lucru pe care aş vrea să-l lămuresc. Simt o anume responsabilitate faţă de dumneata. Aş vrea să mă priveşti ca pe un datornic. N-am să-mi pot ierta niciodată ceea ce i s-a întâmplat tatălui dumitale. Ştiu că nu sunt direct răspunzător dar cu toate acestea, dacă aş fi examinat mai atent avionul de plecare, poate că nu şi-ar fi pierdut viaţa.

— Nu cred că tata s-ar fi plâns de o astfel de moarte. Îi era teamă de a îmbătrâni, strâmtorat şi incapabil de a face presiuni asupra cuiva, mai cu seamă asupra femeilor, pentru a stoarce cele necesare traiului. Nu doar o dată mi-a spus: „Dacă ar trebui să mor, Sorella, mi-ar place ca aceasta să se

1 Aparat de prăjit felii de pâine (engl.)

întâmple repede: o bombă sau un glonţ... sau cam aşa ceva!"

— Cât de mult aş fi vrut ca el să fi fost ucis de o bombă sau de un glonţ, şi nu de avionul meu! exclamă Randal. Apoi, după ce o privi pe Sorella o clipă: Spune-mi, îţi pare rău că ţi-ai pierdut tatăl?

— Nu, nu l-am iubit niciodată şi, când mă bătea, cred că-l şi detestam. Nu neapărat din pricina vieţii pe care o duceam. Nu cunoscusem alta şi eram obişnuită cu ea. Dar nu suportam să-mi cerşesc hrana la bucătărie sau să mă rog de femeile de serviciu pentru o bucăţică de săpun. Până la urmă toate astea n-ar fi contat dacă tata într-adevăr m-ar fi iubit. Doar că nici vorbă de aşa ceva. Nu se iubea decât pe sine. Eram puţin pe postul acelor copii mici pe care femeile îi închiriază cu ziua, în cartierele sărace ale Londrei, ca să-i pună să cerşească alături de ele. Un copil inspiră milă; e un mijloc ca oricare altul de a obţine bani.

În vocea Sorellei era o astfel de amărăciune că Randal o privi cu o expresie uluită. Apoi, deodată, tânăra începu să râdă.

— ...Cam tragice spusele mele, nu? întrebă ea. Mai exagerez şi eu pentru că multe dintre aspectele vieţii noastre chiar că îmi plăceau. Dacă nu l-aş fi însoţit pe tata, n-aş f' văzut niciodată Parisul, Veneţia şi Roma. tau atâtea lucruri pe care le puteai învăţa

în aceste mari oraşe şi aceste ţări pe care noi le vizităm. O dată, o singură dată, ne-am dus la ţară, şi am tras la un han din Yorkshire. O moară veche se ridica nu departe de han şi, în spate, landa[1] se întindea până în zare.

N-am rămas acolo decât o săptămână, dar pentru mine aceasta a fost raiul. Străbăteam şesul în lung şi în lat şi mă lungeam apoi, ascunsă în buruienile înalte, până la asfinţitul soarelui. Nu mă simţeam niciodată singură fiindcă aveam sentimentul că eram aproape de Dumnezeu când auzeam ţipătul nagâţilor în văzduh, şi când urmăream zborul cocoşilor-sălbatici.

Am fost mai fericită decât în oricare alt moment al vieţii mele. Din nefericire, mult prea curând, a trebuit să ne reîntoarcem la Londra. Soţul a sosit pe neaşteptate. L-a aruncat pe taică-meu din pat şi l-a ameninţat că-l va da pe mâna poliţiei. Bietul daddy s-a ales atunci cu un ochi vânăt şi cu buzele ferfeniţite, ceea ce a însemnat că, până cînd s-a vindecat, n-a mai găsit pe nimeni care să ne întreţină.

— Biet copil, cât a trebuit să suferi!

— Nu vă povestesc toate astea pentru a vă trezi compătimirea, spuse Sorella cu calm. Nu vreau mila dumneavoastră. Vreau doar să puteţi înţelege de ce nu doresc să frecventez

1 Bărăgan; şes pe ţărmurile atlantice, format din coline, nisipuri şi mlaştini.

un pension respectabil, unde aş fi înconjurată de nişte bine crescute. Pe de altă parte, mă simt prea bătrână, mult prea bătrână în sinea mea, ca să mă regăsesc aşezată într-o bancă dintr-o sală de clasă. Am citit o groază, dar ştiu cât sunt de ignorantă şi câte îmi mai rămân de învăţat, dar nu în felul acesta. Nu aş fi la locul meu. Aş fi îngrozitor de nefericită printre fetele acelea elegante, menite toate să ajungă ca Jane.

— Şi atunci... ce vrei să faci? Pentru că aceasta-i totuşi o problemă, nu?

— V-am spus că vreau să rămân aici.

Randal îşi termină cafeaua şi se rezemă comod de spătar. Se simţea împăcat cu lumea întreagă. Îşi modificase piesa. Mâine avea s-o ducă la teatru şi toată lumea avea să fie mulţumită.

O stare plăcută îl curpinse. Nimic n-avea importanţă şi dificultăţile zilei de mâine păreau a fi foarte îndepărtate.

Simţea nevoia de a se arăta generos. Astfel că spuse, surâzând, Sorellei:

— Ai să rămâi aici cu mine, dacă asta este ceea ce vrei.

— Mi-o promiteţi? întrebă Sorella cu un ton hotărât care îl surprinse.

— Ţi-o promit.

Văzu bucuria care strălucea în ochii ei ca o lumină magică.

CAPITOLUL 7

BĂNUIELI

Sorella se trezi cu un surâs pe buze. Apoi, deschizând ochii, scoase un strigăt de bucurie. Soarele strălucea. Tânăra fusese convinsă că ziua aceasta avea să fie una minunată încă din seara trecută când se dusese la culcare. Chiar dacă ar fi plouat şi cerul ar fi fost întunecat de nori ziua tot ar fi fost minunată, dar faptul că era însorită nu putea decât să sporească fericirea Sorellei.

Sări din pat şi alergă la fereastră. Camera dădea către o stradă şi o lipsea de posibilitatea de a savura vederea aceea magnifică asupra parcului spre deosebire de încăperile situate în cealaltă parte a clădirii. Dar, cum se găsea la un etaj superior, vederea se întindea aici deasupra acoperişurilor cenuşii până la turnurile măreţe ale Whitehall-ului[1] care se

1 Cartier al ministerelor din Londra.

ridicau din întinderea de verdeață a parcului Saint James, ca un castel de legendă țâșnind din apa agitată a mării.

Londra era mare, prea mare, gândea deseori Sorella. Dar, astăzi, avea s-o părăsească. Așteptase această dimineață cu atât de multă nerăbdare că adormise cu mare greutate noaptea trecută.

După o săptămână de repetiții interminabile, după-amiaza zilei de vineri fusese tulburată de o serie de greșeli și de neînțelegeri. Randal, deodată, azvârlise manuscrisul pe scândurile scenei și strigase:

— Suntem pe cale să ne învârtim în cerc! Gata, a început week-end-ul: până luni să nu mai prind pe nimeni aici.

Toți se simțiseră ușurați, de la ultimul mașinist la Bruce Bellingham. Erau foarte obosiți și-și pierduseră entuziasmul. Începuseră repetițiile cu rolurile principale fiindcă Randal și Bruce gândiseră că dacă s-ar fi ocupat din primul moment și de rolurile secundare și de scenele care reuneau un mare număr de actori, ansamblul avea să fie greu de controlat dacă protagoniștii care purtau pe umerii lor cea mai mare răspundere nu-și cunoșteau textul până în cele mai mici amănunte.

Lucille fusese excelentă încă de la prima repetiție. În asemenea măsură că Randal se văzuse nevoit deseori să-și caște ochii de

uimire, gândind că nu-şi dăduse niciodată seama până atunci de înverşunarea cu care vedeta muncea. Începuse de-asemeni să creadă, aproape împotriva voinţei sale, că Lucille ar fi putut, dacă ar fi vrut, să devină una dintre cele mai mari actriţe ale lumii.

Ignora şi doar Lucille i-ar fi putut spune aceasta, că avea un motiv deosebit care o făcea să fie atât de îndârjită, şi că acest motiv, era chiar el însuşi.

Lucille primise decizia lui Randal cu la fel de multă satisfacţie ca şi ceilalţi. Şi de-abia în momentul când au ieşit din teatru Randal a înţeles că femeia avea intenţia să-şi petreacă week-end-ul cu el.

— Mi-ar place atât de mult să văd noua piesă a lui Olivier, dragule! spuse ea strecurându-şi braţul sub al său şi lipindu-se de el cu un gest calin al corpului care-i reamintea lui Randal în întotdeauna de alintul unei pisici.

— E imposibil să găseşti locuri. Ne-am hotărât prea târziu, replică Randal, ştiind foarte bine că aceasta nu era decât o scuză.

— Nu mai spune prostii, insistă ea zâmbind. Pentru *noi* se vor găsi două locuri, dacă ştii cui să le ceri. Încearcă să obţii o lojă, dacă-i posibil. Îmi plac lojile astea, din Anglia, cu stilul lor 1900.

— Am să fac tot ce-i posibil, răspunse el fără tragere de inimă, ca şi cum cuvintele i-ar fi fost smulse cu de-a sila.

De-abia când ajunse acasă îşi dădu seama în ce hal era de obosit. Hopoy îl aştepta cu un vraf de scrisori în mână. O privi cu un aer consternat, aproape comic, şi se prăbuşi pe divan unde se instală apoi confortabil, cu picioarele ridicate pe rezemătoarea coatelor.

— Fugi cu astea de aici! se stropşi el. Dacă-ţi închipui că mai sunt în stare să lucrez, te înşeli. Nici măcar o semnătură pe o scrisoare sau pe un cec n-ai să vezi de la mine. Sunt frânt, distrus, teminat. Aşa că n-are rost să mai discutăm în contradictoriu.

— Ni s-a întâmplat asta vreodată? întrebă Hoppy amuzată. Chiar că arătaţi dărâmat. Vă aduc imediat un whisky cu sifon.

Reveni după câteva clipe cu un pahar plin ochi şi-l privi cum soarbe băutura.

— Parcă e mai bine aşa! oftă el uşurat. Începusem să ameţesc. Credeam că dacă va trebui să mai spun o singură dată „Vorbeşte un pic mai tare, dragă", am să înnebunesc. Am dat liber întregii trupe de week-end, inclusiv celui de faţă.

— Perfect! exclamă Hoppy. Şi ce aveţi de gând să faceţi? Să rămâneţi aici sau să mergeţi la ţară?

— Lucille vrea să meargă să vedem piesa cea nouă a lui Olivier.

— Nu cred că e soluţia cea mai bună pentru o zi de odihnă, remarcă Hoppy.

— Asta e şi părerea mea, făcu Randal plictisit. Fii totuşi drăguţă, încearcă şi obţine-i o lojă.

Hoppy părăsi încăperea mormăind. Randal se aşeză mai comod şi adormi aproape instantaneu. Dormise ceva mai puţin de o jumătate de oră când simţi o prezenţă în cameră.

Smulgându-se cu greu din încleştarea somnului, deschise ochii pentru a vedea cine anume venise.

Jane era aşezată pe un scaun vizavi de el. Încă buimac, îi surâse.

— Bună, frumoasa mea! Nu mă aşteptam să te văd.

— Cam aşa mi se pare şi mie, răspunse Jane, carecum decepţionată. Apoi adăugă: Randal, ai o mină îngrozitor de obosită.

— Ştiu, ştiu... N-ai nimic altceva să-mi spui?

Jane îi zâmbi cu un aer în acelaşi timp apropiat şi tainic. Dezmeticit acum, Randal îşi spuse că n-o mai văzuse niciodată atât de elegantă ca în această după-amiază. Purta un mantou de catifea oliv şi pe cap o pălărioară care se potrivea perfect. În jurul gâtului avea

înnodată un soi de legătură largă din blană de zibelină, nişte diamante îi străluceau la urechi şi pe degete -- degete care se jucau cu cureaua unei genţi din piele de aceeaşi culoare de aceea a pantofilor.

— Am o propunere, spuse ea cu dulceaţă în glas.

— Care anume?

În ciuda efortului pe care Randal îl făcuse ca să pară interesat, ea desluşi totuşi nota de lehamite şi de prudenţă.

— Să ne petrecem week-end-ul împreună, răspunse Jane. Mâine dimineaţă ne ducem să vedem cursele de la Hurst Park. La sfârşitul zilei vom cina acasă, apoi luăm parte la serata Dianei. Ştii că o dată în cinstea prinţului moştenitor — el revine astăzi în Anglia. Apropo, Diana mi-a spus că n-a primit nici un răspuns de la tine, la invitaţia pe care ţi-a trimis-o de mai bine de o săptămână...

— Cred că va trebui s-o concediez pe Hoppy, văd că...

— Am discutat deja cu ea, replică Jane cu o asprime prefăcută. Afirmă că întrucât Diana ţi-a trimis o scrisoare personală, i-ai spus că-i vei răspunde tu însuţi. Dar asta n-are prea multă importanţă. Diana va înţelege. Ştim cu toţii că nu-ţi mai vezi capul de treburi. Ei bine, ce părere ai despre proiectele mele pentru ziua de mâine?

— Minunate, absolut minunate, consimţi Randal cu un ton foarte puţin convins.

— Acum trebuie să plec, spuse Jane oftând. Rămâi pe loc, dragule. Ştiu că n-are rost să-ţi propun să mă însoţeşti la un cocteil, aşa că n-am să-mi răcesc gura de pomană. Cu toate acestea tare mi-ar place să merg cu tine la ambasada americană, în astă-seară. Ai să-mi lipseşti, dar avem în faţa noastră ziua de mâine. Treci să mă iei în jurul amiezii, da? Cu maşina ta sau cu una dintr-ale noastre, dacă vrei.

— La amiază?... răspunse Randal ca şi cum ar fi încercat să memoreze cât mai bine ora.

Jane îl privi câteva clipe apoi se aplecă şi, lipindu-şi obrazul de al său:

— Am să fiu foarte bucuroasă când repetiţiile acestea se vor termina, murmură ea cu blândeţe.

Instinctiv, Randal o prinse în braţe. Parfumul lui Jane avea un mirs suav şi perii cei moi ai blănii îi atinseră uşor gâtul. Pe neaşteptate îl cuprinseră remuşcările şi încercă un sentiment de culpabilitate.

— Odată reprezentaţiile începute, totul se va schimba, spuse el cu o siguranţă voită.

Lucille se aşeză pe marginile canapelii. Îşi puse mâinile pe umerii lui Randal şi încercă să-i prindă privirea:

— Mi-o promiţi? întrebă ea cu un pic de melancolie în voce.

Luându-i dintre mâini, o duse la buzele sale şi-i sărută podul palmei.

— Ţi-o promit.

— N-am spus încă nimănui că avem intenţia de a ne căsători, reluă Jane. Dar, Randal să păstrezi un asemenea secret nu e atât de plăcut cum îmi închipuiam. Nu te văd mai deloc şi atunci când totuşi ne întâlnim, lucrul se întâmplă întotdeauna în prezenţa unei a treia persoane. Haide să anunţăm logodna noastră. Nu înţeleg de ce mai aşteptăm.

Randal îi sărută din nou podul palmei, vreme îndelungată, pentru a avea timp să găsească o explicaţie.

— De ce fel de logodnă o să avem parte, dragostea mea, dacă va trebui să fiu tot timpul la teatru? întrebă el în cele din urmă. Pe de altă parte, nu cred că sunt în stare să suport ziariştii care se vor năpusti asupra noastră ca un roi de viespi. Nu uita că ai situaţie importantă, că eşti o personalitate. În orice caz, dacă intrăm în gura mediilor de informare acuma, înseamnă că am să văd premiera de pe o targă...

— Bietul meu Randal, ai suportat într-adevăr un efort prea mare, răspunse Jane afectuoasă. Înţeleg foarte bine că nu e cazul să facem acest lucru acum. Atâta doar că mi-e

tare greu să mă prefac tot, mereu că nu suntem decât prieteni. Şi crede-mă, există atât de mulţi oameni curioşi care încearcă să ştie cât se poate de exact care sunt relaţiile dintre noi.

— Ei bine, o să le spunem adevărul înscriindu-l cu litere luminoase deasupra lui Piccadilly Circus. Dar numai după premieră! Reţine, te rog, asta: după începutul reprezentaţiilor.

— Ar trebui să fiu oare geloasă? vru să ştie Jane, şi Randal îşi dădu seama că întrebarea era una foarte importantă.

— De *cine* sau pe *ce*? Dacă eşti geloasă pe munca mea, sunt fericit. Până la urmă, ştiu eu că nu te măriţi cu mine decât pentru că sunt un autor celebru.

Jane îi mângâie conturul obrazului cu vârful degetelor.

— Crezi într-adevăr că acesta-i singurul motiv?

— Nu văd altul.

— Se pare că ai nevoie de complimente, spuse ea surâzând. Eşti cam prea pretenţios. N-am deloc intenţia să-ţi măgulesc chiar atât de mult vanitatea.

Încerca să dea spuselor ei o nuanţă superficială, glumeaţă, dar ochii săi rămăseseră fixaţi asupra buzelor lui Randal şi respiraţia sa era acum mai grăbită.

Pendula de pe cămin bătu jumătate de oră. Jane aruncă o privire în jurul ei.

— Ar cam trebui să plec, spuse ea. Gerald va fi furios pe mine. I-am promis că am să mă reîntorc la timp pentru a-l ajuta să primească invitaţii.

— Sărută-mă, spuse Randal.

— Rişti să te alegi cu urme de ruj pe buze.

Randal se făcu că nu aude. O strânse în braţe şi îşi apăsă buzele pe gura ei. Sărutul fu unul dintre cele lungi, din ce în ce mai aprins până când ajunse aproape deznădăjduit; buzele lacome şi poruncitoare ale lui Randal îi cereau un anumit lucru pe care Jane nu-l putea da.

În cele din urmă tânăra se smulse din îmbrăţişare.

— Nu e bine ce faci, se plânse Jane, însă vocea ei era acum gravă şi adâncă, obrajii i se înroşiseră şi privirea îi devenise nesigură.

— Sunt dezolat, murmură Randal.

— Nu te-am cunoscut niciodată atât de brutal.

Tânăra nu era totuşi prea afectată de violenţa lui şi se aplecă din nou spre el.

Dar înflăcărarea şi forţa lui Randal îl părăsiseră parcă. Capul i se lăsase pe perna de catifea; ochii i se închiseseră. Avea acum o înţişare abătută. Jane îl privi o clipă fără a şti ce ar putea spune sau ce ar putea face. Apoi, cum Randal continua să tacă, tânăra se

ridică şi se duse să se privească în oglinda de deasupra şemineului.

Îşi potrivi mica pălărie de catifea şi, scoţând din geantă o pudrieră de aur încrustată cu mici diamante, se pudră puţin. Apoi se rujă, îndepărtă grăunţele de pudră care-i căzuseră pe mantou şi vârâ pudriera şi tubul de ruj iarăşi în geantă.

Randal nu spusese nimic între timp şi avea ochii tot închişi. După ce Jane fu mulţumită de înfăţişarea ei, se răsuci spre el.

— Ceea ce-ţi trebuie ţie, dragul meu, este o noapte de odihnă ca lumea. Te aştept mâine la prânz.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, se îndreptă spre uşă.

— Nu uita că tata vine să cineze cu tine la ora opt, în seara asta. Am să-l rog să nu te reţină prea mult, adăugă ea înainte de a ieşi.

Randal rămase întins multă vreme, fără a dormi, cu mintea cutreierată de gânduri. Nimeni nu-l deranjă. Ziua luneca spre seară, perdelele nu fuseseră trase şi focul din vatră se consuma încet. Curând, în întuneric, nu se mai zăriră decât sclipirile roşiatice ale jarului.

Într-un târziu cineva deschise uşa cu băgare de seamă. Randal ezită un moment înainte de a recunoaşte pe tânăra sa protejată.

— Dumneata eşti, Sorella?

Era sigur de răspuns înainte chiar de-ai auzi vocea.

— Da. Dormeaţi?

— Nu, după cum se vede. Ce doreşti?

— Toată lumea e îngrozită fiindcă se gândeşte că veţi întârzia la cină, dar nimeni n-a avut curajul să deschidă uşa ca să vadă dacă mai sunteţi încă în viaţă. Aşa că am venit eu să înfrunt leul în bârlogul său.

Randal se ridică în capul oaselor râzând.

— Cât e ceasul?

— Aproape opt fără un sfert.

— Dumnezeule! Rockampstead poate sosi dintr-o clipă într-alta.

— Este exact ceea ce Norton nu mai conteneşte să spună frângându-şi mâinile. Hoppy i-a dat ordinul categoric să nu care cumva să vă lase să uitaţi de domnul baron!

Sunetul vesel al vocii tinerei părea că luminează cumva obscuritatea care-l înconjura. Fără să ştie de ce, Randal se apucă să râdă.

— Aprinde lumina, spuse el. Dacă intră cineva, crede că are de-a face cu nişte nebuni care discută pe întuneric.

Auzi ţăcănitul comutatorului şi o lumină puternică inundă încăperea. Clipi din ochi.

— Hoppy mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, îl informă Sorella apropiindu-se de el.

Îşi dădu seama că fata purta o rochie nouă, dreaptă şi sobră ca şi aceea pe care o cumpărase de curând. Era de lână albastră, un albastru la fel de intens ca al Mediteranei, care evidenţia şi mai mult albul de crin al tenului său. Gâtul graţios, care răsărea din răscroiala severă a corsajului, părea sculptat în fildeş. Era atât de frumos, că vreme de câteva clipe Randal rămase adâncit în contemplaţia lui.

Apoi constată că Sorella aştepta să i se acorde atenţie şi, cu un efort, reuşi să se adune.

— Un mesaj de la Hoppy? întrebă el nu foarte interesat. Ei bine, care ar fi acesta?

— Vă anunţă că a reuşit să obţină o lojă pentru piesa lui Laurence Olivier. Biletele se găsesc la agenţie pe numele lui Lucille.

— Bine.

Randal luă o ţigară şi o aprinse.

— ...Nu există decât o şansă la mie de a obţine o lojă atât de târziu, reflectă el. Dar să facem faţă situaţiei. Lucille obţine întotdeauna ceea ce vrea!

— Chiar aşa?! Mă îndoiesc că e un lucru foarte plăcut...

— Să obţii întotdeauna ceea ce vrei? întrebă Randal. De ce nu, găsesc că e dimpotrivă foarte reconfortant.

— Nu sunt atât de convinsă. Mi se pare că nu mai poţi să-ţi doreşti nimic dacă eşti sigur că obţii orice.

— Mi-ar place măcar o singură dată, să mi se întâmple şi mie asta, oftă Randal. Si ştii ce mi-aş dori atunci? Linişteа, pacea! Dar pentru ce n-o pot avea, trebuie să mă duc să mă schimb.

Îşi aruncă ţigara în cămin.

— Eşti foarte elegantă, remarcă el ridicându-se. Ce-ai de gând să faci în seara asta?

— Am să mănânc la mine în cameră. Hoppy mi-a spus că aveţi de discutat afaceri cu lordul Rockampstead. Lăsaţi-mi şi mie puţin din crema aceea de ciocolată. Arată grozav de apetisant.

Randal râse.

— Să sperăm că oaspetele meu n-o să fie prea flămând.

— Dumneavoastră vă dau voie să mâncaţi cât vreţi, spuse Sorella cu generozitate, dar lordul Rockampstead nu-i acord nici o îmbucătură decât cu cea mai mare neplăcere. Hoppy zice că lordul are unul dintre cei mai buni bucătari din Londra. Aşa că nu văd de ce-ar veni încoace să mănânce popeşte.

Randal râse din toată inima. Tocmai puse mâna pe clanţă, când uşa se deschise şi Norton, feciorul, se ivi în deschizătura acesteia.

— Tocmai am primit un mesaj telefonic de la Camera Lorzilor, domnule, prin care suntem anunţaţi că lordul Rockampestead regretă profund, dar nu poate veni să cineze în seara

asta. Domnul baron trebuie să ia parte la o şedinţă extraordinară a Comisiei Finanţelor. Dânsul vă prezintă scuzele sale dar speră că veţi înţelege că este vorba despre un caz de forţă majoră.

— Da, bineînţeles, spuse Randal şi, răsucindu-se spre Sorella, adăugă: Până la urmă, iată că tot ai parte de crema de ciocolată.

— Asta înseamnă că pot să mănânc cu dumneavoastră? întrebă fata, surprinsă.

— Am să fiu foarte onorat, râse Randal; şi, ieşind în hol, îi spuse lui Norton: înştiinţează-l pe bucătar că vom mânca de îndată ce-mi voi fi luat baia şi mă voi fi schimbat. Toate astea nu-mi vor lua mai mult de o jumătate de oră.

— Prea bine, domnule.

Norton deschise uşa camerei lui Randal cu chipul impasibil al slujitorului perfect. Apoi, după ce o închise, se răsuci spre Sorella cu un zâmbet pe buze şi îi făcu un semn care semăna foarte mult cu un clipit din ochi.

— Mult mai plăcut decât să mâncaţi în camera dumneavoastră, nu-i aşa domnişoară?

— Mult mai agreabil, într-adevăr, răspunse Sorella cu o prefăcută solemnitate. Sunt foarte recunoscătoare Comisiei Finanţelor.

Norton avu un mic râs discret:

— M-am întrebat întotdeauna asupra utilităţii acestui gen de Comisie. Acum, m-am lămurit.

Când Sorella îi repetă lui Randal cuvintele lui Norton, bărbatul începu să râdă. Ridurile sale, atât de vizibile când era obosit sau nervos, dispăreau atunci când râdea. Amintindu-şi de lecţiile tatălui ei, Sorella se străduia mereu să-l distreze.

Stătură mult timp de vorbă în sufragerie, apoi în salon. Fata povesti nişte anecdote care-l făcură pe Randal să râdă.

Bărbatul se instală confortabil într-un fotoliu adânc, cu un pahar de coniac în mână. Sorella se aşeză la picioarele sale, pe un taburet; ştia instinctiv să adopte o poziţie graţioasă. Îşi întoarse chipul micuţ spre Randal.

Se vedea limpede că era fericită: vocea îi era veselă şi un surâs uşor îi stăruia pe buze.

De-abia avură timp să-l audă pe Norton murmurând „Domnişoara Crake" că Jane intră deja în încăpere, strălucind într-o rochie de lamé, o diademă de stras pe cap şi o pelerină de hermină albă în jurul umerilor.

— Am venit să-ţi arăt rochia mea cea nouă înainte de a mă duce la ambasadă, spuse ea. Dar unde-i tata?

Întrebarea rupse vraja. Randal şi Sorella se ridicară grăbiţi. Randal se simţea ca un băieţel care fusese prins când încerca să se înfrupte din borcanul cu dulceaţă.

— Tatăl tău n-a putut să cineze, Jane. A fost reţinut la Cameră.

— Oh! Randal! Şi nu mi-ai telefonat. Ai fi putut foarte bine să mănânci cu noi.

— N-am ştiut-o decât în ultimul minut, răspunse Randal, oarecum contrariat că trebuia să dea explicaţii.

— Ei bine, tot te-ai schimbat acum şi nu prea ai ce face, exclamă Jane. Ce te împiedică să mă însoţeşti la cocteil?

— Nu pot, Jane, zău că nu pot, protestă bărbatul. Mă mai odihnesc câteva clipe înainte ca Sorella să meargă la culcare, apoi am de gând să mă apuc de lucru. Nu cred că m-ai găsit de prea multe ori lenevind.

— Dar n-aveai de gând să lucrezi astăseară, protestă Jane cu o anume răceală.

— Mi-am schimbat intenţia. Şi, pe cinstite, n-am nici un chef să mă duc la o serată.

Jane se răsuci pe tocuri cu un gest care-i trăda proasta dispoziţie.

— E trecut de ora zece, Sorella; e vremea să te duci la culcare, spuse ea abrupt.

Auzind aceste cuvinte, fata se simţi de prisos.

— Mă culc îndată, spuse ea liniştită. Noapte bună, domnule Randal, noapte bună, domnişoară Jane.

Ieşi din încăpere înainte ca ei să aibă răgazul să-i răspundă. Uşa nu se închisese bine în urma ei că Jane se răsuci brusc spre

Randal cu o expresie în priviri care semăna foarte tare cu mânia.

— Îţi râzi de copilul ăsta, vorbi ea cu un ton acuzator. Voiam de mult să discut cu tine în privinţa ei. N-are şi ea familie?

— Din câte ştiu eu n-are pe absolut nimeni.

— Oricum, nu poate continua să locuiască aici.

— De ce nu?

— E prea mare. Când am văzut-o prima oară, am crezut că are zece sau unsprezece ani, dar în realitate, e aproape o femeie în toată firea. N-ai cum să stai în acelaşi apartament cu o tânără care nu-i deloc lipsită de farmec; îţi dai seama, nu?

— Cine ar putea să obiecteze?

— Nimeni deocamdată. Vreau doar să te pun în gardă înainte ca lumea să înceapă să bârfească. Nu eşti idiot, Randal, şi înţelegi foarte bine ceea ce vreau să spun.

— Sper, Jane, că nu crezi ceea ce insinuezi cu vorbele tale, pronunţă Randal rar şi măsurat. Sorella este un copil, fiica omului pe care l-am omorât. Dacă oamenii pe care-i cunoşti înţeleg până într-atât lucrurile pe dos încât să creadă că ea nu poate locui sub acelaşi acoperiş cu mine, atunci ţi-o spun foarte cinstit: dă-mi voie să nu-mi pese deloc

de ceea ce bârfitorii aceştia pot crede. N-am să fac decât *ce cred eu că e bine.*

— Dar este oare *bine?* E caraghios să adopţi o asemenea atitudine. Nu există bărbaţi celebri care să aibă doar treizeci şi doi de ani şi care să poată trăi într-un apartament cu o tânără fără să dea naştere la bănuieli dezagreabile...

— ...Puse în circulaţie, evident, de persoane şi ele dezagreabile, o întrerupse Randal.

— Chiar dacă ai avea dreptate, situaţia asta nu mai poate dura, i-o întoarse Jane. Sper că nu intenţionezi, odată căsătoriţi fiind, ca Sorella să continue să stea cu noi? N-am deloc intenţia să-mi încep viaţa conjugală prin a adopta o adolescentă de cincisprezece ani!

— Ca să-ţi spun adevărul, nici nu m-am gândit la asta, făcu Randal sastisit. Sunt răspunzător de moartea lui D'Arcy Forest şi, bineînţeles, am să fac tot ce pot pentru fiica sa. Deocamdată, va rămâne aici cu mine.

— Mă aştept ca până la urmă să-i suceşti capul. Îmi închipui că biata copilă îşi închipuie că te iubeşte, lansă Jane cu un ton batjocoritor.

— Nu cred că are vreun gând de acest fel. Sorella a avut o copilărie foarte deosebită şi pe care mulţi ar considera-o ca vrednică de milă. Pentru prima oară, trăieşte într-o casă unde prezenţa ei este dorită, unde lumea se

poartă frumos cu ea şi unde mănâncă *în fiecare zi şi la ore regulate*. Nu cred că Sorella se gândeşte la altceva decât la aceste avantaje materiale. Cât despre mine unul, nici atât...

— Atunci ar fi timpul s-o faci.

— Cred că sunt în stare să judec cel mai bine situaţia, răspunse Randal, fără menajamente.

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Jane înaintă un pas şi îşi aşeză mâinile pe umerii lui Randal.

— Dragule, am ajuns să ne certăm! E ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit. N-am venit încoace decât pentru că te iubesc şi pentru că am vrut să mă vezi cum arăt. Privindu-mă în oglindă, astă-seară, mi-am zis: „Iată cum mi-ar place să mă vadă Randal". Când am coborât pentru dineu, o sumedenie de invitaţi mi-au lăudat înfăţişarea şi am gândit din nou: „Singurul a cărui admiraţie îmi spune într-adevăr ceva nu este aici!" Acesta-i motivul pentru care am venit încoace, lăsându-i pe ceilalţi în plata Domnului! Şi acum ne certăm!

— Sunt dezolat, dar continui să mă simt răspunzător de Sorella.

— Bineînţeles, scumpul meu, suspină Jane, împăciuitoare. Dar lasă-mă să-ţi spun ce urmează să facem. O s-o dăm la o şcoală dintre cele mai bune unde va întâlni fete

drăguțe și unde își va face o sumedenie de prietene, așa că...

— Nu vrea să să ducă la nici un fel de școală, se încruntă Randal. Oh! să terminăm cu discuția asta, Jane. Am să-i hotărăsc mai târziu soarta.

— Foarte bine. Cum vrei tu...

Randal scutură scrumul țigării sale în foc, cu privirea fixată asupra flăcărilor.

— Nu vrei totuși să mă însoțești la ambasadă? întrebă Jane cu o rugăminte în voce.

— Nu-mi vine deloc să mă duc la o serată astăzi. Mă scuzi, da? Du-te și distrează-te bine.

Jane își mângâie obrazul de al său.

— Nu vreau să te sâcâi inutil. Oricum, avem în fața noastră aproape toată ziua de mâine. Nu-mi șifona rochia, spuse ea repede, lipindu-se de el, atunci când Randal o îmbrățișă; apoi se desprinse, lăsând în urma sa o dâră de parfum și o caldă și dulce mireasmă feminină.

Randal o însoți până la ușa apartamentului și chemă ascensorul.

— Sper că nu ești supărată pe mine? încerca el să liniștească lucrurile. Nu mă simt în stare să fac față mulțimii atât de obosit cum sunt.

În timp ce vorbea, se gândea că doar cu puțin timp în urmă nu-și mai încăpea în piele de bucurie la ideea că ar putea participa la o

recepţie atât de strălucitoare, şi se mira cât de repede se plictiseşte deja de asemenea distracţii.

— Sigur că nu sunt supărată, răspunse Jane cu blândeţe. Te înţeleg. Ai trăit într-adevăr nişte săptămâni epuizante.

Îşi ridică faţa spre el, dar ascensorul sosi mai repede decât se aşteptase. Se mulţumi deci să-i arunce un sărut prin uşile cu geam în vreme ce cobora.

Randal reveni în apartament şi închise uşa. Se simţea nervos şi agitat. O undă de mânie îl îneca acum, tocmai pe el care fusese atât de fericit şi de relaxat mai înainte.

Se opri pentru a privi mesajele pe care Hoppy i le lăsase pe măsuţa din hol. Deasupra vrafului se găsea notiţa următoare: „De informat Lucille Lund că i s-a rezervat o lojă la Empress Theatre pentru matineul de mâine".

Perspectiva de a trebui să-i telefoneze lui Lucille i se păru insuportabilă. Înţelese de-abia atunci că erau două persoane care contau pe el pentru după-amieza zilei de mâine. Situaţia era de nerezolvat. Două femei îi reclamau atenţia, fiecare convinsă că are dreptul la dragostea lui.

Mototoli hârtiuţa şi o aruncă pe podea. Apoi se îndreptă spre camera Sorellei şi bătu la uşă.

— Intraţi.

Pătrunse în încăpere. Camera era mică, dar decoraţia interioară era una aleasă. Pereţii aveau un tapet roş-alb care se armoniza cu perdelele baldachinului şi cuvertura de mătase.

Fata şedea în pat şi citea. Cămaşa ei de noapte de linonu avea mâneci mici şi bufante şi un cordon albastru în jurul mijlocului. Sorella avea o înfăţişare foarte tânără şi foarte dulce şi surâsul cu care-l întâmpină pe Randal exprima o bucurie sinceră.

— Jane a plecat? Eram convinsă că vrea să vă ia la recepţia aceea...

— Detest seratele, răspunse Randal şi se aşeză pe marginea patului.

— Cred că singurele serate într-adevăr plăcute sunt cele pe care le poţi petrece cumva între patru ochi cu persoana iubită, emise Sorella.

— N-ai de unde să ştii asta, protestă bărbatul. Când ai să fii ceva mai mare, ai să te duci să dansezi, să bei şampanie şi să asculţi tot felul de neghiobii spuse pe un ton snob. Complimentele, muzica, luminile te vor încânta atât de tare încât ai să te superi foarte dacă va trebui să te întorci acasă înainte de venirea zorilor.

— Nu mi-ar plăcea deloc o asemenea viaţă de petreceri, protestă Sorella. Şi asta pentru că a fost martoră la destule serate de acest fel. Aveam obiceiul, de îndată ce trăgeam la un nou hotel, să iscodesc tot ce

se întâmplă. O dată, chiar m-am scuns sub o masă şi mi-am petrecut toată noaptea ascultând conversaţiile acestor oameni şi privindu-i cum dansau. Cei mai mulţi dintre ei aveau o înfăţişare extrem de stupidă.

— Îmi închipui că n-aveam doar înfăţişarea aşa, spuse Randal, dar drama este că în asemenea ocazii oamenii nu-şi dau seama de faptul că sunt ridicoli. Grozav de bucuroşi că au „prins" o invitaţie sunt atât de mulţumiţi de ei încât încearcă un fel de milă faţă de cei care n-au avut parte de o asemenea şansă.

— În orice caz, îmi pare foarte bine că n-aţi însoţit-o pe Jane, spuse Sorella. Vreţi să vă duceţi să vă culcaţi sau ne reîntoarcem în salon şi ne continuăm discuţia?

— Mă duc la culcare şi Jane avea dreptate — ar fi trebuit ca la ora asta să dormi deja.

Sorella surâse şi nu răspunse. Randal avu senzaţia că fata considera observaţia lui Jane ca fiind una despre care n-aveai ce discuta.

— Ce citeşti? întrebă el ca să schimbe subiectul.

Se aplecă pentru a descifra titlul cărţii pe care Sorella o ţinea pe genunchi. Era vorba de *English Sagas* [1] de Arthur Bryant.

— Te interesează aşa ceva?

---

1 Legende englezeşti (N.T.)

— Vreau să cunosc Anglia mai bine, răspunse ea. Şi, această lucrare mă face să aflu foarte multe lucruri pe care nu le ştiam despre poporul englez.

— De unde interesul acesta al dumitale faţă de Anglia?

— Fiindcă aş vrea să trăiesc aici. Am trăit atât de mult în străinătate că sunt sătulă de alte ţări. Acum, aş vrea să învăţ s-o iubesc pe cea care este într-adevăr a mea.

Întoarse filele cărţii.

— Am citit capitolele despre marile proprietăţi agricole... Bryant descrie viaţa la ţară aşa cum a fost ea acum o sută de ani. Deseori mi s-a părut că şi în zilele noastre ar trebui să fi rămas cam tot aşa. Nu cred că priveliştile s-au schimbat prea mult. Aceasta este Anglia pe care aş vrea s-o cunosc.

— Aceasta este Anglia pe care ai s-o vezi, afirmă Randal hotărât. Am o casă la ţară. Nu e prea mare, dar e frumoasă. Ne vom duce acolo. La *Queen's Hoo* ai să vezi Anglia aşa cum arăta ea în zilele ei cele mai bune.

— Oh, domnule Randall Ce bine-mi pare! Când plecăm?

Sorella manifesta un entuziasm pe care nu-l lăsase niciodată să se vadă până atunci.

Dorinţa să-i facă pe plac îl făcu să uite orice prudenţă.

— Mâine. Ne vom scula foarte devreme, cu toate că până la *Queen's Hoo* o maşină bună nu face mai mult de-o oră. Vom putea să Rămânem acolo până duminică seara. Îţi pare bine?

— Va fi mai frumos decât tot ce-am îndrăznit să visez până acum!

Dintr-o dată expresia Sorellei se schimbă. O umbră îi întunecă privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Randal.

— N-o să ne lase să plecăm, răspunse fata cu amărăciune. Hoppy, Lucille, Jane. Contează, toate, pentru dumneavoastră, mâine. Nu puteţi să evadaţi astfel.

— Ba pot şi am s-o fac. Am ajuns oare un fricos? Dacă da, e timpul să redevin stăpân pe mine. Hoppy va telefona mâine dimineaţă tuturor că sunt muribund, că doctorul a dispus patruzeci şi opt de ore de repaus total. Iar noi ne vom scula şi vom pleca mai-nainte ca nimeni altcineva să se fi trezit. Poţi să fii gata la ora opt şi jumătate?

— Bineînţeles, confirmă Sorella râzând, şi luminiţele jucăuşe se iviră din nou în ochii săi. Dar sunteţi sigur, absolut sigur că nu se va stârni un scandal îngrozitor?

— Sunt aproape sigur că nu şi, dacă totuşi va fi unul, de aia nu mai pot! Noapte bună, Sorella, şi vise plăcute!

— Sunt atât de bucuroasă, jubilă ea. Oh, ce mult mi-ar place să fie deja mâine!

Randal de-abia se trezise că Hoppy intră în camera lui cu o mină preocupată.

— Sunt dezolată că trebuie să vă deranjez atât de devreme, spuse ea cu un ton care trăda că nu era totuşi chiar atât de dezolată. Sorella mi-a spus că plecaţi la ora opt şi jumătate. A pus deja ca maşina să fie pregătită şi este într-o stare de agitaţie ieşită din comun. Ce vrea să însemne asta?

— Sunt foarte bolnav, răspunse Randal cu o voce stinsă. Trebuie neapărat să mă odihnesc vreme de două zile. Iar pentru ca lucrul acesta să devină posibil, te rog să le telefonezi lui Lucille şi lui Jane şi să le explice cât de îngrijorat a fost medicul în privinţa sănătăţii mele.

— Şi ce se va întâmpla dacă voi refuza să debitez astfel de minciuni sfruntate?

— Atunci... atunci am să apelez la Norton şi el o s-o facă de zece ori mai bine ca dumneata.

— Cred că aţi înnebunit, exclamă Hoppy indignată. Să vă pretaţi la o asemenea farsă de şcolar! Nu-i deloc momentul să trageţi chiulul şi o ştiţi foarte bine.

— Ba e lucrul cel mai de bun-simţ pe care-l pot face, o contrazise Randal căscând. Ştii foarte bine că dacă mă duc la teatru cu Lucille, am s-o supăr pe Jane şi dacă mă duc la curse cu Jane, am s-o supăr pe Lucille. Scumpa mea Hoppy, sunt totuşi un om foarte rezonabil şi chiar, dacă asta te poate linişti, calculat.

Hoppy capitulă.

— S-a înţeles, spuse ea cu un aer morocănos. Sper că voi fi suficient de convingătoare. Cu toate astea, n-arătaţi a fi prea bolnav!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu care cumva să le spui unde am de gând să plec, strigă Randal când secretara ajunse la uşă.

— Că doar nu sunt idioată! răspunse Hoppy şi ieşi.

— Am telefonat la *Queen's Hoo* şi v-am anunţat sosirea, spuse Hoppy când, o jumătate de oră mai târziu, Sorella şi Randal îşi luau rămas bun de la el.

— Sper că n-ai uitat să aminteşti şi despre o masă ca lumea, spuse Randal. Cam pe la ce oră ai să ne ajungi din urmă?

— Pe la începutul după-amiezii.

— Hoppy vă însoţeşte întotdeauna la ţară? întrebă Sorella când automobilul Bentley se strecură de-a curmezişul circulaţiei londoneze.

— Nu mă descurc deloc fără Hoppy. Am încercat de câteva ori să plec la ţară fără ea. Rezultatul a fost că mi-am petrecut tot timpul răspunzând la telefon sau dictând telegrame cu răspuns plătit unor copile enervante care parcurgeau cu bicicleta cei şapte kilometri ce ne despart de oraş pentru a-mi aduce nişte mesaje care ar fi putut foarte bine să aştepte până luni.

— Hoppy e o drăguţă, spuse Sorlla. Dar nu v-aţi simţit totuşi mai bine dacă aţi fi câteodată singur?

— Nu cred că aşa ceva este cu putinţă. Tot timpul se găseşte cineva care să te deranjeze. Chiar şi dacă încerci să-ţi găseşti scăparea în Sudul Franţei, şi tot dă cineva peste tine!

Sorella izbucni într-un mic râs nervos.

— Aţi fost tare supărat când daddy şi cu mine am coborât treptele spre piscină.

— Ba am fost furios de-a binelea, o corectă Randal. Ceea ce nu era de mirare într-o astfel de situaţie... Dacă se va descoperi că ne-am dus la *Queen's Hoo* — schimbă el puţin discuţia — să vezi cu ce aflux de maşini ne vom pomeni mâine şi câtă lume va da buzna peste noi. Muzici puse la maxim, dopuri

de şampanie sărind în tavan, dans până în zori şi cocteiluri cât mai savant amestecate... Asta el

— Oh! n-ar trebui să ne găsească, n-ar terbui, zăul reacţionă Sorella imediat.

— Putem să contăm pe Hoppy pentru a-i ţine la distanţă pe nepoftiţi. Şi ei îi place să vină la *Queen's Hoo*. Are un mic apartament rezervat la etaj şi n-o deranjez decât atunci când nu se poate altfel.

— Deci vom fi într-adevăr singuri tot acest timp... murmură tânăra.

Randel accelera; străbăteau acum Regent's Park unde circulaţia era mai puţin densă.

Curând atinseră periferia Londrei şi ieşiră la drum deschis. Sorella, avidă, privea defilarea peisajului. Casele şi vilele erau din ce în ce mai rare şi făceau loc câmpului.

Randal se simţi deodată nerăbdător să ajungă la *Queen's Hoo*. Nu trecuse prea mult timp de când avea această locuinţă dar, ani de-a rândul, visase să aibă să aibă casă la ţară. Ca majoritatea oamenilor, detesta să-şi petreacă week-end-ul la Londra. Când intenţia lui de a cumpăra o casă fusese aflată de agenţii imobiliari, aceştia îi propuseseră nenumărate proprietăţi susceptibile de a interesa pe tânărul autor dramatic pe care vroiau cu tot dinadinsul să-l mulţumească.

Dar în ziua în care Randal văzuse *Queen's Hoo* ştiu că aceasta era casa pe care o căuta, casa care trebuia să devină a lui. De fiecare dată când revenea acolo, încerca deschizând portalul o senzaţie asemănătoare cu fiorul pe care-l încerci când vezi femeia pe care o iubeşti sau cea care te străbate când revii la căminul tău după o absenţă îndelungată. Randal mai descoperi că era extrem de nerbădător s-o ducă pe Sorella acolo...

CAPITOLUL 8

ANDANTE

Quieen's Hoo fusese durată în timpul domniei Elisabetei I şi se putea afirma că nu suferise nici o schimbare de atunci. Casa avea pereţii de cărămidă roşie în care se deschideau ferestre cu ochiuri rombice. Era o construcţie nu prea înaltă care dădea spre o grădină împărţită de ziduri scunde şi de garduri vii în mici răzoare de verdeaţă şi de flori care te încântau cu mirosul lor.

Casa era construită pe o colină de unde privirea cuprindea în voie câmpiile şi pădurile comitatului Hertfordshire. Randal se îndrăgostise mediat până peste cap de *Queen's Hoo* şi se vedea confirmat de exclamaţiile invitaţiilor săi când descopereau clădirea.

Sorella, dimpotrivă, nu spuse nimic. Se mulţumi s-o contemple în tăcere, dar o lumină

atât de grăitoare strălucea în privirea ei că n-avea nevoie să vorbească sau să caute cuvintele care ar fi putut să-i exprime încântarea.

Randal o urmări câteva clipe apoi, se aplecă spre ea ca să deschidă portiera:

— De ce nu cobori? Fațada opusă este și mai frumoasă.

Sorella se întoarse spre el.

— Mă tot întreb cum de vă puteți călca atât de tare pe inimă încât să nu locuiți tot timpul aici?

Randal surâse.

— Nu uita că mai trebuie să câștig și niște bani — printre altele, și pentru a întreține clădirea asta care văd că ți-a căzut cu tronc...

— Ați putea scrie aici.

— Chiar o și fac. Prima variantă a lui *Astăzi și Mâine* s-a născut în grădina aceasta. Vino, vreau să-ți arăt locul cu pricina.

Se dădu jos din mașină și, întinzându-și mâinile spre Sorella, o invită să se coboare:

— Vino să vezi *Queen's Hoo,* casa celebrului dramaturg Randal Gray!

Tânăra surâse și expresia de uluire amestecată cu admirație care apăruse pe chipul ei în clipa în care descoperise casa dispăru, dar reveni deîndată când, acum pe prag, se răsuci pentru a privi curtea cu fântâna ei veche, impozantul grilaj de fier forjat și pridvorul la baza căruia apăreau, sculptate în piatră, armele stăpânului de odinioară.

Randal îi oferi braţul apoi deschise uşa cea grea, străpunsă de cuie groase, care-ţi îngăduia să pătrunzi în casă. Odată înăuntru, fură întâmpinaţi de manifestările zgomotoase şi înflăcărate a doi cockeri care-i aşteptau în hol. Se învârteau în jurul lui Randal, săreau, încercau să-i lingă faţa, gemeau şi lătrau într-un fel care exprima foarte limpede fericirea de-al revedea.

— Culcat! porunci Randal şi, după ce se făcu ascultat, adăugă pentru Sorella: Fac parte din inventarul casei şi sunt cunoscuţi, fără să se ştie de ce, sub numele de Moss[1] şi Tweed[2].

— Ce nume frumoase! exclamă Sorella mângâind câinii care-i urmară în salon.

Aceasta era o încăpere din care puteai să ajungi fie într-o grădină în stil francez, fie pe o pajişte. Un butuc gros trosnea în şemineu dar, văzând razele soarelui intrând prin uşa deschisă, Sorella, fără să-l aştepte pe Randal, se repezi în grădină.

Se opri ca să admire priveliştea apoi se răsuci spre casă. Culoarea caldă a cărămizilor măcinate de vânt şi de ploi, îi dădeau o înfăţişare extrem de armonioasă cum fetei nu-i mai fusese nicicând dat să vadă.

---

1 Muşchi.
2 Stofă de lână (N.T.)

Casa avea frumuseţea impunătoare a construcţiilor din epoca respectivă dar, întrucât era mică şi compactă, degaja o atmosferă de bine şi de tihnă. Reuşea să fie frumoasă fără să te copleşească. Era veche dar nu îmbătrânise. Cu toate acestea, răspândea un mister greu de definit, un fel de vrajă care te ducea la gândul că pietrele acestea de demult urmează să-ţi dezvăluie un secret esenţial.

— Îţi place? întrebă Randal încetişor.

Sorella nu-şi dăduse seama că rămăsese tăcută vreme de câteva minute, adâncită în contemplare. În loc să răspundă şi spre marea mirare a lui Randal, tânăra se îndepărtă urmărind o mică alee dalată mărginită de două garduri vii foarte joase, care ducea la capătul unei scări; pe aici se putea pătrunde în acea porţiune a grădinii care era plantată cu trandafiri.

Sorella se opri. Silueta ei se decupa acum pe un mic zid de cărămidă şi fata tocmai îşi aşezase mâna pe un grilaj de fier forjat, ale cărui vergele închipuiau nişte arabescuri ciudate. Purta rochia verde pe care o cumpărase de curând şi părul ei negru, care-i încadra chipul cel mic, se zbătea în suflarea vântului.

Deodată, în timp ce-o privea, Randal simţi ceva vibrând în adâncul fiinţei sale. Sorella era pe cale să-i inspire intriga unei noi piese de teatru.

Inspirația îi venea întotdeauna astfel. Se năștea dintr-un mic incident, dintr-o frântură de conversație, dintr-o scenă văzută pe stradă, dintr-un personaj întâlnit datorită întâmplării. De ce mai multe ori nu făcea uz de ea imediat și aștepta ca fermentul care fusese semănat în spiritul său să prindă rădăcini.

I se întâmpla să ajungă în pragul disperării când trebuia să scrie o piesă și când nici o idee nu voia să se ivească. Însă, de această dată, mult mai devreme decât s-ar fi așteptat, avea deja embrionul noii sale lucrări. Își dădu seama, privind-o pe Sorella, că tânăra trezise în el elanul acela creator care, atât de des, dormea în adâncul lui tocmai în momentul în care avea cea mai mare nevoie ca el să se manifeste.

Urmărind-o cu privirea pe tânără, imaginația sa avu deodată viziunea unor valuri și senzația unui vânt puternic bântuind marea. Poate că verdele rochiei sale trezise în el imaginile acestea. Își imagină, foarte desluşit, o tânără femeie, care avea să fie eroina piesei sale, și un bărbat căruia ea avea să-și dăruiască dragostea: un bărbat care va ajunge la ea pe o corabie.

De fiecare dată când Randal avea o nouă idee, se simțea prins de o emoție ciudată.

Când inspiraţia se ivea, încerca întotdeauna un entuziasm fără margini. De abia după aceea intervenea munca grea şi plictisitoare care-i solicitau talentul nativ şi o tehnică acume. Trebuia să scrie, apoi să re-scrie şi să scrie iar şi iar, până când opera terminată îl făcea să simtă, nu fericirea la care ar fi avut dreptul să se aştepte ci, de cele mai multe ori, doar sentimentul de satisfacţie pe care-l încearcă orice om când şi-a făcut datoria.

Deocamdată, nu se gândea la nici una dintre aceste constrângeri. Nu simţea decât emoţia şi bucuria cea mare pe care ţi le dau ridicarea cortinei.

Sorella se răsuci spre el, cu ochii strălucitori şi cu buzele uşor întredeschise. Se întoarse pe alee şi, apropiindu-se de Randal, îşi strecură mâna cea mică în mâna lui.

— Acum, arătaţi-mi şi casa, spuse ea.

Lui Randal i se părea absolut firesc că ideea noii sale piese îi venise la *Queen's Hoo*, în compania Sorellei. Tânăra avea o calitate excepţională şi atât de căutată de artişti: ştia să rămână tăcută.

Timp de câteva clipe, îşi reaminti celelalte femei pe care le adusese la *Queen's Hoo*. Tulburaseră vraja casei sale cu o voce atât de pătrunzătoare şi de stridentă că-i puseseră nervii la grea încercare. Muzica radioului constituise după aceea o veritabilă izbăvire.

Sorella era cu totul altfel, îşi spuse el. Vorbea foarte puţin în vreme ce el o conducea dintr-o cameră într-alta, dar Randal ghicea că tânăra aprecia, poate că mai mult ca indiferent care dintre vizitatorii de până atunci, grija cu care-şi alesese decoraţia interioară.

Pentru mobilarea apartamentului din Park Lane făcuse apel la nişte prieteni decoratori. Însă pentru *Queen's Hoo* hotărâse el însuşi cel mai mic detaliu. El alesese cinzul în culori vii care tapeta camerele, perdelele de catifea roz-deschis ale salonului şi brocartul rubiniu care decora casa scării.

În timp, tot el descoperise şi mobilierul, în magazinele de antichităţi. Unele încăperi nu erau încă în întregime mobilate, fie pentru că aştepta să dibuiască masa de stejar care şi-ar fi găsit perfect locul într-una dintre sufragerii, sau scaunul cu spătar înalt pe care l-ar fi aşezat în faţa panoului de stejar de culoare închisă.

Dacă Randal iubise *Queen's Hoo* când o cumpărase, o iubea cu atât mai mult acum când reuşise să o mobilizeze aproape în întregime. Era ataşat de fiecare mobilă.

Se simţea la el acasă şi, nu doar o singură dată, îşi dorise să găsească femeia de care şi-ar fi putut lega viaţa.

Locuinţa aceasta tânjea după o stăpână a casei; aceasta era şi pricina pentru care îşi

adusese acolo prietenele, gândind că ele o vor înfrumuseţa dar vizitele lor nu fuseseră întotdeauna o reuşită.

Jane, e adevărat, părea că se simte mai bine acolo ca oricare alta dintre aceste femei. Cu toate acestea *Queen's Hoo* părea cam mică pentru ea. Într-adevăr, casa era minusculă, recunoştea Randal, în comparaţie cu reşedinţa lui Jane din Derbyshire. Lordul Rockampstead cumpărase, după ce moştenise titlul tatălui său, un castel imens şi superb, cu nişte interioare pe măsură.

Cu toate acestea, Jane ţinea la *Queen's Hoo*, lucru pe care i-l spusese de mai multe ori lui Randal.

„E o adevărată mică bijuterie în felul ei", se pronunţase ea. Dar Randal nu aprecia în întregime acest compliment întrucât avea sentimentul că Jane compara *Queen's Hoo* cu castelul Bletchingly şi cu proprietăţile prietenilor ei care aveau cu toţii nişte reşedinţe foarte frumoase şi, obligatoriu, pomenite în manualele de istorie şi în ghidurile turistice.

Queen's Hoo fusese şi rămăsese însă pentru Randal cea mai frumoasă dintre toate aceaste reşedinţe. Când încheiase formalităţile de vânzare-cumpărare depunându-şi ultima semnătură, simţise o emoţie mai puternică decât cea pe care o încercase în seara premierei absolute a piesei sale de debut.

Şi aceasta nu doar pentru că *Queen's Hoo* fusese cumpărată cu banii câştigaţi din munca sa, nici pentru că o mobilase şi o decorase el însuşi. Era vorba de o legătură mai puternică; da, exista ceva care-i spunea că această proprietate străveche şi el însuşi îşi aparţin reciproc.

În vreme ce făcea turul casei cu Sorella, avu iarăşi impresia că nu s-ar mai sătura niciodată de colindatul prin camere, de contemplatul mobilelor vechi şi patinate... Şi-apoi, gesturile acelea măsurate cu care schimba aranjamentul obiectelor de pe şemineu, cu care schimba aranjamentul obiectelor de pe şemineu, cu care apropia un scaun de foc sau cu care ridica perdeaua unei ferestre! Da, simţea nevoia să atingă aceste obiecte şi să se identifice cu ele pentru a se convinge că îi aparţin şi le aparţine.

Odată turul casei terminat, coborâră încet seara şi reveniră în salon. Randal remarcase că Sorella aproape nu rostise nici un cuvânt, dar ghicise cu toate acestea ce anume simţise ea şi era convins că încântarea fetei era comparabilă cu cea a lui.

Tânăra se aşeză pe mica banchetă din faţa vetrei şi întinse mâna în direcţia flăcărilor. Încă o dată, în mişcarea mâinilor sale şi în graţia cu care ea-şi pleca fruntea, exista un ce care-i

reamintea lui Randal marea şi opera care era pe cale de a se naşte în adâncul spiritului său.

Câinii se alungiră în faţa căminului. Moss îşi aşeză capul pe genunchii Sorellei. Tânăra se aplecă ca să-l mângâie apoi, cum îl înconjură cu braţele, câinele fremătă şi se lipi de ea, cu ochii pe jumătate închişi, ca în extaz.

— Nu-l încuraja, îi spuse Randal, altminteri îţi va cerşi mereu mângâierile.

— N-am avut niciodată nimic de mângâiat sau de iubit, spuse Sorella încetişor.

Nu se plângea şi nu încerca să provoace compătimire, nu constata decât un fapt.

— Dar nu se poate să nu fi existat cineva care..., începu să protesteze Randal, apoi, gândindu-se la ceea ce fusese viaţa Sorellei, înţelese cât de zadarnic era s-o contrazică.

— Nu, n-a fost nimeni. Ştiţi doar că tata şi cu mine n-am rămas nicăieri prea mult timp. O dată, la Veneţia, pisica bucătarului şef a făcut nişte pui şi mi s-a dat şi mie unul. Vreme de trei săptămâni, a dormit în camera mea şi m-am ocupat de el. N-am să uit niciodată ce fericire a însemnat pentru mine de a avea o făptură cu care mă puteam juca şi pe care o puteam iubi. Apoi a trebuit să plecăm. Bucătarul şef mi-a promis că îl va păstra, dar deja avea prea mulţi şi sunt sigură că după aceea, l-a înecat.

· Randal nu găsi nici un cuvânt de mângâiere capabil de a o face pe tânără să uite această copilărie lispită de dragoste! Îşi înfăţişă iarăşi tristeţea unei asemenea vieţi, fără să aibă nevoie de amănuntele suplimentare. Copiii nu cer doar să fie iubiţi, ci vor de-asemeni să şi iubească. Dragostea pe care o nutresc pentru mama lor, pentru doica lor, pentru tovarăşii lor de joacă, pentru casa lor şi pentru animalele lor, chiar şi pentru jucăriile lor, face parte din educaţia lor.

Sorella nu avusese pe cine să iubească.

— Şi cu toate acestea, tatăl dumitale mi-a plăcut tare mult, spuse Randal.

N-avea încotro. Simţea într-un fel confuz obligaţia de a-l apăra pe D'Arcy.

— Ştiu, aproape toată lumea a păţit la fel, toţi l-au iubit; femeile mai ales, câtva timp, în orice caz. Cred că l-am iubit şi eu pe vremea când am fost o copiliţă şi, mai târziu, am încercat din răsputeri să continui; dar, vedeţi, ca să iubeşti într-adevăr pe cineva, trebuie să-l şi admiri, trebue să poţi avea încredere în el. Şi, motive să-l admir pe tata, n-am avut... — Minţea tot timpul, nu pentru că asta ar fi fost necesar, dar pentru că îi plăcea. Iubea tare mult — chiar dacă se prefăcea că nu — viaţa pe care o duceam. Îmi închipui că v-a spus că nu reuşeşte să găsească de lucru. Ceea ce nu este adevărat. Era un bun actor când

voia să joace, dar găsea că e prea obositor să-ţi câştigi viaţa pe scândurile scenei.

Randal aruncă în foc ţigara pe jumătate consumată.

— Groaznică viaţă pentru un copil! se indignă el.

— Nu mă plâng deloc. Destui copii au parte de clipe şi mai grele decât cele prin care am trecut. Ceea ce vreau să vă spun, este că am nutrit întotdeauna dorinţa de a avea un lucru care să- mi aparţină şi pe care să-l pot iubi; dar, aceasta nu mi s-a întâmplat niciodată. Pot să vă spun ce visez deseori noaptea?

— Da, desigur.

— Visez că am o casă în care locuiesc cu cineva care mă iubeşte şi pe care-l iubesc. Tot acolo, în visul acesta, am de-asemeni o pisică, un câine şi nişte cai. Cu toate că n-am avut nicând ocazia de a mă sui pe un cal, aceasta a fost dintotdeauna dorinţa mea cea mai fierbinte. Se mai face şi că îmi petrec tot timpul în această casă, că nu o părăsesc niciodată, singura mea grijă fiind aceea de a mă face frumoasă pentru cei pe care-i iubesc.

— Cred că toţi visăm să avem o casă. Aşa mi s-a întâmplat şi mie, dar dorinţa mea nu a prins aievea consistenţă decât în ziua în care am văzut *Queen's Hoo*.

— Când aţi văzut-o pentru prima oară, aţi înţeles că aceasta-i casa pe care o căutaţi?

— Da, fără nici o ezitare.

— Şi eu am avut acelaşi sentiment când am intrat în curte. Din pereţi izvorăşte o senzaţie de siguranţă, de linişte nemai-pomenită. Dăinuie aici de atâta timp încât îţi dă simţământul că este exact lucrul de care nu te poţi lipsi.

— Întocmai ceea ce am simţit şi eu, recunoscu Randal şi rămase tăcut câteva clipe, gândindu-se la *Queen's Hoo*, la el însuşi, la această piesă de teatru care se năştea în el, la Sorella.

— Masa de prânz e servită, domnule, anunţă majordomul deschizând uşa.

Urmaţi de cei doi câini, traversară holul ca să ajungă în sufragerie.

Evocând după-amiaza care urmă, Randal nu reuşi niciodată să-şi reamintească întocmai ce anume discutaseră sau ce anume făcuseră. Cerul, albastru şi limpede în prima parte a zilei, se acoperise mai târziu de nori şi o burniţă cenuşie şi deasă începuse să cadă peste câmpie.

Dar faptul că afară totul se îmbiba de apă şi că orizontul se posomorâse nu-i deranja. Flăcările care jucau deasupra butucilor cei groşi din şemineu aruncau lumini aurite pe tavan. O atmosferă caldă şi tihnită domnea în

salon. Sorella, aşezată în faţa vetrei, încerca să domolească neastâmpărul câinilor, în vreme ce-l asculta pe Randal care era întins pe divan.

O pace adâncă se lăsase deasupra casei. Randal se simţea relaxat şi odihnit, lucru care nu i se întâmplase de mult. Evocă nişte amintiri din tinereţe şi descrise Sorellei casa în care locuise cu părinţii săi, în Worcester.

Vorbea despre mama lui şi despre mândria pe care i-o dădea faptul că se trăgea dintr-o familie de mici nobili rurali. Aminti ziua în care ea-l dusese să vadă vechiul castel în care trăiseră bunicii săi. Părăsit de multă vreme, îi apăruse ca un lăcaş urât, din care răzbătea mirosul de mucegai. Dar aceasta era casa mamei sale şi, acum când stăpânea *Queen's Hoo,* Randal avea impresia că putea să înţeleagă mai bine, mult mai bine ca atunci, ce însemnau pentru ea zidurile acelea crăpate, cu grădina cotropită de buruieni.

Maică-sa reuşise cumva să nu vadă ferestrele cu geamurile sparte şi jaluzelele izbite de vânt, cum nu văzuse nici funinginea care astupa şemineurile sau pânzele de păianjen agăţate de balustradele scării.

Încă îşi mai imagina pereţii aceia bătrâni ca fiind plini de viaţă, repercutând ecoul vocilor şi râsetelor fraţilor şi surorilor sale. Era locul unde fusese fericită şi lipsită de griji.

Randal îşi aminti că Sorella n-avusese niciodată o casă proprie şi că n-avusese deci cum să includă în amintirile ei decât o nesfârşită listă de hoteluri, toate identice în ochii ei datorită faptului că erau lipsite de o semnificaţie afectivă.

— Într-o zi, vei avea o casă a d-tale, spuse el, cedând unui impuls.

Sorella îşi ridică ochii spre el. Tweed scheuna gelos în vreme ce Moss cu capul culcat pe genunchii ei, bătea podeaua cu coada de fiecare dacă când fata îl mângâia.

— Mi-ar place tare mult o casă de felul acesteia, spuse ea.

— Oh! într-un an sau doi, vei avea una mai mare şi mai frumoasă, o tachină Randal. *Queen's Hoo* nu-i decât o mică locuinţă pe care-o iubesc fiindcă e a mea. Dar reşedinţa lui Jane e de cincizeci de ori mai mare şi cea a Dianei, pe care încă n-ai văzut-o, e contemporană cu *Queen's Hoo,* dar îţi trebuie un personal casnic de mărimea unei armate s-o întreţii. — într-atât e de mare.

— Nu vreau să am o casă mare, protestă Sorella, şi nu vreau să fiu bogată.

— Nu vrei să fii bogată, se scandaliză Randal. Chiar şi după ce ai fost atât de săraca! Şi de ce oare?

— Se pare oamenii bogaţi privesc viaţa într-un cu totul alt fel ca oamenii obişnuiţi,

spuse Sorella cu gravitate. Cu tata, am întâlnit o mulţime de oameni avuţi. De cele mai multe ori, era vorba de femei, dar câteodată întâlneam şi unii din prietenii lor care erau şi ei bogaţi. Păreau toţi grozav de mulţumiţi de ei înşişi pentru că aveau bani dar, în acelaşi timp, păreau cu desăvârşire străini de realităţile vieţii. Vorbeau despre oameni ca şi cum i-ar fi văzut dincolo de vitrină, n-aveau habar despre suferinţa foamei sau despre muşcătura frigului, nu ştiau şi nu înţelegeau nimic.

— Cred că n-am reuşit să-mi exprim desluşit gândul. Oamenii aceştia seamănă oarecum cu nişte spectatori dintr-o sală de cinema. Sunt dezolaţi pentru amărâţii aceia pe durata filmului, dar de îndată ce spectacolul s-a terminat, îşi amintesc că nimic din toate cele văzute nu a fost real şi că n-are nici un rost să se lase impresionaţi de atâta lucru.

— Înţeleg foarte bine ce vrei să spui, spuse Randal întrucâtva absent.

Vorbind despre cinema, Sorella i-o reamintise pe Lucille. Cum se descurcase oare? Desigur, se dusese la teatru; găsise fără întoială pe cineva care s-o însoţească. Lucille era înconjurată de o ceată de paraziţi. Accepta omagiile şi florile bărbaţilor, măgulelile femeilor cu o uşurinţă care-l şoca deseori pe Randal.

În orice caz, însoţită sau nu, Lucille trebuia să fie furioasă. O cunoştea îndeajuns de mult

ca să se mai îndoiască aceasta. Brusc, se simţi vinovat. Lăsându-le baltă pe Lucille şi pe Jane, compromisese poate o mulţime de lucruri: punerea în scenă a pieisei, banii lordului Rockampstead, relaţiile sale cu Lucille, devenite armonioase ca urmare a serii aceleia strălucit aranjate când o dusese să cineze la Savoy.

Randal suspină. Câteva ceasuri, uitase de amanta sa. Acum însă amintirea ei îl tulbura şi aproape regreta că nu rămăsese totuşi la Londra. Şi totuşi, această escapadă la ţară i se păruse minunată. Niciodată nu apreciase atât de mult un week-end: faptul că era singur cu Sorella se dovedise a fi un fel de eliberare care nu se putea reda în cuvinte. Era ea încă un copil dar, în multe privinţe, se dovedea mult mai înţeleaptă ca o femeie, şi conversaţia ei era mult mai interesantă decât cea a multor adulţi. Dar mai era ceva: Sorella nu-i cerea nimic!

Dacă Jane sau Lucille ar fi fost aici, ar fi trebuit să le curteze, să le repete de o mie de ori, în zeci de feluri diferite, cât de mult le iubea, ce loc important ocupau în viaţa lui.

Sorella se mulţumise să asculte. Vorbise doar atunci când Randal simţise nevoia unei discuţii şi tăcuse când el se cufundase în mutism, cum se întâmpla acuma.

O privi. Seara aproape că se lăsase. Doar jocul flăcărilor o lumina. Semăna cu o nimfă a pădurii, în rochia ei cea verde, în picioare în fața zidului de cărămidă aparentă, cu mâna așezată pe grilajul de fier forjat. Dar acum, la lumina focului, părea mai puțin eterică, mai umană. Surâdea blând și privea câinii culcați la picioarele ei. Pleoapele îi erau coborâte și genele ei lungi și negre îi desenau o umbră pe obraji. Într-o zi, avea să fie foarte frumoasă.

Doar subalimentația o făcuse să pară urâtă atunci când Randal o văzuse prima oară. Acum, obrajii i se rotunjiseră, coatele nu-i mai erau ascuțite și golurile acelea de deasupra claviculelor i se îndulciseră. Simți cum îl cuprinde iar mânia gândindu-se la tot ce trebuise ea să îndure.

Era inacceptabil că un copil trebuia să ducă o asemenea existență. Totuși, într-un anume fel, înțelegea egoismul lui D'Arcy. Alesese o viață de aventurier și nu vrusese să renunțe la ea pentru un copil sau o femeie.

Până la urmă, poate că toate acestea nu erau atât de importante. Sorella va cunoaște fericirea și va ști s-o aprecieze cum se cuvine pentru că, vreme îndelungată, știuse ce înseamnă să fii singură și abandonată. Randal încerca dorința de a o proteja. Era ferm hotărât să n-o lase niciodată să se reîntoarcă la viața aceea de mizerie. Cel puțin, putea să vegheze

asupra ei. Îşi aminti apoi că Sorella nu-şi dorea bani. O casă era ceea ce-şi dorea ea, o casă şi *cineva* sau, măcar, *ceva* care i-ar merita iubirea.

„Am să încerc totuşi să-i ofer ce-şi doreşte" îşi spuse Randal, dar ştia că aceasta n-avea să fie deloc uşor. Se gândi la Jane. Îşi aminti de privirea pe care o aruncase Sorellei în seara în care-i găsise împreună. Capa de hermină care învelea umerii lui Jane va fi fost foarte plăcută la vedere, dar ochii săi avuseseră strălucirea rece a diamantelor pe care le purta în jurul gâtului. Nu, Jane nu era genul de persoană care s-o ajute pe Sorella, Randal era sigur de asta.

— La ce te gândeşti? o întrebă el deodată.

— La dumneavoastră, răspunse Sorella simplu.

Randal se împotrivi primei sale reacţii care l-ar fi îndemnat să spună că, la rândul său, se gândea la ea. Asemenea replici erau bune pentru Lucille şi Jane.

— Şi ce anume gândeşti despre mine? insistă el.

— Îmi imaginez că atunci când vă ocupaţi de mobilatul casei vă gândiţi deseori la mama dumneavoastră.

Randal o privi cu un aer uimit.

— De unde o ştii? Doar nu ţi-am spus nimic despre asta!

— Nu, dar din felul în care mi-aţi vorbit despre ea mi-am dat seama că este femeia pe care dumneavoastră trebuie s-o fi iubit cel mai mult.

Bărbatul surâse.

— Lucru care mi se pare normal, spuse el, şi nota aceea persiflantă care-i însoţea ades spusele se făcu iarăşi auzită. Dar, într-adevăr, am iubit multe femei la viaţa mea. E greu de spus când încetează o anume formă de dragoste şi când începe alta — probabil că nu cunoşti acest gen de sentimente?

— Mă gândeam la mama dumneavoastră, insistă Sorella. Cred că tot ceea ce şi-ar dorit pentru dumneavoastră n-a devenit realitate decât pentru că *ea* a fost cea care a purtat în suflet aceste dorinţe. Înţelegeţi ceea ce încerc să vă spun?

Randal se simţi pentru prima dată ruşinat de felul dezinvolt în care se exprimase mai-nainte. Cinismul pe care-l simula de fiecare dată când aborda un subiect emoţionant sau considerat ca sacru era nelalocul său când vorbea cu Sorella.

— Desigur că înţeleg, spuse el, jenat. E adevărat, e foarte adevărat. Când m-am ocupat de amenajarea interioară a casei, am avut de fiecare dată impresia că mama e undeva în preajma mea, că ea alege în locul meu sau că aprobă ceea ce fac.

— Sunt convinsă că-i aşa. I-am simţit prezenţa.

Surpriza îl amuţi. Apoi, uşa se deschise, lumina izbucni:

— Domnişoarea Lucille Lund, anunţă majordomul.

Mijindu-şi ochii, Randal avu nevoie de câtva timp pentru a se obişnui cu lumina cea puternică. În cele din urmă o recunoscu pe Lucille în deschizătura uşii, extraordinar de frumoasă şi tot atât de deplasată. Era acoperită de bijuterii. Pălăria îi era împodobită de nişte pene şi orhidee mari şi roşii erau prinse de gulerul mantoului ei de vizon.

— Iată-ţi dar ascunzătoarea, dragoste, exclamă ea şi, în ciuda surâsului său, în vocea ei răzbătea acum accentul acela dur şi metalic de care Randal se temea.

Bărbatul se ridică încet. Sorella se ridică şi ea. Lucille o privea cu o expresie care-l neliniştea pe Randal.

Apoi deodată, simţi obrazul lui Lucille lipindu-se de al său. Parfumul cald şi înmiresmat îl învălui.

— Ştiam că am să-ţi fac o surpriză, scumpule, continuă ea languros. Spune-mi cât de mult te bucuri că mă vezi!

CAPITOLUL 9

UN WEEK-END RATAT

O undă de duşmănie împotriva lui Lucille îl cuprinse. Cum de îndrăznea să i se vâre astfel în suflet în pofida dorinţei de a fi singur pe care o manifestase? Apoi gândindu-se la piesă şi amintindu-şi că totul depindea de dispoziţia vedetei, îşi înăbuşi penibil mânia şi se căzni să surâdă.

Îşi detesta slăbiciunea, sentimentul său de neputinţă în faţa nevoii de a nu displace lui Lucille. Dar, mai presus de orice, ura ipocrizia de care trebuia să facă dovadă.

Ar fi vrut să fie tare, să-i spună actriţei să se întoarcă la Londra, să-l lase în pace. Ar fi vrut să-i spună de-asemenea că era logodit cu Jane, că nu mai dorea de fel să trăiască din nou cu ea aşa cum o făcuse în Statele Unite. Şi cu toate acestea, ştia că se va

zâmbească și să pronunțe vagi cuvinte de bun sosit.

Își dădea seama că situația ar fi fost alta dacă ar fi fost singur cu Lucille, dar prezența Sorellei îl făcea să simtă o jenă puternică. Se temea să întâlnească privirea ei deschisă și cinstită. Își amintea de ceea ce-i spusese fata în legătură cu minciunile părintelui ei. Gândul acesta îl făcu să fie furios pe el însuși dar și pe actriță.

„Cum ar trebui să procedez?" se întrebă el. Atât de multe lucruri depindeau de Lucille și a o contraria ar fi fost totuna cu o adevărată sinucidere din punct de vedere profesional. N-ar fi servit la nimic să se prefacă dezinteresat de soarta piesei sale și nu era atât de neghiob ca să spere că dacă o stea mondială abandonează în ultimul moment rolul principal, gestul ei n-ar fi fost luat drept o dezavuare a autorului.

Ar fi fost deja dificil, înainte de debutul repetițiilor, să găsești o actriță care ar fi putut să ia locul lui Lucille. Acum, acest lucru era practic cu neputință. Starurile ar fugi de un rol respins de o asemenea rivală după începutul repetițiilor. Și apoi cronicarii dramatici! Cu toate că fuseseră binevoitori în privința lui până acum, știa foarte bine că destui dintre ei ar simți o plăcere deosebită dacă ar putea să

desființeze cu criticile lor nemiloase un tânăr autor ajuns atât de repede celebru.

Randal era chinuit de o dorință nebună de a se răsuci spre Sorella și de a se justifica.

La naiba! ar fi vrut să spună. Cum m-aș purta altfel în asemenea împrejurări? Dar, în loc de aceasta se mulțumi s-o ajute pe Lucille să-și scoată superbul ei vizon și să-i spună:

— Ce surpriză minunată! Vino și așează-te lângă foc. Trebuie să-ți fie frig după drumul ăsta.

Aruncă mantoul pe un scaun, culese o cutie în care erau mai multe sortimente de țigări și o întinse lui Lucille.

Artista luă una și o vârî într-un portțigaret lung încrustat cu diamante. Cum Randal apropie un chibrit aprins, ea-și ridică ochii către ai lui într-un fel sugestiv.

— Te bucuri că mă vezi? susură întrebarea ei tandră.

Randal cunoștea destule răspunsuri cerute de acest gen de întrebări, dar prezența Sorellei îl stingherea.

Copila nu se mai așezase după intrarea lui Lucille. Era în picioare, nu departe de șemineu, cu mâna așezată pe capul lui Tweed al cărui păr mătăsos îl mângâia. Randal avea senzația că privirea Sorellei o căuta pe-a lui, dar rezistă dorinței să se convingă de aceasta.

Deodată Lucille, făsând dovada unei sensibilități neobișnuite, își dădu seama de ten-

siunea care se crease între ei. Fără să aştepte răspunsul lui Randal, continuă.

— Nu ţi-am dat încă bună ziua, Sorella, nu-i aşa? întrebă ea cu un aer de superioritate greu de suportat. Îmi închipui că te bucuri de ieşirea asta. Vresi să fii drăguţă şi să verifici dacă şoferul meu a descărcat într-adevăr valizele mele? E un tip foarte mărginit şi dacă nu-i spui nimic, e în stare să rămână la nesfârşit în maşină.

— Valizele tale? repetă Randal, aproape mecanic.

— Da, bineînţeles, dragule, spuse Lucille voioasă. Doar nu-ţi închipui că am să mă reîntorc la Londra astă seară? Când am aflat că eşti aici, am hotărât să-mi anulez toate obligaţiile din agendă şi să vin să te regăsesc. Nu puteam suporta ideea de a te şti bolnav şi singur.

Vorbea de parcă bărbatul ar fi fost abandonat pe o insulă pustie. În alte împrejurări, Randal ar fi remarcat ironia cuvintelor sale; dar, în situaţia de faţă, ele nu-l amuzau deloc. Auzi uşa închizându-se în urma Sorellei. Plecase să execute dispoziţiile lui Lucille fără a spune un cuvânt. Cel puţin acum, Randal se simţea liber să mintă.

— Doar din simplă curiozitate, cum ai descoperit unde mă aflam? întrebă el turnându-şi whisky din belşug.

Lucille începu să râdă.

— Am susţinut un adevărat test de inteligenţă. Dintotdeauna am gândit despre mine că sunt o făptură perspicace! Probabil că asta mi se trage de la lecturile mele favorite — romanele poliţiste!

— Se prea poate, răspunse Randal pe un ton plictisit. Bei şi tu ceva?

— N-am nimic împotriva unei creme de mentă.

Acesta era un răspuns care-l exaspera pe Randal. Nu ştia prea bine de ce. Poate că expresia aceasta era uzuală acum, dar avea dreptul să-l agaseze în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se convingă că nu era totuşi una pedantă.

Îi umplu deci pe jumătate un pahar cu lichior şi i-l întinse.

— Mulţumesc, scumpule. Poţi să-l pui pe gheridon, dacă te rog?

Făcu ceea ce actriţa îi ceruse şi, apropiind măsuţa pe rotile de fotoliu, spuse:

— Începuseşi să-mi povesteşti cum ai dat de mine.

— N-a fost chiar atât de greu. După ce Hoppy a refuzat să-mi spună unde te afli şi a început să-mi vorbească despre aşa-zisa ta depresiune nervoasă şi despre faimoasele recomandări ale medicului, am chibzuit şi m-am întrebat unde erau tu capabil să te duci. Mi-am

amintit atunci că în Statele Unite mi-ai vorbit adesea despre casa ta de la țară. Atât de des chiar că m-ai și plictisit cu ea! Astfel că era cu atât mai supărător că nu mi-am mai amintit locul unde se afla. Neștiind cui să mă adresez și ținând cont că ai devenit o personalitate atât de importantă, i-am cerut operatoarei de la centrala telefonică a hotelului să încerce să afle numele proprietății de la țară a celebrului Randal Gray.

— N-avea cum să descopere asta!

— Ba da, scumpule! Îți subestimezi importanța. Telefonista mi-a spus: „Așteptați un minut, domnișoară Lund. Sunt sigură că în urmă cu câteva săptămâni am văzut o fotografie a clădirii în magazinul ilustrat Tatler. Dau imediat un telefon salonului de coafură în care am răsfoit publicația." Și, asta a fost.

Randal începu să râdă, dar era râsul acela specific — ironic și dezamăgit.

— Ce vrei, prețul celebrității. Dar nu ți-ai asumat totuși un risc venind încoace fără să știi absolut sigur dacă eram aici sau nu?

— Ba eram absotul sigură de asta, spuse Lucille râzând, foarte mulțumită de ea însăși. Camerista mea a sunat la apartamentul tău spunând că în timpul serii sosise pentru tine un mesaj important din New York și întrebând la ce număr dorea domnișoara Hopkins ca el, mesajul, să fie transmis. Biata de Hoppy s-a

lăsat prinsă în cursă şi a dat numărul. Apoi, cu ajutorul cărţii de telefon, am constatat că numărul corespunde cu adresa de aici. Simplu, nu?

— Eşti grozav de inteligentă!

— Sunt foarte bucuroasă că am reuşit, se lăudă Lucille, pentru că Edward îmi reproşează tot timpul că n-am nici un fel de spirit practic.

— I-ai spus lui Edward unde te duci?

— Desigur, mâine vine şi el să ne ţină companie la masă.

— Iată o plăcere nemaipomenită, făcu Randal sarcastic. După un moment de tăcere adăugă: îmi închipui că nu ţi-a venit niciodată ideea că-mi doresc într-adevăr să fiu singur?

— Dar vom fi singuri, replică Lucille surprinsă. Nimeni, din câte ştiu eu nu va mai veni, exceptând-o pe Hoppy, dar, oricum, o aşteptai deja. Cât despre Edward, dacă nu vrei să vină, putem încă să-i contramandăm vizita.

— Nu mă gândesc numai la Edward, o ştii prea bine. Voiam să-mi petrec singur acest week-end. Voiam să reflectez.

— Ei bine, vei putea reflecta atât cât vei dori, spuse Lucille repede. N-am să te deranjez deloc, atâta doar că aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— N-am putea amâna asta până luni?

Lucille se scăpă deodată de sub control şi îşi stinse ţigara cu un gest nervos.

— Ce nu merge, Randal? Altădată nu erai așa.

— Și cum sunt?

— Ridicol și capricios.

— Nu prea seamănă cu simptomele tipice ale dorinței de a fi singur pentru a te consacra unei munci creatoare...

— Nu erai deloc pe punctul de a crea mare lucru când am sosit, îl întrerupse Lucille. Erai întins pe divan, și stăteai de vorbă. Și, dacă tot vrei să stai de vorbă, de ce n-ai face-o cu cineva de vârsta ta?

— Acestea sunt niște observații mai degrabă stupide, Lucille, și nu ne duc nicăieri. Ai venit și, bineînțeles, sunt bucuros să te văd. Singurul lucru de care mă tem e că ai să găsești acest loc ca fiind foarte trist.

— Asta depinde de tine! Și acum, ce-ar fi dacă ți-ai face datoria de gazdă și mi-ai prezenta casa? Din câte mi-am dat seama, e foarte frumoasă!

— Se întâmplă să fie un exemplu perfect al arhitecturii secolului al XV-lea.

Randal nu reuși să ascundă accentul amar și batjocoritor al vocii sale, dar Lucille rămase netulburată.

— În calitate de americană, nu se poate pretinde din parte-mi o prea mare competență în materie de stiluri! Haide s-o vizităm și dă-mi

explicațiile necesare. Știi că-mi plac pietrele vechi.

Randal nu răspunse nimic. Stătea în picioare în fața șemineului, cu ochii îndreptați spre foc.

Lucille îl privi o clipă; apoi întinse mâna spre el făcând să răsune brelocurile fixate de brățară.

— Randal scumpule!

Bărbatul se răsuci încet către ea.

— Scumpule, te iubesc! făcu ea cu o voce învăluitoare. Nu mai fi supărat pe mine și spune-mi că n-ai uitat tot ceea ce noi suntem unul pentru celălalt.

Randal îi prinse mâna și o duse mașinal la buze.

— Așa-i mai bine, spuse Lucille pe un ton aprobator. Acum, vino și așează-te lângă mine și povestește-mi ce te frământă.

Bărbatului i-ar fi plăcut să poată să-i spună adevărul. Dar nu îndrăznea să-și asume un asemenea risc. Cunoștea prea bine caracterul actriței. Adopta întotdeauna acest ton mieros când voia să facă pe un bărbat să cadă în ghearele ei.

În clipa însă în care era sigură de el, când era convinsă că se afla în mâinile ei, înceta să se mai plece în fața lui și dădea frâu liber mîniei, ca să se răzbune că fusese nevoită să

se umilească pentru a obţine o favoare în loc ca să o acorde ea însăşi.

De când se cunoşteau, Lucille fusese întotdeauna înclinată spre asemenea izbucniri de mânie. La începutul relaţiei lor, capriciile actriţei nu-l interesaseră. Producţia filmului, al cărui scenariu pleca de la o piesă a lui şi în care ea interpreta rolul principal, era în întregime finanţată de alte persoane. Fusese plătit cash[1] şi nu mai era implicat în nici un fel. Rămăsese în continuare fiindcă locul îi plăcea, dar avea o deplină libertate de mişcări.

Aşa că atunci nu o văzuse pe Lucille pradă uneia dintre crizele ei de mânie. De-abia în anul următor, când lucra la scenariul celui de a-l doilea film, avusese parte de aşa ceva. În perioada aceea, vedeta era îndrăgostită nebuneşte de el, astfel că Randal nu constituia obiectul furiilor sale. Dar era martorul consternării şi a neliniştii pe care le stârnea în studiouri. Edward Jepson făcea atunci apel la Randal ca s-o tempereze şi s-o potolească şi el, Randel încerca în acest sens tot ce era omeneşte posibil...

Acum însă, pentru prima oară, Lucille făcea să planeze o ameninţare directă asupra lui. Era conştientă de puterea ei şi Randal, după ce o

1 Bani gheaţă, peşin (N.T.)

văzuse abandonându-se crizelor de mâine în timpul repetițiilor, înțelesese ce însemna să-ți fie teamă de o femeie. Nu era înspăimântat doar de riscurile la care actrița i-ar fi putut supune piesa, dar și de îndărătnicia cu care încerca să distrugă legătura, atât de minunată, care odată îi unise.

Randal îl pusese pe unul dintre personajele sale să spună că femeia trebuia să aducă întotdeauna în viața bărbatului „un anume lucru minunat" și „să umple astfel un gol din sufletul lui". Lucille îi inspirase această idee. Fusese într-adevăr absolut minunată. Randal îi admirase frumusețea și o iubise cu patimă fiindcă frumusețea este un dar de mare preț.

Lucille jucase în viața lui un rol precumpănitor. Era atât de seducătoare încât el avusese impresia că ea reprezenta tocmai ceea ce el căutase toată viața sa. Farmecul și seducția ei personificaseră, în ochii lui, eternul feminin.

Era întotdeauna frumoasă, gândi Randal, oricare ar fi fost împrejurările. Grația mișcărilor sale, liniile armonioase ale corpului ei îl tulburau de câte ori o privea. Chiar și acum, după ce încetase s-o iubească, tot mai continua s-o privească admirativ așa cum contempli fără să te plictisești nicicând, opera unui maestru.

Dar furiile care o cuprindeau pe Lucille risipeau vraja pe care frumusețea ei o degaja.

În asemenea împrejurări vedeta devenea de-a dreptul insuportabilă. Aceasta era o Lucille de a cărei existență nu știuse nimic; dar nu cumva și el devenise mai lucid? se întrebă el pe bună dreptate.

Așezându-se pe divan, încercă în primul rând să-și reamintească orele minunate pe care le petrecuse în preajma acestei femei pe care o iubise atât de mult și să-și spună că era esențial pentru el să păstreze relații cât mai bune cu ea.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, îi venea foarte greu să creadă că femeia aceasta îi fusese altădată atât de scumpă. Era și acum încântătoare. Părul ei blond, acoperit în parte de pălăria împodobită cu pene albastre, părea țesut cu aur vechi. Trăsăturile chipului ei erau absolut fermecătoare, năsucul ei cârn era într-adevăr delicios, și buzele sale desăvârșit conturate hrăneau în continuare visurile a milioane de spectatori.

Lucille îl ținea încă în mână. Degetele ei erau fine și unghiile cele lungi erau acoperite cu un lac roșu-stacojiu. Mâna aceasta atât de frumoasă și de delicată nu-l înșela însă pe Randal. Știa că degetele acestea mici și încântătoare aveau în ele forța ghearelor unei păsări de pradă.

Când o vedea atât de fragilă, atât de diafană, și când o simțea atât de tandră și de

caldă în brațele sale, își reamintea cu greu că atunci când se mânia femeia aceasta devenea la fel de primejdioasă ca o fiară.

Îi și spusese într-una din zile că era cumva asemănătoare unui tigru și, cum comparația o amuzase, ea îi cumpărase o mică amuletă pe care i-o prinsese de brățara ceasului. O mai purta și acum. Reprezenta un tigrișor lucrat din mai multe soiuri de aur, astfel încât vergile blănii sale să se vadă cât mai bine. Și acum când Lucille se crampona de el, își aminti că o comparase cu un tigru pentru că avusese senzația că femeia ar fi fost în stare să devoreze pe cel pe care-l iubea.

Randal era convins că nu-i putea vorbi despre Jane, cel puțin nu în acest moment. Nu îndrăznea nici măcar să-și facă o iluzie. Lucille îl avea în puterea ei; își urî propria-i lașitate, și simți că nu putea să-și îngăduie să rămână lîngă această femeie ca să joace rolul pe care ea-l aștepta.

— Ar fi trebuit deja să ne fi băut ceaiul! se încruntă el. Nu înțeleg de ce nu ne-a fost încă servit.

— Era pregătit când am ajuns aici. Valetul tău a fost atât de uluit când m-a văzut intrând că era cât pe aici să scape tava.

— Îmi închipui că a așezat-o în sufragerie. N-avem decât să ne ducem acolo. Mergem?

Lucille chicoti.

— Deci nu vrei să stai de vorbă cu mine?

— N-am spus asta.

— Dar e așa de evident, scumpule! Lesne mai poți fi pătruns! Presupun că toți bărbații sunt așa, dar credeam că tu ești altfel.

Știa că femeia își râde cu bună știință de el și refuză deci discuția.

— Haide să bem ceaiul, insistă el.

— Se apropie de șase. N-ai să-mi spui că vrei să bei un ceai la ora asta.

— Sunt englez și ceaiul îmi place la orice oră.

— Chiar și după un whisky?

Randal renunță. Știa că Lucille se decisese să-i vorbească și că zadarnic ar fi încercat s-o facă să-și schimbe hotărârea. Teribil de indispus, se așeză din nou pe divan.

— Foarte bine, renunță el. Să stăm deci de vorbă, dacă asta e ceea ce vrei.

Spre marea lui surpriză, Lucille nu spuse nimic vreme de câteva minute. Se mulțumea să-și răsucească inelul pe deget, și să privească diamantul cel mare de parcă ar fi fost un glob de cristal în care ar fi putut să-și citească viitorul.

— Ei bine? stârni Randal în cele din urmă.

— Nu, scumpule, spuse ea încetișor. Ai dreptate. Nu e nici ora nici locul pentru dialogul pe care-l intenționăm. Du-te și bea-ți ceaiul, dacă nu se poate altfel.

— Ba nu, spune-mi totul, chiar dacă e vorba de un lucru neplăcut, pretinse Randal. Prefer să ajungem la capăt.

Lucille râse.

— Nu, ești un caraghios. Du-te și bea-ți ceaiul. Poate că după ce ai mîncat și ai băut, chiar și dacă e vorba doar de un lucru atât de searbăd cum e ceaiul, ai să fii mai conciliant.

— Vino și tu.

— Dacă-mi îngădui să-mi iau și crema de mentă.

Cu paharul în mână, actrița traversă încet vestibulul cel mare decorat cu un șemineu de piatră monumental și intră în ceea ce Randal numea „odaia de dimineață".

Aceasta era o încăpere mică împodobită cu lambriuri de stejar în care îi plăcea să scrie. O masă mare se afla în apropierea ferestrei. Pe ea se găseau serviciul de ceai și câteva farfurii pe care se îngrămădeau sandvișuri, brioșe și biscuiți.

Ceaiul era aproape rece. Randal sună înainte de a se așeza pe unul dintre scaunele tapisate și cu spătar înalt care erau plasate în jurul mesei.

— Trebuie să recunosc că toate acestea arată delicios, exclamă Lucille. Vreau să gust un sandviș cu toată că, așa cum știi, nu mănânc pâine niciodată.

— Nu cred că un biet sandviș o să-ți modifice talia.

Vorbeau doar ca să le treacă timpul, își spuse Randal și din nou mânia începu să crească în el la gândul că venirea la *Queen's Hoo* a lui Lucille îi stricase pacea week-end-ului.

— Ați sunat, domnule întrebă Lambert, în picioare lângă el.

— Da, Lambert. Vrei să mai aduci niște ceai, da? N-am știut că l-ai pregătit deja. Altfel aș fi venit mai devreme.

— E gata de mult, domnule, dar tânăra domnișoară mi-a spus că nu vreți să fiți deranjat.

— Oh! Înțeleg.

Lucille începu să râdă.

— Ce copilă plină de tact!

— Mă întreb de ce o fi spus asta. Nu prea e felul ei.

— Apropo, nu vrei să-mi vorbești puțin de ea? Am văzut-o la teatru și Hoppy mi-a spus că în momentul de față te ocupi de ea. Ce viitor ai de gând să-i asiguri?

— Nu m-am gândit încă prea mult la asta.

— Ai putea s-o faci să urce pe scenă. Rezervându-i, de pildă, un rolișor drăguț în viitoarea ta piesă.

— Nu reușesc să mi-o închipui pe Sorella adoptând această meserie.

Era adevărat. Nu putea deloc să și-o reprezinte pe Sorella jucând un rol. Avea atâta personalitate că n-aveai cum să concepi că ar fi interpretat un alt persoaj decât pe sine însăși.

Se întrebă unde se afla fata acum. Probabil că în camera ei, gândi el, și din nou, se simți pornit împotriva lui Lucille. De ce Sorella trebuia izgonită pentru că Lucille era aici?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul. Lucille spuse:

— Copila asta mi-e mai degrabă simpatică. Majoritatea fetelor de vârsta ei n-ar fi avut atât bun simț pentru a dispare la momentul potrivit.

— Pentru că ar deranja pe cineva? întrebă Randal aproape grosolan.

— Pe mine nu, în orice caz. Vreau să fiu singură cu tine. Este exact motivul pentru care am venit încoace.

De abia o oră mai târziu Randal urcă la ultimul etaj până la micul apartament al lui Hoppy. O strigă pe nume.

— Sunt aici, răspunse Hoppy din salonașul ei.

Randal smuci ușa. Cum se așteptase, Hoppy era așezată la birou. Rareori o vedeai într-altă atitudine. Sorella era instalată într-un fotoliu mare în apropierea șemineului, cu cockerii la picioarele sale și cu o carte deschisă pe genunchi.

— Când ai venit? o întrebă el pe secretară.

— Acum vreo douăzeci de minute. Aş fi coborât curând să vă văd, dar mai-nainte, am vrut să mă ocup de nişte mesaje care au sosit la Londra chiar înainte de plecarea mea.

— Mi-ar conveni să fiu şi eu anunţat când apare cineva, se răsti Randal. Şi dumneata, Sorella, de ce-ai dispărut?

— M-am gândit că Lucille ar voi să vă vorbească şi...

— Ar fi putut să te întrebi dacă-mi convine acest lucru sau nu. Eşti oaspetele meu şi nu există nici un motiv de a te refugia la Hoppy, indiferent care ar fi ceilalţi invitaţi.

— Cum de-a putut să descopere ea unde vă aflaţi? întrebă Hoppy. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când Sorella mi-a spus că Lucille e aici.

— E vina dumitale, răspunse Randal, şi îi explică stratagema de care uzase actriţa.

— Aşa deci! se indignă Hoppy. N-am mai văzut o asemenea turbată de când sunt. E mai bine să nu mă chemaţi jos, altfel i-o spun de la obraz domnişoarei Lund, vi-o jur!

— Ai să cobori totuşi, pronunţă Randal răspicat.

— Vreţi să spuneţi... pentru cină? întrebă Hoppy cu o mutră consternată.

— Da, dumneata şi Sorella. Aş vrea să fiu foarte bine înţeles. Nu doresc să rămân singur cu Lucille. Nu vreau să i se spună personalului

de serviciu că n-are voie să mă deranjeze. Doresc ca toată lumea să se comporte normal ca într-o casă normală. Înțelegeți?

— Sunt dezolată, domnule Randal, dar m-am întâlnit cu Lambert chiar în clipa în care ieșeam din salon și domnișoara Lucille era atât de nerăbdătoare de a se debarasa de mine că m-am gândit că s-ar înfuria dacă valetul ar intra pentru a servi ceaiul. Din pricina asta i-am cerut să ducă tava în odaia de dimineață.

— Ce importanță ar fi avut că domnișoara Lucille s-ar fi înfuriat?

— Una destul de mare, o știm cu toții, răspunse Hoppy. Am vorbit în după-amiaza aceasta cu Bruce Bellingham. Mi-a spus cât de odioasă poate fi când se înfurie, dar i-a recunoscut totodată și calitățile de actriță. Nu ne putem permite să o pierdem. Dacă ne-ar abandona acum, aceasta ar fi o catastrofă.

— Dar de ce ar face-o? întrebă Randal. Cine a pomenit de aceasta?

— Se pare că Edward Jepson l-a prevenit pe Bruce că Lucille amenință cu reîntoarcerea în Statele Unite. Și aceasta deoarece, crede a ști el, actrița este supărată pe dumneavoastră. În aceeași zi, i-a mai spus lui Bruce că nimeni, nici măcar el, nu poate să-i prevadă reacțiile, câteodată inexplicabile.

Randal surprinse privirea Sorellei. Se așeză și, îngropându-și fața în mâini, bombăni:

— Dumnezeule! Dacă s-a mai văzut vreodată atâta frică!

Nici Hoppy nici Sorella nu găsiră cuvinte care să-l consoleze. Hoppy își părăsi mașina de scris și se duse să se așeze și ea lângă foc.

— N-am înțeles, recunoscu ea cu vocea egală, cât de gravă e situația înainte de a vorbi cu Bruce. Mi s-a părut chiar că adjunctului dumneavoastră i-e frică de Lucille și că se teme că piesa ar putea să fie un eșec.

— E cea mai importantă inițiativă teatrală la care Bruce a luat parte vreodată din câte știu, răspunse Randal, și ține cu tot dinadinsul să reușească.

— Nu e și cazul nostru, al tuturor? reacționă Hoppy imediat. Dar rezultatul depinde de dumneavoastră, dle Randal.

— Crezi că nu-mi dau seama de asta? Problema este că nu știu unde anume vrea să ajungă Lucille. Nu încetează să mă tot amenințe că vrea să-mi spună ceva și, atunci când prilejul se arată, nu-mi spune nimic.

— Ce-o mai însemna și asta? exclamă Hoppy. Credeți cumva că vrea să vă spună că are de gând să se reîntoarcă în Statele Unite?

— Nu, nu cred că e vorba de așa ceva. În fine, am să încerc să aflu ce intenții are. Dar nu suport o cină între patru ochi. Vreau să coborâți și să vă aduceți contribuția la

conversație. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încercați să înveseliți cumva atmosfera!

— Nu cred că domnișoara Lucille vrea să se reîntoarcă în Statele Unite, spuse deodată Sorella, nici că vrea să-și abandoneze rolul de *Astăzi și Mâine*. Ea nu se folosește de această amenințare decât pentru a obține un anume lucru de la dumneavoastră, domnule Randal.

— Poate că ai dreptate, strigă Hoppy. Lucille n-ar fi venit niciodată în Anglia dacă n-ar fi crezut că va repurta un triumf în această piesă. Ce ar putea să vrea de la dumneavoastră, domnule Randal? Ce anume nu i-ați oferit încă?

— N-am nici cea mai mică idee. Credeam că e poate geloasă pe Jane, dar nici măcar n-a pomenit numele ei, în această seară.

— Jane! strigă Hoppy.

— Ce-i cu ea? Hoppy avea un aer grozav de stânjenit.

— Am făcut o gafă oribilă.

— Care anume?

— I-am spus că poate veni mâine la masă. N-am avut încotro, zău așa, domnule Randal. A ghicit unde vă aflați și mi-a spus că înțelege foarte bine că vreți să fiți singur dar că de azi și până duminică la prânz aveți destul timp ca să profitați de solitudinea dumneavoastră și că o să vină în jurul orei unu.

— Chiar o să creadă în solitudinea asta când o s-o găsească pe Lucille aici, nu-i așa?

— Oh, domnule Randal, sunt dezolată dar mi-ar fi fost foarte greu s-o refuz. A acceptat cu atâta gentilețe faptul că dumneavoastră n-o veți însoți la curse în după-amiaza asta și că n-o să ieșiți cu ea deseară că nu mi s-a părut pe dos să acceptăm ca ea să vină mâine la masă. N-ar fi avut nici un rost să susțin că nu sunteți aici...

— Și apoi, chiar dumneata vrei ca ea să vină încoace. Am înțeles, Hoppy. Îți cunosc foarte bine calculele. Dar acum n-ai decât să te descurci, fiindcă eu abandonez o partidă atât de complicată.

— Dar ce putem zice, ce putem face? întreBă Hoppy aproape plângând.

— I-aș spune adevărul, sugeră Sorella.

Randal și Hoppu o priviră.

— Adevărul! exclamă Hoppy, surprinsă.

— Da. Oricum ea-l va cunoaște, cineva i-l va spune. Domnișoara Lucille, presupun. Dar dacă dumneavoastră i-l veți spune, atunci nu va fi atât de afectată. Telefonați-i imediat și spuneți-i că Lucille a venit încoace fără să fi fost invitată și că dumneavoastră n-aveți cum să vă debarasai de dânsa. Până la urmă, domnișoara Jane știe cât de important este ca Lucille să joace în *Astăzi și Mâine*.

— Sorella are dreptate, exclamă Hoppy.

— În orice caz, nu eu am să vorbesc cu Jane, anunţă sastisit Randal. M-am săturat până-n gât de povestea asta. Găsesc ridicol ca un bărbat să nu se poată retrage la casa lui de la ţară pentru un sfârşit de săptămână fără ca jumătate din Londra să nu tabere pe el.

— Da, dacă n-aţi fi atât de seducător! îi replică Hoppy.

Era prima oară după mult timp că Randal o auzea vorbind pe un asemenea ton. Ardoarea spuselor sale era atât de caraghioasă că proasta lui dispoziţie se risipi şi bărbatul începu să râdă. Veselia lui se transmise celor două femei care pufniră şi ele în râs.

— E o situaţie atât de ridicolă, spuse Randal aproape sufocându-se, că, dacă-i fac loc într-o piesă, o să pară de-a dreptul neverosimilă.

— N-ar mai trebui decât ca ambele eroine să aibe şi câte un soţ şi aveţi o comedie bulevardieră de tot hazul, remarcă Hoppy.

— În orice caz, un lucru e sigur, spuse Randal încetând să râdă. Nu vreau să fiu singurul bărbat prezent aici. Telefonează-i lui Edward Jepson şi spune-i să vină imediat încoace. Ai să-l găseşti la Savoy.

— Nu mai avem nici un loc în garaj.

— Maşina lui poate rămâne afară. Asta n-are nici o importanţă. Vreau ca Edward să vină şi este şi în interesul lui să o facă. Până

la urmă, el este cel care răspunde de Jane, nu eu.

— M-ar mira dacă lui Jane îi va conveni aceasta, comentă Hoppy îndreptându-se spre telefon.

În vreme ce ea forma numărul, Randal o privi pe Sorella.

— Aşa-i că te scandalizez? întrebă el.

Fata răspunse printr-un surâs.

— ...Mi-e ruşine de mine. Nu sunt cu adevărat nici un mincinos nici un donjuan.

În vreme ce vorbea se interesa totodată de ce îşi dădea osteneala să se explice în faţa unei copile de cincisprezece ani, o copilă, care mai mult ca atât, fusese crescută într-un fel care făcea din ea ultima persoană ce l-ar fi putut critica. Şi cu toate acestea, în faţa tăcerii Sorellei, Randal încercă nevoia de a-i da explicaţii suplimentare.

— ...Situaţia pare că se înrăutăţeşte.

Hoppy obţinuse legătura cu Edward Jepson şi Randal trebui să se întrerupă.

— Veniţi, deci, da?... Drăguţ din partea dumneavoastră... Da, cât puteţi de repede. Nu cinăm înainte de ora 21... veniţi chiar mai devreme? Mulţumesc... La revedere.

— Vine, spuse Hoppy închizând telefonul.

— Iată cel puţin un punct de sprijin, admise Randal în vreme ce se ridica. Mă duc să fac o baie ca lumea. Dacă, între timp, doreşte cineva să mă vadă, spuneţi-i că nu vreau să fiu deranjat.

— Şi domnişoara Jane? întrebă Sorella.

— Oh! Hoppy n-are decât să-i spună acelaşi lucru.

— Lăsaţi-mă s-o sun şi să-i explic situaţia; după aceea mai spuneţi-i şi dumneavoastră câteva vorbe drăguţe, sugeră Hoppy. Să vedeţi că...

— Nu, refuz! spuse Randal apăsat. Dacă mai îndrăzneşte careva să mă mai tiranizeze sau să mă mai sâcâie, mă duc să mă culc şi nu mă mai vedeţi înainte de mâine seară. M-am săturat şi, mâine, probabil că va fi iadul pe pământ. O ştii la fel de bine. Ne vom reîntoarce la Londra după-amiază. Cu cât ne vom relua lucrul mai repede cu atât va fi mai bine. Chiar aşa, aş fi făcut mai bine să lucrez şi astăzi, decât să am parte de o asemenea odihnă!

Vorbea ca un copil răsfăţat. Deodată, vocea joasă şi blândă a Sorellei se făcu auzită.

— Eu, eu sunt bucuroasă că am venit aici. Am avut o dimineaţă şi o după-amiază doar pentru noi.

Randal îşi reaminti de simţământul de pace pe care-l încercase înainte de apariţia lui Lucille. Cum îşi reaminti de-asemeni că Sorella îi inspirase o nouă piesă.

— Da, şi eu mă bucur că am venit încoace. Am avut câteva ore pentru noi, în orice caz.

O privi cum se ghemuieşte în fotoliu. Era atât de mică şi totuşi, izvora din ea o tărie pe care Randal n-o bănuise până acuma. Avea o capacitate uimitoare de al face să-şi uite necazurile şi de a-i aduce liniştea.

— Să coborâţi amândouă la cină, şi dacă nu ştiu cine vă spune să plecaţi, faceţi-vă că nu auziţi. Vreau să vă văd la masa mea. S-a înţeles?

Hoppy îl privea pe Randal, stupefiată... Vocea lui era atât de gravă.

— Sorella n-ar trebui să se culce prea târziu, spuse ea, perplexă.

Nici Randal nici Sorella nu lăsau impresia că o aud. Se priveau. În sfârşit, după câteva clipe, Randal ieşi din încăpere, închizând repede uşa în urma lui.

Sorella nu făcu nici un gest. Privirea ei era aţintită asupra uşii închise şi chipul său nu exprima nimic care să fi putut s-o lămurească pe Hoppy.

— Oh! draga mea, n-ai nimic cu care ai putea să te îmbraci, strigă acesta. Ar fi trebuit să cumpărăm rochia aceea de mătase în faţa căria am şovăit atât de mult. Aşa cum o cunosc, Lucille va purta o rochie de tul împodobită cu paiete şi dumneata n-ai decât o altă rochie de lână cu care să te schimbi.

— Asta n-are nici o importanţă, răspunse Sorella cu o voce depărtată. Asta n-are nici o importanţă.

CAPITOLUL 10

MĂNUȘA ARUNCATĂ

Randal îl rechiziționase pe Edward Hepson și-l dusese să-i arate grajdurile cele vechi, lăsându-le pe Jane și pe Lucille să se studieze cu neîncredere. Sorella se eschivase imediat după masa de prînz. Randal îl întrebă pe Lambert care tocmai servea cafeaua dacă o văzuse. Acesta răspunse că domnișoara coborâse în grădină.

— Are un talent nemaipomenit de a dispare, spuse Randal în gura mare.

Nimeni nu păru grozav de interesat de această observație fiindcă nu avu loc nici o reacție. Îndată ce cele două femei rămaseră singure, Lucille luă o cutie de țigări din onyx pe care o întinse deschisă lui Jane.

— O țigară? spuse ea.

Jane simți dușmănia conținută în gestul actriței. De când sosise la Queen's Hoo, Lucille reușise să-i dea impresia că interpreta într-una rolul de stăpână a casei.

Jane era inteligentă și o persoană mai puțin avizată ar fi putut crede că actrița nu acționează cu premeditare. Dar Jane nu se lăsase înșelată. Refuză deci țigara și spuse cu un aer fals amuzat:

— Nu, mulțumesc. Randal are grijă să-mi așeze întotdeauna o provizie din țigările mele preferate în sertarul biroului său, dar acum n-am poftă de fumat.

— Veniți deci deseori încoace?

Întrebarea îi scăpase aproape împotriva voinței sale.

— Da, îmi petrec aici cea mai mare parte a week-end-urilor, răspunse Jane mințind cu seninătate, atunci când Randal nu vine la castelul tatălui meu, la Bletchingly. E un lăcaș istoric. Ar trebui să veniți să-l vedeți.

Lucille știa că invitația aceasta, lansată cumva într-o doară, n-ar fi trebuit să fie luată în serios dar, implicându-se în jocul lui Jane, răspunse cu o grabă aproape copilărească.

— Cât de drăguț din partea dumneavoastră să mi-o propuneți! Mi-ar place tare mult să vin să-l admir. Trebuie să-l conving neapărat pe Randal să stabilească o zi astfel încât să putem veni amândoi...

Jane se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă picioarele. Arbora o expresie de vanitate ridicolă care-o făcea pe Lucille să simtă o dorință irezistibilă de-ai arunca în cap tot ce avea la îndemână. O detesta pe Jane cu o ură care creștea de la un minut la altul de când se întâlniseră. Jane purta o vestimentație mult mai potrivită cu *Queen's Hoo* decât cea a ei și această constatare nu-i micșora de fel antipatia.

Jane venise îmbrăcată într-un mantou de tweed și o fustă din aceeași țesătură. Linia elegantă și sobră a acestora contrasta extrem de puternic cu rochia de o croială căutată și cu capa garnisită cu blană a lui Lucille.

Vedeta avea în prea mare măsură simțul punerii în scenă ca să nu admită că fusese întrecută. Înverșunarea ei în privința rivalei sale nu făcuse decât să crească.

Dar Jane nu era atât de sigură de superioritatea sa cum Lucille o credea. Studiind-o pe rivala ei așezată pe divan, scăldată de lumina soarelui care-i așeza reflexe aurii pe pieptănătură. Jane încerca temeri serioase: era aproape imposibil de imaginat că un bărbat, văzând-o pe Lucille, nu s-ar fi îndrăgostit de ea. Neîndoios că Randal, înainte de a o întâlni pe ea, pe Jane, fusese sedus de frumusețea starului american.

Şi acum, se întreba dacă într-adevăr izbutise să-i ia locul în inima lui Randal.

Era oare cu putință ca un bărbat să se plictisească de o femeie atât de fermecătoare? Cea mai mare parte a stelelor de cinema erau decepționate când aveai de-a face life[1] cu ele, dar acesta nu era cazul lui Lucille.

Până la sosirea vedetei în Anglia, Jane fusese foarte sigură de sine. Fusese convinsă, nu doar de faptul că reprezenta o excelentă partidă pentru Randal, dar și că posedă îndeajuns de mult farmec ca să n-aibă a se teme de concurența vreunei femei.

Acum însă nu mai era atât de sigură. Frumusețea aproape desăvârșită a lui Lucille punea sub semn de întrebare toate certitudinile sale.

Jane gândea că eleganța ei era cel mai bun atu al său, dar nu ignora de fel că nu va putea să rivalizeze niciodată în frumusețe cu Lucille.

Se spuse că ea, Jane, era fascinantă și știa că opinia aceasta nu era nemeritată: era răpitoare în felul său. Se folosea de știința ei de a se îmbrăca așa cum alte femei utilizau calitățile lor fizice pentru a înlănțui un bărbat.

---

1 Pe viu, în realitate (N.T.)

Întinse mâna pentru a-și apăra chipul de căldura focului. Făcu gestul cu grație și își dădu seama, spre marea ei bucurie, că Lucille era nervoasă. Vedeta, o mare actriță într-adevăr, nu fusese atât de prevăzătoare încât să-și ascundă sentimentele sale în privința lui Jane.

Lucille nu iubise nici când prea mult femeile celelalte care o agasau deseori. Atitudinea ei se explica și mai bine dacă se punea în balanță faptul că nu încetase să fie ținta criticilor acestora de când devenise o stea.

Rapid, se întrebă cam care ar fi cea mai bună modalitate de a o ataca pe Jane, de a o face să-și piardă înfumurarea aceea ridicolă și de a o face să înțeleagă, fără însă să i-o spună deschis, că Randal nu-i va aparține în ciuda tuturor eforturilor pe care aceasta le făcea pentru a-l cuceri. jane îi oferi lui Lucille ocazia pe care actrița o aștepta.

— Cât timp intenționați să stați în Anglia? întrebă ea.

Vedeta râse cu o expresie voit enigmatică.

— Asta depinde evident de Randal.

Jane își săltă sprâncenele.

— De Randal? Vreți să spuneți că veți juca în piesa lui atât timp cât va dori, nu?

— De fapt, nu mă gândeam la piesă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Jane, a cărei expresie nu se schimbase, întrebă:

— Faceți aluzie la alte proiecte pe care Randal le nutrește în privința dumneavoastră?

— Nu înțeleg foarte bine ce vreți să spuneți cu asta. Cum v-am mai spus, durata șederii mele în Anglia depinde de Randal. Se prea poate să-mi ceară să rămân aici sau, de ce nu, să-mi propună să mă însoțească în Statele Unite.

Pronunțase aceste cuvinte privind-o pe Jane drept în ochi. mănușa fusese iremediabil aruncată.

— Foarte interesant! făcu Jane pe un ton inexpresiv.

Apoi se ridică, traversă încăperea, și se opri în cele din urmă lângă Lucille.

Privind-o cu un aer superior, îi spuse.

— Vreau să vă încredințez un secret. Știu că pot avea încredere în dumneavoastră și că nu-l veți divulga. Randal și cu mine suntem logodiți.

După câteva clipe de tăcere, actrița începu să râdă.

— Randal știe?

— Presupun că ați pus întrebarea în dorința de a fi obraznică. Regret că spusele mele au constituit un șoc pentru dumneavoastră, dar n-am ce vă face, acesta-i adevărul.

— Cred că sunteți pe cale de a comite o greșeală foarte mare, pronunță Lucille rar și apăsat.

— Care anume?

Vocea lui Jane era liniştită, dar privirea sa îi trăda emoţia.

— Pretinzând că Randal vrea să se însoare cu dumneavoastră şi...

— Nu-i vorba de nici o pretenţie, răspunse Jane cu calm, dar din vocea-i răzbătea, pentru prima oară, mânia. Randal şi cu mine suntem logodiţi şi vom anunţa în mod oficial aceasta după premierea piesei.

— Mira-m-aş!

Lucille se ridică şi era. Era mai scundă ca jane şi aparent mai fragilă dar în realitate, văzându-le pe cele două femei faţă în faţă, era evident că ea era cea mai puternică. Mânia-i ţâşni aidoma unei jerbe de flăcări:

— Chiar credeţi că vă voi permite să vă măritaţi cu Randal?

— Suntem obligaţi să vă cerem permisiunea?

— Da, trebuie, ripostă cu brutalitate actriţa. — Apoi, îşi pierdu deodată şi ultimul rest al stăpânirii de sine. — Credeaţi că v-aţi descurcat de minune, nu? Rămâne de văzut. Sunteţi sigură că-l cunoaşteţi bine pe Randal? Ş-apoi, ce ştiţi dumneavoastră despre bărbaţi? Nu sunteţi nimic altceva decât o păpuşă bine îmbrăcată. Pentru a pune mâna pe un bărbat ca Randal vă rebuie atât *experienţă* cât şi *inteligenţă*, iar dumneavoastră n-aveţi nici una

nici alta și, lucru pe care vi-l promit, n-o să aveți nici ocazia s-o faceți...

Și acum, n-aveți decât să alergați la el și să-i spuneți că nu m-am purtat frumos cu dumneavoastră, și veți vedea cum va reacționa, veți vedea pe care dintre noi, pe dumneavoastră sau pe mine, va încerca s-o liniștească și s-o împace. Nu mi-e de fel teamă de dumneavoastră și veți afla curând de ce asta. Să vă măritați cu Randal! Asta-i bună! Asta-i bună! De când sunt n-am mai auzit ceva atât de ridicol!

Neagră la față de mânie, Lucille traversă încăperea ca o vijelie și ieși trântind ușa cu atâta putere că zgomotul reverberă în întreaga casă.

Jane rămase singură ca lovită de trăsnet. Era lividă și inima-i bătea năvalnic. Marea ei dorință de a se lua după Lucille, de a o copleși cu ofense, de-a-i spune ce gândește despre ea – dar educația o feri de o astfel de explozie de furie. Rămase nemișcată, tremurând de emoție, în vreme ce mâna-i căuta febril în buzunar încercând să găsească o batistă.

Auzi o altă ușă răsunând, la etajul întâi, și înțelese că actrița se închisese în camera ei. Privi în direcția grădinii și-i văzu, prin ușa deschisă, pe Randal și pe Edward venind spre casă.

Fumau țigări de foi. Vocile lor calde reușiră s-o mai liniștească întrucâtva. După cuvintele

necontrolate ale Lucillei faptul de a-i auzi discutând într-un fel rațional și firesc îi provoca o mare ușurare.

Apoi deodată, își aminti ce făcuse. Trădase încrederea lui Randall Doar îi promisese că nu va vorbi nimănui despre logodna lor! Compromisese succesul piesei în care taică-său investește atât de mult. Dar ceea ce regreta cel mai tare, era faptul că nu știuse să se împotrivească unei reacții de surescitare și de gelozie. Nu era deloc mândră de a se fi arătat, în felul său, tot atât de impulsivă ca și actrița însăși.

Pentru prima oară după mulți ani, Jane încerca realmente o senzație de teamă. Era în general la fel de sigură de ea cum părea a fi, dar pe neașteptate, o cuprinsese frica, nu doar de Randal dar și de Edward. Mânia pe care o simțise în toiul certei cu Lucille începuse să se risipească. Dar ura pe care o încercase împotriva rivalei sale era pentru ea un sentiment nou care o răvășise până în străfundul sufletului.

Își dăduse seama, de o bună bucată de vreme, că era geloasă pe actriță, dar nu crezuse nicicând că într-o zi avea să nutrească un resentiment atât de adânc față de o femeie.

Edward și Randal intrară în salon.

— Tu nu ieși deloc? O întrebă Randal. S-a făcut foarte frumos acum.

— Unde-i Lucille? vru să știe Edward.

Era întrebarea pe care o punea necontenit de când făcuse din Lucille o stea și de când luase asupra lui misiunea de a-i organiza și dirija viața.

În vârstă de cincizeci și cinci de ani, părea să aibă mai mult, neîndoios din pricina tâmplelor albe ș a pleșuviei. Pe de altă parte, toate acele ore petrecute în spațiul închis al birourilor, fără să mai facă vreun exercițiu fizic, contribuiseră la a-i da un ten palid și un pântec rotund.

Dacă Edward fusese un cow-boy, în urmă cu multă vreme, semăna acum mai degrabă cu un simpatic băcan dintr-o suburbie. În realitate însă era un om de afaceri extrem de versat. În orice caz, în cursul numeroșilor ani petrecuți în contact cu obișnuiții scenei și a ecranului, dobândise un farmec anume care îi înșela pe cei care nu-l cunoșteau prea bine.

Randal ținea mult la el, cu toate că trebuise să recunoască față de Hoppy că după ce avusese relații amicale cu Edward de atâta timp, știa acum la fel de puțin despre el ca în ziua în care-l întâlnise pentru prima dată. Cât despre Hoppy, ea recunoștea deschis că se teme de el.

— Are privirea rece, spunea ea. Și Randal înțelegea bine ce simțea ea.

Edward stăpânea știința de a spune cuvinte agreabile și de a-și obliga buzele să surâdă pentru a-și ascunde nouăzeci la sută din

sentimente, dar ochii săi îi dezvăluiau uneori adevăratul caracter. Erau malițioși și pătrunzători și nimic nu scăpa spiritului său de observație.

— Unde-i Lucille? repetă Edward.

Jane îi răspunse, fără a îndrăzni să-l privească pe randal:

— S-a urcat în camera ei. Apoi tăcu. După o ezitare adăugă: Sunt dezolată, dar cred că am rănit-o.

Edward ridică din sprâncene:

— S-o rănești pe Lucille? repetă Randal. Și de ce asta?

Ce s-a întâmplat?

Jane ezită apoi, cu un efort, mărturisi:

— I-am trădat secretul nostru, Randal.

— Care secret?

— Cel al logodnei noastre.

— I l-ai spus? Dar de ce ai făcut asta?

Randal îl auzi pe Edward oftând și se răsuci spre acestea cu o mină exasperată care o făcu pe Jane să se simtă aidoma unei puștoaice ce a comis un act de vandalism greu de calificat.

— Ce naiba avem de făcut?

— Să reflectăm, spuse Edwards, și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor făcând să sune mărunțișul din ele.

Acesta era obiceiul său atunci când era neliniștit și fiecare om, din lumea teatrului, cunoștea semnificația acestui zornăit.

— Sunt dezolată, spuse timidă Jane, dar Lucille lăsă să se înțeleagă că tu și cu ea... ei bine, că voi doi aveți proiecte comune. N-am vrut s-o rănesc și cu atât mai puțin să te supăr,dar există anumite lucruri greu de suportat...

— Crede-mă Jane, că era ultimul lucru pe care trebuia să-l faci, atunci când știi, ca toată lumea, ce dificultăți am avut în timpul repetițiilor din pricina ei.

— Îmi pare foarte rău, dar sunt ca să zic așa ignorantă în asemenea probleme și dacă lucrurile pe care a vrut să le insinueze sunt adevărate, ai face mai bine să taci.

— Dumnezeule!

Randal își aruncă țigara de foi în foc și se îndreptă spre fereastră.

— De ce trebuie oare ca femeile să se certe? oftă el, întorcând spatele interlocutoarei sale. E mereu același lucru. Asemenea jigniri, asemenea bârfeli au drept urmare faptul că nimic nu se poate face fără certuri, fără capricii și fără frământări inutile.

— Cred că ești nedrept, strigă Jane. Nu-mi stă în fire să mă cert cu întreaga lume și o știi prea bine — dar cum suntem logodiți, nu poți totuși să aștepți de la mine să ascult fără să reacționez spusele unei femei care pretinde că îi aparții.

— Nu văd de fel ce importanță ar avea o asemenea afirmație, spuse Randal întorcându-se spre ea. Știi foarte bine că nu acesta e adevărul.

— Chiar așa?

— Problema este de a ști ce avem de făcut în momentul de față, continuă Randal, fără să ia în seamă dubiul vădit al lui Jane. Crezi că Lucille își va abandona rolul? îl întrebă el pe Edward care continua să-și zornăie mărunțișul.

— Mă întreb și eu. Cel mai bine ar fi ca unul dintre noi să meargă s-o vadă. Stai tu de vorbă cu ea sau trebuie să fiu eu acela?

— Dă-i drumul! Spune-i că vreau s-o văd, că n-are nici un rost să se ambaleze în halul ăsta și că pot să-i explic toată situația.

— O.K., am să i-o spun. Ai face bine să găsești o explicație strălucită. S-ar putea să ai nevoie de ea.

Oftând din rărunchi și fără a înceta să-și sune mărunțișul, Edward ieși din salon. Randal îl însoți cu privirea, încruntându-și sprâncenele. Cum bărbatul continuă să tacă, Jane rupse prima tăcerea.

— Regret nespus de mult, Randal.

— Dar cum ți-a venit să te comporți atât de prostește? Doar îmi promiseseși că n-ai să spui nimănui secretul nostru.

— M-a enervat până peste poate! Şi apoi, până la urmă, asta n-are nici un fel de importanţă, mai devreme sau mai târziu tot trebuie s-o afle.

— Probabil, dar dacă-şi abandonează rolul, Dumnezeu ştie de unde vom găsi o actriţă de talia ei dispusă s-o înlocuiască.

— Se pare că ideea asta te obsedează, spuse Jane pe un ton glacial.

— Doar nu te aştepţi să mă vezi ţopăind de bucurie aflând vestea grozavă că ai făcut să se aleagă praful de toată strădania noastră. Mi-am petrecut aproape tot week-end-ul încercând s-o liniştesc pe Lucille şi a trebuit să vii tu ca să reduci la zero eforturile mele. Nu ştiu ce se va alege zău de noi dacă-şi strânge bagajele şi se întoarce acasă.

— Mai există şi alte actriţe.

— Găseşte una la fel de aureolată de succes ca ea şi care să poată să interpreteze rolul la fel de bine.

Jane simţi cum o prinde iarăşi furia.

— Dacă Lucille Lund este atât de importantă pentru tine, există o modalitate foarte simplă de a rezolva situaţia.

— Care ar fi aceasta?

— N-o ghiceşti de fel? Dacă nu ne-am fi logodit, nu i s-ar mai fi înecat corăbiile. Altfel spus, pot să-ţi redau libertatea. Se pare, de altminteri, că este exact ceea ce doreşti.

— Asta mai lipsea! Jane, cum poţi să..., începu Randal. Apoi se întrerupse însă. — Să ştii că e o idee! De ce nu ne- am gândit mai devreme la ea? Putem să-i spunem lui Lucille că logodna asta nici n-a avut, de fapt, loc. Asta o s-o liniştească şi totul va redeveni ca mai-nainte.

Jane îşi strânse mîinile cu putere.

— Deci nu m-am înşelat!...

Chipul ei, mai mult chiar decât cuvintele, rostite cu glasul înăbuşit, atât de mare îi era emoţia, îl făcu pe Randal să-şi dea seama de ceea ce spusese.

— Jane, nu fii caraghioasă... Haide, dragă. Ştii foarte bine că nu acesta e adevărul. Dar... tu ne-ai pus în situaţia asta critică, nu? Acum, trebuie să ne descurcăm cumva. Cunoşti la fel de bine ca mine firea lui Lucille. Caracter dezagreabil, emotiv, instabil şi poţi să adaugi la lista asta oricare alt calificativ care-ţi convine. Dar este un mare nume al lumii spectacolului; e o actriţă dintre cele mai bune şi *Astazi şi Mâine* ar fi un eşec fără ea. Banii tatălui tău şi reputaţia mea sunt în joc. Să aşteptăm să se consume premiera, să aşteptăm ca piesa să fie văzută şi apreciată şi apoi, în fine, n-avem decât să anunţăm oficial logodna, chiar şi cu focuri de artificii, dacă asta îţi face plăcere.

Jane se răsuci spre foc şi rămase nemişcată,. cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Ran-

dal n-avea cum să-i vadă fața, dar ghici care luptă anume se desfășura în inima ei. Încercă o clipă să-și uite propriile sale probleme și să-și imagineze sentimentele care răvășeau tânăra femeie. Era nefericită și avea nevoie de mângâiere. Până atunci, i se înfățișase întotdeauna ca o făptură căreia îi reușeau toate acțiunile întreprinse și care n-avea nevoie de ajutorul lui. Dar acum părea tât de îndurerată că încearcă o milă nesfârșită pentru ea și, prinzându-se în brațe, o trase spre sine.

– Sunt și eu dezolat, Jane, spuse el cu blândețe. Intr-adevăr, e o situație îngrozitoare pentru tine, dar încearcă să înțelegi că Lucille nu e la fel ca toată lumea și...

– Nu văd de ce ar trebui tratată într-o manieră diferită!

– Întrucâtva sunt și eu de acord cu tine... și totuși, n-avem încotro. Dacă ne abandonează acum, n-am să mai îndrăznesc niciodată să-l privesc pe părintele tău în față. Ba mai mult, ziariștii mă vor agresa ca o haită de câini. Închipuie-ți ce scandal va izbucni. Dacă va trebui să reprogramăm reprezentația, gândește-te la toți oamenii care vor rămâne fără de lucru. În această perioadă a anului, repetițiile au început deja în marea majoritate a teatrelor. Le va fi cu neputință să găsească un nou angajament.

— Da, desigur, sunt conștientă de toate acestea. Voi fi însă capabilă să suport atâta umilință? Cât de mândră va fi această femeie că a reușit să te recucerească!

Randal o eliberă pe Jane din îmbrățișarea sa.

— Foarte bine, zise el. Vom încerca să ne descurcăm și fără ea.

— Nu, bineînțeles că nu, replică Jane cu generozitate. Poți să te duci s-o vezi și să-i spui că am rupt logodna. Mă reîntorc de-ndată la Londra și-ți promit să nu suflu un cuvințel până la premieră.

— Adevărat? Jane, ești minunată!

Îi luă mâinile și le apăsă de buzele sale. Deodată, Jane își trecu brațele de după gâtul lui și, privindu-l în ochi, îl întrebă:

— Dar, dragule, mă iubești oare cu adevărat? Spune-mi că mă iubești, Randal... Nu mai pot să trăiesc fără tine, înțelegi? Te iubesc... te iubesc atât de mult.

— Oh! Jane, biata mea Jane! Cât sunt de nemilos cu tine! murmură Randal și o strânse în brațe în vreme ce un val de remușcări îl cuprinse.

— Te iubesc, repetă Jane — și, cu buzele foarte apropiate de cele ale bărbatului, adăugă: când am să te revăd?

— De îndată ce va fi posibil.

— Mi-o promiți?

Randal se simţi din nou constrâns să acţioneze împotriva voinţei sale. Avusese, pentru o clipă, milă de Jane, dar, văzând-o cramponându-se de el, simţi o dorinţă instinctivă de a-i rezista.

— ...O să putem să ne telefonăm în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, continuă tânăra femeie, şi trebuie să vii să mă vezi de fiecare dată când poţi să scapi de Lucille, de teatru şi de repetiţiile acestea afurisite. Poţi să-i spui că logodna noastră e rupta, dar n-are cum să-ţi interzică să mă vezi; de altminteri, va trebui să-l vizitezi pe tata pentru discuţiile acelea de afaceri.

— Da, da bineînţeles, spuse bărbatul pe un ton liniştitor.

— Oh! Randal, dacă ai şti cât de mult o urăsc!

Fiindcă ea-şi apropiase mult buzele de ale lui, o sărută... După câtva timp, Jane spuse oftând:

— Nu ştiu dacă mă comport ca o sfântă sau ca o imbecilă, dar un lucru e sigur — e totuşi o nebunie să ne complacem în atâtea subterfugii.

— Ce are a face; totul este să n-o lăsăm pe Lucille să se reîntoarcă în America.

— Doamne, de nu i-aţi fi oferit rolul acesta! strigă Jane. Apoi, aşezându-şi mâinile pe umerii lui Randal, adaugă: n-am să te mai hărţu-

iesc. Știu că-ți complic viața, dragule. Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă nu te-aș iubi atât de mult, îți dai seama, nu-i așa?

— Îți sunt foarte recunoscător, Jane, într-adevăr, dar nu uita totuși că tu ai provocat această situație.

— Da, știu. Dar Lucille a fost absolut insuportabilă — astfel că n-am mai putut să rabd în tăcere.

— În orice caz, din vina ta, trebuie să-i mai rabd o vreme toanele.

Jane îl privi cu o expresie temătoare.

— Am să te las acum, spuse ea. Nu vreau să mai mă trezesc amestecată în alte conflicte. Pentru azi mi-e de-ajuns. Nu-i așa că ajungând la Londra, în această seară, ai să-mi telefonezi? Nu uita, aștept să mă suni. Și, Randal, scumpule, sunt absolut dezolată.

— Și eu, zise bărbatul laconic.

Jane își ridică chipul spre al lui.

— La revedere, dragul meu, spuse ea cu vocea înăbușită. E foarte bine că încă nu mi-ai dăruit un inel fiindcă ar fi trebuit să ți-l înapoiez acum.

— Vei avea unul după ce piesa va fi reprezentată, fără probleme, vreme de o lună, o înștiință el surâzând.

— Trebuie să aștept chiar atât de mult? În fine, ce importanță are inelul dacă ești sigur că mă iubești.

— Nu ţi-am mai spus-o?

— Nu îndeajuns de mult. La revedere, dragul meu.

Randal o luă înainte pentru a deschide uşa.

— Mă duc direct acasă. Scuză-mă faţă de Hoppy. Şi spune-i adevărul, chiar dacă n-o să-l mai destăinuim altcuiva.

— De acord, dar trebuie să fie într-adevăr singura care să-l ştie. Dacă Lucille îşi dă seama că am minţit-o, situaţia va fi mai gravă decât e acum.

— Îţi promit să nu suflu o vorbă nimănui.

Înainte de a trece pragul, Jane se răsuci pentru a arunca un ultim sărut lui Randal, apoi dispăru.

Randal urcă încet scara care ducea la etajul întâi.

CAPITOLUL 11

SĂ NU TRECEM PE LÂNGĂ FERICIRE...

Clienţii restaurantului Savoy răsuciră capul ca s-o privească pe Lucille. Actriţa îşi făcea întotdeauna o intrare foarte remarcată în restaurante sau alte locuri publice. Şi, în această seară, îmbrăcată într-o crinolină garnisită cu vizon, chiar că i-ar fi fost greu să nu atragă atenţia.

Randal gândea că, în indiferent care altă ţară ar fi fost întâmpinată cu mult mai multă căldură şi chiar, de ce nu, cu aplauze.

Văzuse cândva o tânără franţuzoaică, care purta o creaţie magnifică a unui cunoscut maestru parizian, primită cu aclamaţii când intrase la Maxim, cu prilejul unei seri de gală. Şi, la Hollywood, se întâmpla curent ca oamenii

să se suie pe scaune ca s-o vadă mai bine pe Lucille făcându-și intrarea.

Dar în Anglia, oamenii se mulțumeau s-o privească. Bărbații o făceau într-o manieră discretă și cu nonșalanță care le ascundea interesul în vreme ce femeile își înăbușeau exclamațiile și vorbeau cu vecinele lor pe un ton animat.

Luccile, care înianta cu grația ei obișnuită și cu aerul cu care era sigură că se află pe o insulă pustie, era precedată de un *maitre d'hôtel*[1] care o conduse la o masă situată într-un separeu și care era rezervată celebrităților și persoanelor de rang înalt. După ce se așeză, lasă să-i alunece eșarfa, descoprind niște umeri foarte frumoși și un colier de diamante al cărui preț reprezenta de două ori venitul ei anual.

— Alcătuiește meniul, scumpule, spuse ea cu drăgălășenie. De obicei știi chiar mai bine ca mine ce mi-ar place să luăm.

Randal luă lista și făcu comanda. Îți dădea seama că Luciile încerca, în această seară, să fie cât se poate de fermecătoare și de captivantă. Bunăvoința ei în privința lui se vădise prin drăgălășenia cu care-l primise și prin

1 Chelner șef (N. T.)

toleranța de care făcuse dovadă în timpul conversației.

Nu și-ar fi dorit altceva decât să poată să răspundă cât mai bine la această atitudine pe care deseori o descrisese ca fiind „dulcea dispoziție pasageră a Lucillei".

Era cu neputință să n-o iubești atunci când se hotăra să te seducă. Bărbatul pe care-și punea ochii n-avea decât să se recunoască învins, copleșit de atâta farmec. Din nefericire, Randal știa însă de mult că genul acesta de dispoziții era urmat mai tot- deauna de conflicte violente.

Pe vremea când era adolescent, găsise la un bătrân anticar o culegere de maxime care se adresa unui tânăr amant. O cumpărase și râsese foarte mult citind-o împreună cu prietenii săi. După aceea o pierduse, dar una din maximele acelea îi rămăsese întipărite în memorie.

Ea spunea tânărului seducător că dacă voia ca iubita lui să simtă plăcerile dragostei în toată profunzimea lor, era recomandabil ca mai întâi să se certe cu ea, și chiar să o facă să plângă. Datorită acestor emoții, toate simțurile ei aveau să die stârnite și femeia avea să răspundă cu și mai mare ardoare pasiunii lui.

Randal descoperise adevărul acestor rânduri după trecerea a mulți ani, atunci când se îndrăgostise de Lucille. disputele pe care le

declanşa în mod voit erau cel mai bun mijloc ca să-şi asigure dragostea lui Lucille.

Din nefericire, aceste scene îl lăsau întotdeauna epuizat moral şi trupeşte. Îi era groază să facă rău şi suporta extrem de greu că partenera lui trecea, fără tranziţie, de la lacrimile cele mai patetice la pasiunea cea mai arzătoare.

După scena care avusese loc în aceeaşi după-amiază la *Queen's Hoo,* Randal se simţise atât de obosit şi atât de dezgustat de femei că ar fi intrat cu dragă inimă într-o mânăstire sau s-ar fi retras, ca pustnic, în văile ascunse ale Himalayei. Nu-i făcuse lui Lucille propunerea de a cina în oraş decât pentru a o linişti. I-ar fi promis indiferent ce anume ca să-i domolească furia şi ca să oprească valul de reproşuri care-i ţâşnea din gură.

Cât despre Jane, era extrem de conştient că se purtase urât cu ea şi suferea din pricina faptului că tânăra femeie trebuise să se umilească.

În vreme ce-şi înnoda cravata şi se pieptăna, Randal îşi studiase înfăţişarea în oglinda măsuţei de toaletă. Încercase deodată un fel de aversiune faţă de farmecul şi de frumuseţea lui, vinovate de situaţia în care se găsea. Avusese şi până acum unele dificultăţi cu femeile dar nu se găsise totuşi niciodată într-o situaţie atât de neplăcută. Bine măcar, gândi

el, că Jane fusese atât de înțelegătoare încât să nu cadă pradă unei mânii cu totul legitime.

Sentimentul său de culpabilitate îl împinse să-i telefoneze înainte de a pleca s-o găsească pe Lucille. Tânăra femeie îi vorbise cu multă blândețe și amabilitate. Încercă deci un real sentiment de recunoștință care-l făcu să-i ureze, foarte afectuos, o noapte bună.

Ieșise din cameră și, în ciuda speranțelor sale, nu găsise pe nimeni în vestibul. Crezuse că Sorella avea să-l aștepte. După o clipă de ezitare, îi strigă numele și răspunsul îi parveni din salon. Încăperea pe care o singură lampă o lumina era pe jumătate cufundată în întuneric, pricină din care Randal avu nevoie de câteva secunde ca s-o distingă pe Sorella. Era așezată pe o banchetă din fața ferestrei și privea la umbrele care se lăsau peste grădină.

— Ah! aici erai! strigase el. Trebuie să plec. Ai mâncat deja?

— I-am spus bucătăresei că am să-mi pregătesc eu însămi câte ceva. A vrut să plece ceva mai devreme; prietenul ei e în trecere prin Londra și, desigur, vrea să stea și ea cât mai mult cu el.

— Nu știam câtuși de puțin că Ethel are un prieten.

— Acesta-i un secret, adăugase atunci Sorella, fiindcă se mărită cu un fermier dar Jim

și Ethel nu mai pot fi opriți. Au intenția să se căsătorească imediat după sărbătoarea Crăciunului.

— Cum faci ca să afli toate informațiile astea? Aș fi jurat că Ethel e o fată bătrână convinsă. Nu mi-o pot închipui cu un pretendent. Asta dovedește cât de ignoranți putem fi în materie de sentimentele altor persoane.

— Cred că am afla niște povești fascinante dacă am putea cunoaște adevărul despre fiecare.

— Sigur că da. Dar eu sunt cel care trebuie să-l caute și nu dumneata. Până la urmă, asta mi-e meseria.

Sorella zâmbise cu un aer ștrengăresc.

— În acest moment sunteți prea ocupat cu propria dumneavoastră viață ca să mai aveți timp să vă interesați și de a altora.

Randal apreciase poanta glumei și râsese din toată inima. Cum fata rămăsese tot așezată pe scaun, cu capul ridicat spre el, se aplecase și o sărutase pe obraz.

— Noapte bună, îi spusese el. Mi-ar fi plăcut să pot rămâne aici și să cinez cu dumneata.

Pielea Sorellei păruse buzelor sale proaspătă și catifelată ca petalele unui trandafir. De-abia când coborâse cu ascensorul, Randal își dăduse seama că fata nu-i urase noapte bună. Și că rămăsese cu desăvârșire nemișcată și tăcută atunci când o sărutase.

Acest gând îl obseda încă în vreme ce se îndrepta spre Savoy. Mai-nainte n-ar fi crezut niciodată că prezența unei copile ar fi putut să-i fie atât de plăcută. Își dădea seama că dacă s-ar despărți de Sorella, fata-i va lipsi. Râsul ei, așa cum i se revărsase de pe buze în ajun când erau singuri la *Queen's Hoo*, îi răsuna încă în urechi. I se părea totuși că lucrul se întâmplase tare de mult. Cu toate acestea îi era mult mai ușor să-și amintească de bucuria Sorellei decât de toate celelalte întâmplări ale week-end-ului.

Conducând în continuare mașina, nu reuși să-și înăbușe un oftat de exasperare gândindu-se la ceea ce-l aștepta și, o jumătate de oră mai târziu, oftă din nou în vreme ce așezat în fața lui Lucille, o contemplă dorindu-și din toată inima să mai poată încă să încerce emoția pe care o resimțise când se întâlniseră prima oară.

Îi era greu să admită că femeia aceasta își pierduse toată puterea asupră-i. Inima sa încetase să bată mai repede atunci când Lucille se apropia de el și nu mai era cuprins de fierbințeala aceea ciudată care vestea începutul dorinței.

Putea s-o admire fără pasiune și să-i urmărească indiferent toate gesturile care altădată îi impresionau atât de mult: maniera neașteptată în care-și ridica pleoapele lăsând să-i

apară albastrul strălucitor al ochilor sau felul în care-și așeza mâna pe brațul interlocutorului astfel încât să-i trezească acestuia simțurile acestui contact de o clipă.

Randal își dădu seama că dragostea aceasta care arsese în el vreme atât de îndelungată se stinsese, fără să lase în urmă-i decât cenușă. Și scena pe care actrița o făcuse după-amiază risipise și bruma de atracție fizică pe care o mai avusese încă pentru ea. Ținea și acum la Lucille, dar nu mai simțea defel dorința de a o strânge în brațe și de a o săruta altfel decât ca pe o prietenă.

Cu toate acestea, era foarte conștient de ceea ce era în joc. Așa că încerca să răspundă glumelor lui Lucille și să fie cât mai amabil cu putință. Din fericire, interlocutoarea lui era foarte vorbăreață și părea gata să suporte greul conversației în vreme ce Randal își bea șampania cu înghițituri mici, sperând ca alcoolul să-i risipească plictiseala și poate cumva chiar să-i redea buna dispoziție.

Starea aceasta a lui îl supăra dar nu putea uita ușor furtuna pe care trebuise s-o suporte cu doar câteva ore în urmă.

Lucille făcuse atunci o mulțime de observații care-i stăruiau și acum în memorie. Se dezlănțuise împotriva lui și în mânia ei, formulase unele critici extrem de neplăcute referitoare la caracterul său. În sfârșit, după ce

femeia se mai liniștise și când, încecată în lacrimi, se aruncase în brațele lui, Randal avu impresia că fusese lovit de nenumărate ori în cap cu un instrument care făcuse să dispară oricare din senzațiile sale exceptând-o pe cea a unei oboseli extreme.

— Avem atât de multe lucruri să ne spunem, murmură Lucille în vreme ce *maitre d'hôtel* flamba clătitele pe care le adusese la masa lor.

— Cred că am discutat îndeajuns în ultima vreme, răspunse Randal, și nu mi se pare deloc că aceasta a fost în folosul nostru.

— În conversația la care mă gândeam, n-aș vrea să abordăm niște subiecte alese la întâmplare. Ar trebui să punem pe tapet un lucru cu totul deosebit.

Randal își așeză încet furculița. Avea impresia că o gură în plus l-ar fi făcut să se înece.

— Te deranjează dacă fumez? vru el să știe.

Se întreba cam ce avea de gând să-i spună femeia. Deja de vreo câteva zile, tot făcea aluzie la un lucru misterios despre care avea de gând să-i vorbească, dar de fiecare dată, evita să ajungă până la capăt. Încercase să-și închipuie că era ceva în legătură cu rolul.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Lucille împingându-și farfuria spre marginea mesei de unde aceasta fu îndată ridicată de un picol.

Sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate, îi privi pe Randal cu o expresie irezistibilă care, cu un an în urmă, l-ar fi impresioant profund pe tânărul autor.

— Cu anume te preocupă atât de mult? întrebă el, fără să știe dacă de data aceasta avea să afle adevărul sau, o dată mai mult, avea să se găsească iarăși în fața unui subterfugiu.

— Randal scumpule, ai o privire atât de crâncenă... N-am să fiu în stare să-ți vorbesc dacă mă înspăimânți.

Bărbatul surâse.

— Nici măcar n-am de gând să mă prefac că te cred. Nu ți-a fost niciodată frică de mine și mă întreb de ce ți-ar fi acuma. Cred mai degrabă că rolurile sunt inversate.

— Lași deci, să se subînțeleagă că ți-ar fi teamă de mine? Dragule, așa ceva chiar că e ridicol. O știi prea bine. De acord cu tine că în anumite momente sunt destul de urâcioasă și că în câteva împrejurări te-am făcut să te simți nefericit, dar că ți-e frică de mine...!? Hotărât lucru, nu! De altminteri, nici un englez nu s-a lăsat vreodată înspăimântat de o femeie... oricum, în momentul în care am să-ți spun despre ce e vorba, ai să rămâi surprins, adăugă ea tainic.

Randal se mulţumi să aştepte întrebându-se de cât timp mai avea nevoie Lucille ca să abordeze subiectul care o frământa.

Femeia întinse braţul şi îţi aşeză mâna peste cea a bărbatului.

— Dragule, făcu ea cu o voce aproape răguşită, spune-mi, mă iubeşti?

Aceasta era o întrebare pe care i-o pusese de foarte multe ori de când trăiau împreună. Ştia foarte bine ce răspuns ar fi trebuit să-i dea, dar în această seară, n-avea poftă să se joace de-a îndrăgostiţii. Astfel că, strângând mâna femeii, îi spuse:

— Haide să nu ne mai copilărim, Lucille. Ne cunoaştem prea bine şi de prea multă vreme ca să mai umblăm cu ascunzişuri. Există un anume lucru pe care ai vrut să mi-l spui de cincizeci de ori de când ai sosit în Anglia. Ei bine, acum, aş vrea să ştiu care este acesta.

— Poate că am într-adevăr ceva a-ţi spune, poate nu?! Câteodată, Randal, eşti foarte subtil — dar în alte momente înţelegi atât de greu că-mi vine să plâng.

— Ei bine, să admitem că, în această seară, am de gând să fiu subtil. Un anume lucru te preocupă şi n-are nici un rost să-l mai treci sub tăcere. Deci, spune-mi despre ce e vorba.

Lucille îşi retrase mâna.

— E foarte greu de exprimat, spuse ea cu vocea aceea de copiliță de care se folosea atât de des în filmele ei.

— Dacă-ți vine atât de greu, atunci să lăsăm pe altă dată discuția, se dovedi el concesiv.

— Nu, nu! strigă Lucille.

Un chelner îi întrerupse întrebându-i dacă mai doreau ceva. Randal comandă cafea și lichioruri și, după ce rămaseră iarăși singuri, așteptă ca Lucille să continue.

Femeia își scoase din geantă pudriera de platină încrustată cu diamante și, după ce apăsă pe butonul de safir care declanșa arcul închizătoarei, se privi în oglinjoara plasată în interior.

— De ce te-ai logodit cu Jane Crake? întrebă ea.

Apoi, cum Randal ezita înainte de a răspunde, continuă:

— ... Nu, întrebarea mea nu e bine pusă și cunosc prea bine răspunsul: e fiica lordului Rockampstead; e seducătoare și foarte îndrăgostită de tine. Ești slab în fața femeilor, Randal. E un lucru pe care mi l-am spus adesea. Cum de nu-ți dai seama de aceasta?

Randal continuă să tacă. Ghicea primejdiile ascunse în discuția de față și era hotărât, pe cât posibil să nu calce orbește în prima capcană ce i-ar ieși în cale.

— Jane Cracke a procedat bine redându-ţi libertatea. ea a înţeles ceea ce tu însuţi ar fi trebuit să înţelegi de multă vreme, Randal scump: că nu e femeia de care ai nevoie.

— Cred că ar fi preferabil să nu vorbim despre Jane, sugeră Randal indispus.

— Cum vrei. Eu n-am deloc dorinţa să-mi pierd vremea discutând despre ea, accentuă Lucille.

— Atunci, să vorbim despre altceva.

— Dar desigur. De pildă despre noi. Cred că e un subiect mult mai interesant, nu-i aşa?

— Ne cunoaştem de atâta vreme, remarcă bărbatul, încât ne-am spus cam tot ce se putea spune. Nu eşti de aceeaşi părere?

Lucille îl contrazisese cu un gest al capului.

— N-am vorbit niciodată despre un subiect extrem de important.

— Care anume.

— Căsătoria ta.

Bărbatul o privi cu un aer stupefiat.

— Credeam că stabiliserăm, în această după-amiază, că n-am să mă însor cu nimeni.

— Am hotărât că n-ai să te însori cu Jane Cracke dar ea nu-i singura femeie de pe lume. Mai există şi altele.

— Şi de ce ar trebui să mă însor cu nu ştiu cine?

— Nu cu *nu ştiu cine*, replică Lucille ridicându-şi privirea.... ci cu mine.

Urmă o tăcere. Randal rămăsese împietrit. Dintotdeauna o crezuse capabilă pe Lucille de un comportament neașteptat, dar niciodată nu-și închipuise că ar fi putut să-și dorească să se mărite cu el. Nu-i apăruse nicicând ca o persoană dornică de măritiș și, chiar în perioada în care o iubise cel mai mult, nu se gândise niciodată să facă din ea soția lui.

Păstrase din vremea copilăriei sale imaginea ideală a femeii pe care poate că ar fi luat-o de soție. Mama lui evocase această persoană fabuloasă pe vremea când Randal era de-abia un băiețel.

„Într-o zi, când ai să fii mare și când ai să te însori..." începuse ea și îi descrisese fiului ei un personaj din poveștile cu zâne.

Când ajunsese adolescent, maică-sa luase obiceiul să-i vorbească despre femei și, de obicei, sfârșea discuția spunând: „Sper ca într-o zi să întâlnești o tânără într-adevăr afectuoasă și care va știi să te facă fericit, dragul meu. Nu te pripi; prima figură drăguță pe care o întâlnești nu înseamnă neapărat și femeia de care să ai nevoie!"

Își amintea foarte bine înfățișarea neliniștită a mamei când îi dăduse acest sfat. Și Randal încercase să se țină de el. Desigur că se entuziasmase de câteva ori de unele tinere frumoase, dar niciodată până într-atât încât să se fi gândit la însurătoare. Realmente, Jane era singura cu care ar fi făcut vreodată pasul

acesta. La care ar mai trebui adăugat că ideea venise de la ea...

Da, mama lui ar fi fost de acord ca el să se însoare cu Jane. Era la fel de convins de aceasta, ca de refuzul hotărât pe care l-ar fi exprimat în privința lui Lucille. Își dădea seama acum, cu o luciditate teribilă, în ce situație supărătoare reușise să ajungă. Nu voia să se însoare cu Lucille. Nu semăna în nici un fel cu femeia la care visase și, de altminteri, *n-o iubea.* Dar cum ar fi putut să-i spună? Cum, după ce-i repetase de nenumărate ori vreme de trei ani că ține atât de mult la ea, putea deodată s-o anunțe că se răzgândise?! Că-și schimbase părerea!?

După-amiaza, când Lucille se mâniase pe el și când îi reproșase, cu vehemență, că se logodise cu Jane, îi dăduse de înțeles că era vorba despre o căsătorie de conveniență. Nu i-o spusese în mod direct dar n-o contrazisese când ea-i sugerase că se însura, de fapt, cu sacul de bani al lordului Rockampstead.

Atitudinea lui nu fusese poate, prea curajoasă dar, când Lucille se înfuria, era greu să mai gândești într-un fel corect și să spui adevărul.

Randal își dădea seama de situația neplăcută în care se afla și cât de greu avea să-i fie să iasă teafăr din ea.

Încetișor, pentru a câștiga timp, își strivi țigara. Apoi, cu un zâmbet ușor, care era menit să atenueze asprimea cuvintelor sale, întrebă:

– Dar ce spui, Lucille? Ideea asta chiar că mi se pare o nebunie.

– Nebunie, că tu şi cu mine ne căsătorim? se miră Lucille aşezându-şi mâna pe braţul lui Randal. Dragule, nu-i vorba deloc de o acţiune nechibzuită. De multă vreme mă gândesc la ea. Ne vom anunţa cât de curând logodna, poate chiar săptămâna viitoare. Apoi, după ce piesa se va impune, ne vom căsători. Poate că ne vom petrece o scurtă lună de miere la Paris înainte de a ne reîntoarce în America. Edward spunea deunăzi că studiourile vor dori desigur să toarne un film după *Astăzi şi Mâine*. Ne vom duce la Hollywood pentru a-l face împreună. Gândeşte-te, toate acestea constituie un adevărat roman. Sunt convinsă că agenţii filmelor de publicitate vor şti să-l exploateze cum se cuvine, nu?

-- Dar... dar Lucille..., bâlbâi Randal.

– Nu există nici un „dar", scumpule. Totul este foarte clar. Ne iubim de multă vreme. Ne cunoaştem bine. În consecinţă, nu avem a ne teme că am comite cumva o greşeală. Eu mai pot interpreta încă unul sau două filme apoi ne lansăm în producţie. Vom produce piesele tale, filmele tale şi, de această dată, beneficiile vor fi ale noastre, în loc ca să intre în buzunarele altora. Edward a câştigat o avere cu ultimele sale filme produse.

— Vei obține în continuare mari succese, Randal, și nu văd de ce ai face-o întotdeauna pe găina cu ouăle de aur. Ce părere ai?

— Știu că ideea asta a mea reprezintă o surpriză pentru tine, scumpule, și că vei înșira tot felul de obiecții. În primul rând ai să spui că nu prea o să avem timp pentru viața de familie dar acesta-i și motivul pentru care ți-am spus că renunț la actorie și mă transform în producător. Consider că am jucat destul de mult. Am făcut-o cu multă bucurie și am obținut și destule profituri financiare. Dar nu există temeri că n-am putea câștiga și-n continuare o mulțime de bani, mai ales când vom lucra pentru noi înșine și nu pentru alții.

În al doilea rând, ar fi diferența aceasta a noastră de naționalitate. Tu ești englez și eu sunt americană, scumpule. S-ar imagina o situație mai fericită? Vom avea o casă de fiecare parte a Atlanticului. Îmi place grozav căsuța ta de la țară. Ea e într-adevăr tare drăguță și-ți mai cunosc și părerea despre proprietatea mea de la Beverly Hills. Să știi că n-a mai fost niciodată aceeași după plecarea ta. Mi-ai lipsit, Randal. Mai mult decât mi-aș fi închipuit. Din salon am privit deseori în grădină închipuindu-mi-te întins la marginea piscinei. Casa părea îngrozitor de pustie fără tine. Atunci mi-am dat seama că trebuie să rămânem împreună pentru totdeauna.

Lucille vorbise cu o voce vibrantă care l-ar fi mişcat pe Randal dacă spusele ei nu i-ar fi părut atât de cunoscute. Câteva dintre ele păreau a fi extrase din scenariul filmului în care actriţa jucase iarna trecută. Şi-o imagina acum îmbrăcată într-o rochie de satin cu ape lucitoare, în braţele unui cow-boy încălţat cu cizme cu pinteni.

— Nimic de zis, eşti o făptură fermecătoare, Lucille, spuse Randal repede, dar eşti pe cale de a comite o greşeală de judecată. Nu suntem, nici unul, nici celălalt, făcuţi pentru o căsnicie. Am fost fericiţi împreună, chiar foarte fericiţi, şi-ţi voi fi întotdeauna recunoscător pentru fericirea pe care m-ai făcut s-o cunosc. Dar dacă am fi prinşi unul de celălalt prin legături juridice, prin căsnicie, prin ceremonii oficiale, n-am fi înstare să le răbdăm. Duci de prea mult timp o viaţă independentă ca să mai suporţi ca o altă persoană să se amestece în afacerile tale. Or, soţii îşi vâră nasul peste tot. Poţi să mă crezi.

Lucille râse, cu un râs spontan de adolescentă.

— Oh! Randal, cât de neghiob eşti! Cum poţi să crezi că asemenea vorbe mă pot speria? Adevărul, dragule, e că vreau să mă căsătoresc şi nu să trec pe lângă fericire. Vreau să mă mărit cu tine. Şi n-are nici un rost să-mi spui acum, atât de târziu, că nu

suntem făcuţi unul pentru celălat fiindcă n-am să te cred.

Randal respiră adânc. Îşi dădea seama că-i datora lui Lucille adevărul. Trebuia s-o facă să înţeleagă, odată pentru totdeauna că n-avea de fel intenţia de a se însura cu ea şi că nu exista nici o şansă ca el să-şi schimbe hotărârea, oricât de mult ar fi stăruit femeia în acest sens.

Deodată, înainte ca el să poată replica, Lucille îşi întinse mâna şi-şi aşeză degetul arătător pe buzele lui Randal.

— Nu ştiu ce anume vrei să-mi spui dar nu vreau să ascult argumentele tale împotriva acestei căsătorii. Ştiu doar că te gândeşti la mine şi că-ţi închipui că am s-o regret vreodată. Dar te înşeli. E multă vreme de când te iubesc, şi ştiu că această căsnicie mă face fericită. Cred că acesta a fost şi motivul care m-a făcut să fiu atât de neliniştită şi de rezervată în timpul repetiţiilor. Aşteptam cu sufletul la gură ziua când ne vom hotărî. Dar acum că am făcut-o, simt că am să mă pot concentra asupra acestui rol minunat pe care l-ai scris anume pentru mine.

Ştii mai bine c oricare altul, Randal, că dacă spiritul mi-e tulburat, dcă nu obţin ceea ce-mi doresc în viaţa personală, nu sunt în stare să joc corect nici pe scenă nici în faţa camerelor de luar vederi. E ridicol, o ştiu, să laşi ca viaţa ta personală să influenţeze atât de mult cealaltă

viață, cea profesională, dar n-am încotro. Așa sunt făcută!

Lucille avu un gest mic și grăitor menit să-i ilustreze slăbiciunea. Apoi, prinzând mâna lui Randal, continuă:

— ... Oh, dragule, sunt atât de bucuroasă! Sunt gata să mă depășesc pe mine însămi și ai să fii mândru de Lucille a ta.

Randal era cu desăvârșire siderat. Rămăsese fără replică. Ce ar fi putut spune? Nimic, absolut nimic. Știa că amenințarea inclusă în cuvintele interlocutoarei sale era reală. Femeia nu era naivă, nici ingenuă. Dar Randal trebuia să recunoască faptul că fusese totuși destul de deschisă. Ar fi trebuit să nu fii deloc perspicace ca să nu înțelegi ceea ce sugera atât de limpede.

Puteai să-i citești intențiile la fel de ușor ca și cum și le-ar fi scris negru pe alb: *dacă n-o va lua, n-o să joace în piesa lui.*

Nu știa ce să răspundă. Se mulțumea să țină mâna lui Lucille întrebându-se cât timp mai putea păstra tăcerea fără ca ea să se supere. Dar femeia părea că nu ia în seamă mutismul lui.

— ...E atât de minunat! continuă ea. Vreau să facem neapărat și cununia religioasă. Bisericile voastre sunt atât de frumoase. Câțiva dintre prietenii noștri cei mai buni pot lua avionul și pot veni încoace. Apoi, când ne vom reîntoarce în State, o să dăm o mare recepție pentru ceilalți.

Își vârî pudriera în geantă.

— ... Dar, înainte de a ne face atâtea planuri, ar trebui să ne gândim la piesă. Cum în ultima săptămână m-am purtat mai degrabă urât cu tine, am să fiu deosebit de drăguță de-acum înainte. Scena pe care ai refăcut-o este magnifică. Vreau s-o studiez în pat în seara asta, și mâine am s-o știu pe de rost.

Lucille își aruncă eșarfa pe umeri.

— ...Fiindcă țin atât de mult la tine, scumpule, am să mă culc devreme, în seara asta. Nu-mi vine să plec. Mi-ar place să stăm de vorbă în continuare, să dansăm... Ți-amintești cum dansam împreună, la începutul relației noastre? Radioul sau pick-up-ul erau mereu deschise... Ar trebui cât de curând, să refacem atmosfera de atunci. Dar în astă-seară, trebuie să mă vâr în pat cu filele pe care se află textul meu dacă vreau ca mâine la ora nouă să-l și știu. Nu-i așa că sunt nemaipomenită? Nu ești mândru de mine?

Lucille îi surâse lui Randal, cu un surâs strălucitor, fascinant, apoi se ridică.

— ...Trebuie să mă smulg de lângă tine, dragul meu. E unul dintre numeroasele sacrificii pe care le fac pentru tine, pentru noi.

În grabă, Randal îi spuse chelnerului să aducă nota de plată apoi o urmă pe actriță. Din nou, în vreme ce Lucille traversa sala, chipurile se răsuciră spre ea și șoaptele se

înteţiră. Manifestări faţă de care vedeta era atât de sensibilă.

Când ajunseră la ascensor, spre marea surpriză a lui Randal, Lucille îi întinse mâinile:

— Nu mai trebuie să urci, scumpule. Tu ai o înfăţişare obosită şi eu vreau să fiu cuminte. Vreau să citesc şi să recitesc replicile acestea minunate pe care le-ai scris până când am să adorm.

Randal îşi apăsă buzele pe mâinile lui Lucille, apoi femeia se sui în ascensor.

Când ieşi, Randal era atât de buimăcit încât uită să-i dea portarului bacşişul de cuvi- inţă. Se sui în maşină şi se reîntoarse acasă fără să ştie prea bine ce face. Nu vedea decât chipul lui Lucille ridicat către al său, nu auzea decât vocea ei repetând necontenit ce aveau să facă unul pentru celălalt... unul pentru celălalt.

Lucille era mulţumită de rezultatul acţiunii sale. Surâdea în vreme ce cobora din ascensor şi se îndrepta spre apartamentele ei. Când deschise uşa, un parfum de flori aproape sufocant o învălui.

Îşi aruncă eşarfa de vizon pe pat dar, în loc să-şi cheme camerista se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi se studie în oglindă. Ochii-i străluceau — se descoperea încă foarte tânără şi foarte frumoasă.

Râse încetişor. Îşi dăduse seama de surpriza lui Randal şi gândea că procedase foarte bine împiedicându-l să vorbească. Până mâine,

avea destul timp să reflecteze la ceea ce-i spusese și la alegerea pe care i-o propusese.

Trebuia să accepte să se însoar~ altminteri ea n-avea să joace în *Astăzi și Mâine*. Nici o secundă nu-i trecu prin cap că ar putea întâmpina dificultăți din partea lui. Era atât de sigură de puterea ei de seducție că punea lipsa lui de entuziasm pe seama dorinței sale de a trăi singur și fără obligații.

Că bărbatul avusese intenția să se însoare cu altcineva era un lucru pe care pentru moment îl ignora deliberat. Mai ales că vanitatea ei o făcea foarte lesne să-și închipuie că Randal nu vrusese să devină soțul lui Jane decât pentru a-și realiza mai ușor ambițiile.

Lucille era geloasă pe Jane. Nu o agresase niciodată, neîndoielnic pentru că descoperise în cazul tinerei englezoiace niște calități pe care ea, Lucille nu le avea deloc. Dar anii de succes nu puteau fi eclipsați de un simplu acces de gelozie.

Ea era Lucille, cea mai fantastică, cea mai seducătoare și de departe cea mai extraordinară dintre stelele hollywoodiene. N-avea nici un motiv de a se îndoi de dragostea pe care Randal o nutrea pentru ea și nu-i trecea deloc prin cap că sentimentele lui s-ar fi putut schimba. Ale ei da, puteau să se modifice, ea putea să se plictisească de un bărbat sau altul, dar ei trebuiau s-o adore ani în șir, dacă așa ar fi hotărât ea. Nu erau liberi să iubească altă

femeie decât după ce vedeta îi abandona și o făceau mai degrabă datorită ciudei decât pentru că farmecele noii iubite ar fi fost mai mari decât cele ale lui Lucille.

Morala lui Lucille Lund era în realitate foarte simplă, în întregime clădită pe mulțumirea de sine. În pofida părerii generale, viața ei era extrem de ușoară. Frumusețea îi îngăduise să obțină un succes nepereche, pe care refuza să-l pună în discuție.

Bărbații care o iubiseră în trecut nu erau nici foarte fini nici foarte complicați, și ea nu-și pusese vreodată problema că Randal ar fi putut să fie altfel. Întrucât era un bărbat, trebuia s-o iubească, nu-i așa? Iar ea voia să-l ia de soț și orice reținere din partea lui nu putea fi decât superficială și trecătoare.

Lucille avea cu toate acestea o anume perspicacitate pe care o dobândise la începuturile carierei sale când trebuise să lupte pentru a reuși. Simțise, deci, că Randal inten- ționa să spună niște cuvinte pe care amândoi le-ar fi regretat. Grație artei sale actoricești, reușise să evite orice cuvânt inoportun și să rămână în întregime stăpână pe situație.

— Da, sunt și foarte inteligentă, mărturisi ea cu glas tare imaginii din oglindă.

Frumusețea ei reușea s-o emoționeze. Scânteierea diamantelor din jurul gâtului atrăgeau privirea asupra pielii marmoreene pe care rochia de tul roz, generos decoltată, îți

îngăduia s-o admiri. Mulțumită, se întinse leneș și cu voluptate. Regreta acum că-l lăsase să plece pe Randal: o partidă de dragoste ar fi încununat cum se cuvine seara.

După furia care o stăpânise după-amiază era acum foarte destinsă și i-ar fi plăcut să simtă buzele fierbinți ale lui Randal strivindu-le pe ale ei, forța brațelor lui în jurul mijlocului săi și să asculte glasul lui murmurându-i cuvinte tandre la ureche. Iubea clipa aceea în care trupul ei părea că se contopește ce cel al lui Randal, bucuria de a fi cucerită.

Da, regreta acum că-l lăsase să plece. Câteva clipe privi telefonul așezat pe noptieră. Să-l cheme oare? În câteva minute, avea să ajungă în Park Lane și gândul că fiecare dintre ei avea să fie singur în nopatea asta, dacă ea nu sună, o făcu să se hotărască. Întinse mâna spre receptor și, în aceeași clipă, telefonul începu să sune.

Era convinsă că era vorba de Randal care o chema pentru a-i spune cât de mult o iubește. cu o mișcare rapidă, prinse receptorul.

— Alo!

Jos, la recepție, se află un domn, care dorește să vă vadă.

— Un domn?

Se întrebă dacă era Randal sau Edward. Era prea târziu pentru a fi vorba de altcineva, gândi ea. Apoi aruncând o privire pendulei,

constată că nu era decât unsprezece fără un sfert.

— Cum se numește?

— Domnul respectiv nu dorește să-și spună numele. Dar afirmă că trebuie să vă vadă pentru o chestiune foarte urgentă.

— Vreau să-i cunosc numele! reacționă Lucille tăios. Și, oricum, e prea târziu pentru a discuta afaceri.

— Vreți să rămâneți pe recepție, domnișoară?

Operatoarea avea o voce calmă și indiferentă. Lucille voia să discute cu Randal și n-avea timp de pierdut cu alte persoane. În fine telefonista reluă:

— Acest domn preferă să nu-și dea numele dar spune că dacă vă reamintiți de Jakestown e de-ajuns.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Mai sunteți pe recepție, domnișoară?

— Da. da. Spuneți-i domnului că-l primesc.

— Prea bine, domnișoară.

Lucille închise telefonul. Fața ei era extrem de palidă. Rămase nemișcată, cu ochii ațintiți asupra aparatului. După un moment părăsi camera, intră în salon și se prăbuși într-un fotoliu. Stătea cu privirea pierdută.

Jakestown! Nu-și amintea decât prea bine orășelul respectiv, cu acea Main Street[1] care-l traversa, interminabilă și urâtă; casele cu

---

1 Stradă principală.

jaluzelele de lemn; stația de benzină cu radioul care zbiera de dimineață până seara; saloon-ul[1]-ul care părea ieșit dintr-un western cu ușile sale batante și cu firma de tablă care scârțâia în bătaia vântului. Toate erau încă prezente în memoria ei; dughenele în care nu găseai niciodată ceea ce căutai; garsoniera ei în care domnea un miros de mâncare stricată amestecat cu cea de apă murdară. Și, teatrul, ar fi putut ea vreodată uita teatrul? Scena cu scândurile prost geluite și inegale; vestiarele bântuite de curenți de aer și prost luminate; scara de fier care ducea la intrarea artiștilor, primejdioasă pentru cei care încercau să intre în scenă prea repede; spectatorii plictisiți și îndopați peste măsură; regizori care nu se ocupa niciodată de actrițe fără să înjure sau să spună vreo porcărie.

Jakestown? Nu, era cu neputință – după atâta vreme!

Cineva bătu la ușă.

Lucille vru să răspundă dar nici un sunet nu-i ieși din gâtlej. Alte bătăi în ușă apoi clanța se lăsă în jos. Era împietrită, mută. Privirea îi era ațintită asupra ușii care se deschise încet.

1 Bar (NT)

CAPITOLUL 12

„CÂT?"

Bărbatul stătea în picioare pe pragul ușii, semănând, gândi Lucille, cu o caricatură sinistră a lui însuși. Timp de o secundă, îl fixă cu o expresie stupefiată, incapabilă să îngaime vreun cuvânt. Vizitatorul nocturn încheie ușa șise îndreptă spre Lucille.

— Mirată că mă vezi? făcu el laconic.

Tonul degajat și sigur de sine al vocii sale era cu desăvârșire respingător.

— Tu! spuse ea în sfârșit cu galsul sugrumat.

— Ei da, eu, răspunse el batjocoritor. Strașnică surpriză, nu-i așa? Mda, se pare că te-ai descurcat destul de bine...

Se uită acum de jur împrejur. Privirea lui se opri asupra superbelor buchete de orhidee și de garoafe și asupra numeroaselor obiecte

care o însoțeau pretutindeni pe Lucille și care, categoric, nu aparțineau hotelului: o cutie de țigări de onyx și platină, scrumiere de cuarț roz, rame de fotografii de cristal și de argint, perne de atlaz și de brocart despre care credea în mod naiv că dau o notă individuală indiferent cărei anfilade de camere de hotel.

Privi țintă fiecare obiect și îi estimă valoarea. O veritabilă miniexpoziție de băuturi alcoolice îi reținu atenția.

— Fiindcă mi-l oferi cu atâta amabilitate, am să mă servesc cu un scotch[1], făcu el cu un zâmbet rău, în vreme ce actrița tot nu reușise să-și biruie consternarea.

Bărbatul își aruncă pălăria de fetru pe un scaun. Lucille simți un nou șoc văzându-i părul cărunt. La început crezuse că doar viața de dezmăț îi urâțise trăsăturile feții dar acum constata că și vârsta participase în aceeași măsură. Făcu rapid un calcul mental. Dumnezeule! Beau[2] trebuia să aibă acum aproape șaizeci de ani! Mai că nu-i venea să creadă, Și cu toate acestea, își amintea doar prea bine că ea de-abia împlinise paisprezece ani când soarta i-l scosese în cale.

---

1 Whisky scoțian (lam.) N.T.)

2 Ironie a soartei: *Beau*, numele personajului, înseamnă și *frumos, cavaler, curtezan* etc. (N.T.)

Își aminti cât de flatată fusese că bărbatul acesta, deși cu mult mai în vârstă ca ea, o băgase în seamă. Nu-și dăduse seama, atunci, de aevăratul său fel de a fi. De abia mai târziu înțelesese că nu-l interesau decât adolescentele. Ea, biată puștoaică imbecilă, fusese teribil de măgulită că o remarcase printre celelalte debutante ale trupei teatrale și că o invitase la masă. Colegii o puseseră în gardă.

— Beau nu-i genul de bărbat cu care o tânără e bine să aibă de-a face. Ține-l la distanță.

Dar Lucille nu-i ascultase. Beau Brittain! Numele, în sine, avea o rezontanță aproape magică și, mai mult, Lucille găsea că era, de departe, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea să înțeleagă, mai târziu, semnificația pungilor de sub ochii lui și a tremurului mâinii sale când își turna un scotch.

Dar era îndrăgostită prea nebunește de el ca să mai ia în seamă și altceva decât vocea lui Beau șoptindu-i cuvinte tandre la ureche, decât ochii lui Beau devorându-i frumusețea cea tânără. Putea să-și reamintească încă tremurul care o prinsese când bărbatul o sărutase pentru prima dată și fericirea care o copleșise pentru că — așa cum crezuse ea atunci — reușise să-l cucerească. Să-l cucerești pe Beau Brittain, cel mai mare actor pe care-l cunoscuse vreodată!

Și acum încă, amintindu-și de acea tragică experiență, îi venea să plângă. Fusese atât de credulă, făcuse dovada unei naivități atât de ridicole! Fusese chiar în stare să-l creadă pe Beau când el îi spusese că refuzase un mare rol pe Brodway și că acceptase să joace într-o trupă ambulantă doar ca să-și ajute un prieten. Da, crezuse chiar și acest lucru, biată puștoaică imbecilă ce era.

Îl găsea minunat și nu-și ascunsese de fel sentimentele pe care le încercase față de el. Poate că dragostea aceasta atât de mare și de manifestă pe care i-o arăta îl ajutase, pentru câtva timp, să-și țină promisiunea de a nu mai bea. Viciul acesta îl făcuse să fie izgonit din toate trupele de teatru într-adevăr convenabile. Doar teatrele de mâna a doua, de felul celei care o angajase pe Lucille, acceptau să-l mai folosească pe Beau Brittain în acea perioadă în care fusese deja condamnat de câteva ori pentru conducerea uni vehicul sub influența alcoolului și pentru tulburarea liniștii publice.

Regizorul și scenogaraful făcuseră tot ce stătuse în putință ca s-o prevină pe Lucille dar ea fusese surdă la argumentele lor. Dimpotrivă, îl crezuse pe Beau când acesta-i spusese că bârfitorii aceia infami erau geloși pe el! Nimic nu reușise să-i înfrângă și hotărârea și graba cu care urcase drumul din Jakestown ce ducea la casa preotului.

De-abia după ce se căsătoriseră Lucille începu să-şi dea seama că nu căzuse într-o cursă aşezată de Beau; nu, cursa fusese aşezată de propria-i respectabilitate! Morala pe care o moştenise de la tatăl ei o condamnase la o viaţă de mizerie.

Beau nu dorise deloc să se însoare cu ea. Lucru pe care ea nu-l înţelesese decât mai târziu. Nu încercase decât s-o seducă şi nu acceptase căsătoria decât pentru că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a o poseda.

Dacă ar fi acceptat să se culce cu Beau vreme de o săptămână sau două, poate că totul s-ar fi rezumat la o relaţie pasageră. S-ar fi plictisit de ea şi s-ar fi apucat să vâneze altă pradă.

Femeile nu jucau în viaţa lui decât un rol secundar. Dar când încerca să bea mai puţin, avea nevoie de o compensaţie şi femeile reprezentau cel mai bun leac cu care putea să-şi abată şi să-şi uşureze suferinţa — suferinţa care ajunsese acum să fie o adevărată obsesie. Nu se interesa cu adevărat de ele decât atunci când încercau să-i reziste...

Aerul său de bărbat fatal şi blazat le făcea pe femei să freamete de dorinţă şi să alerge după el, implorându-l aproape să le arate cât de crud putea fi. În realitate, nu era nici mai bun nici mai rău ca majoritatea bărbaţilor de

felul său. Nu era decât un bețiv și dacă nu era beat tot timpul, lucrul acesta se datora mai mult lipsei de bani decât dorinței de a se schimba.

După ce-și consuma și ultimul cent, Beau se mulțumea și cu apă de la robinet până când reușea să strângă o sumă de bani suficientă ca să se ducă să bea în primul salon ieșit în cale atât alcool cât avea loc în el. Economisise pentru viitoarele sale beții așa cum alții o făceau în vederea cumpărării nu știu cărui obiect.

A fost nevoie de trei ani ca Lucille să descopere întreaga grozăvie a situației, trei ani în timpul cărora îl suise în pat, îi curățase vomele, mințise ca să-l apere și vărsase lacrimi amare din pricina neputinței de a ajuta un bărbat care rămânea idiferent în fața a tot ce era ea în stare să spună sau să facă pentru a-l dezbăra de acest viciu. Și cu toate acestea continuase să-l iubească.

Se întreba acum privindu-l cum își punea de băut, cum de fusese în stare să iubească atâta vreme această brută nesimțitoare care preferase tot timpul o sticlă în locul ei, chiar de la îneputul căsniciei lor.

Băgă de seamă, aproape fără emoție, că pantofii lui erau scâlciați, costumul uzat,și dungile pantalonilor lucind ca niște lame de ras. Și totuși, mai avea și acum un anume șic.

În afară de perioadele când era beat, își menținea întotdeauna un oarecare farmec. Vitalitatea sa uimitoare îi îngăduia, chiar și după ce înghițea o doză de alcool care ar fi fost suficientă ca să doboare un om obișnuit, să rămână zdravăn înfipt pe picioarele lui și chair să lanseze și niște glume cu aerul său de secătură, atât de fermecător când Beau dorea aceasta.

Își umplu din nou paharul cu whisky și adăugă o cantitate infimă de apă. Apoi, sarcastic, îl ridică spre Lucille.

— Dumnezeu să te aibă în paza sa! Și eu să fiu în locul lui!

Acesta era toastul său favorit care declanșa mai totdeauna râsul nebunesc al femeilor cărora le era adresat. Cuvintele cu pricina deblocară mecanismele de apărare ale actriței, astfel că ea reuși, în fine, să se așeze. Emoția, amestecată cu groaza, care o para- lizase până atunci, pierise; Lucille se regăsise.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea. Și de unde vii?

— Cred că ar fi mai bine, dragoste, să nu-mi pui prea multe întrebări deodată, replică Beau și, așezându-se într-un fotoliu confortabil, își încrucișă picioarele. Arăți nemaipomenit, zău așa, continuă el. Ești chiar mai frumoasă ca atunci când te-am cunoscut. Cine a făcut ca fluturele să iasă din crisalida lui?

Lucille bătu din picior.

– Ce-i cu tine aici!

Era de neînțeles dar se simțea cuprinsă de acea slăbiciune care o făcea incapabilă să reacționeze față de Beau. Dintotdeauna o dominase, dintotdeauna o obligase să-i facă jocul! Bine măcar că teama o făcuse să aibă o voce mai răspicată.

– Am pretenția să-mi răspunzi la întrebări!

– De ce nu? Povestea vieții mele de când nu ne-am mai văzut nu va fi prea lungă. Am fost la închisoare.

Zâmbise pronunțând cuvintele din urmă. Lucille înțelese nu doar că acesta era adevărul, ci și că era singura explicație logică a tăcerii sale îndelungate.

– Te credeam mort.

– Surprinzător, dar nu-i așa. Am avut o sumedenie de aventuri de când drumurile noastre s-au despărțit. Dar să o luăm sistematic. M-ai părăsit la Tankeville, nu-i așa? Nu-mi mai amintesc exact cum s-au petrecut lucrurile. Când am încercat să aflu câte ceva despre tine, mi s-a spus că erai deja plecată de o bună bucată de timp.

– E de mirare cum de-am rămas atâta vreme cu tine, reacționă Lucille cu asprime.

– Să nu înțelegi cumva că te critic, drăguță. În locul tău aș fi făcut la fel. M-ai suportat cu o răbdare îngerească. Trebuie să-ți

fiu cu adevărat recunoscător că m-ai răbdat atâta timp.

— De ce-ai revenit? lansă Lucille.

Cunoștea răspunsul încă mai-nainte ca un surâs să apară pe buzele lui Beau.

— Chiar mai e nevoie să ți-o spun? Sunt la fel de sărac ca întotdeauna. Iar tu trebuie să fii extrem de avută.

— Dacă-ți închipui că ai să obții ceva de la mine, te înșeli.

— Chiar așa? se minună Beau ipocrit ridicându-și sprâncenele. Am citit aseară un interviu pe care l-ai dat *Vestitorului serii.* Mi-a plăcut foarte mult pasajul în care Edward Jepson te descoperă chiar în momentul în care te-ai urcat pe scenă. Dacă nu mă înșel articolul avea ca titlu: IERI PE BANCA ȘCOLII, AZI CELEBRA. Amuzantă chestie, dar nu știu cum se face că mi-amintesc destul de bine cea de-a douăzeci și treia aniversare a ta sau nu cumva a fost cea de-a douăzeci și patra? Pe-atunci dădeam o reprezentație la Mertown și m-ai rugat insistent să-ți dăruiesc o broșă de stras care ți-a plăcut tare mult. M-a costat doi dolari și jumătate, lucru pe care nu l-am uitat. Chiar m-ai și sărutat în chip de mulțumire. Era, mi-ai zis atunci, bijuteria pe care o visai.

— Încetează! protestă Lucille cu o voce înăbușită.

— Rămân convis că era vorba de cea dea douăzeci și patra aniversare și că nu erai încă de fel celebră... Mă întreb dacă ziarele de dimineață n-ar fi interesate de memoriile mele? Nu le-aș cere un preț prea mare.

Lucille respiră adânc.

— Cât ceri?

— Pentru memoriile mele?

— Pentru a ieși de aici și pentru a nu mai reveni vreodată! Și eu care te credeam mort! Cât de idioată am putut să fiu să nu-mi imaginez că ai să vii, mai devreme sau mai târziu, ca să-mi provoci neplăceri!

— Înseamnă, oare că „provoci neplăceri" când revii lângă soția ta? Fiindcă, după câte știu, ești încă soția mea, nu?

— Ți-am spus deja că-mi imaginam că ești mort. Dacă aș fi fost singură că ești în viață, aș fi divorțat, și încă repede.

— Ceea ce desigur ar fi întinat imaginea micuței școlărițe ingenue, imaginea fetiței nevinovate a cărei apariție pe scenă a fost numaidecât remarcată de Edward Jepson. Tipul ăsta chiar n- are habar despre adevărata ta vârstă?

— Te sfătuiesc să nu-ți bați gura în privința vârstei mele, șuieră Lucille, sărind în picioare furioasă. Te-am întrebat cât ceri. Ai face mai bine să-mi spui prețul tău până când nu chem poliția și pun să fii dat afară.

— De ce-ți consumi saliva și amenințările când știi că ele pot avea consecințe mult mai periculoase pentru celebra Lucille Lund decât pentru un fost pușcăriaș. Stai jos, relaxează-te și povestește-mi câte ceva despre superstarul care este, totuși, soția mea...

— Cum de-ai descoperit cine sunt?

Beau râse gâlgâit.

— Și asta-i o poveste nostimă. Dacă aș fi vrut să te regăsesc după plecarea ta abruptă din Tankeville, ar fi trebuit, bineînțeles, s-o caut pe Maria Schmidt. Dar nu eram genul de bărbat care să alerge după o femeie care se săturase de el și n-aș fi știut ce să fac cu mine dacă n-aș fi înnodat niște relații de prietenie cu vecinul meu de salon care era proprietarul unui ranch[1]. Eram slăbit și nu-mi mai aminteam nimic din evenimentele care se desfășuraseră după criza de furie care mă făcuse să demolez un bar pentru că melodia aceea afurisită, pe care pianistul o cânta, îmi răcâia nervii.

Ted, proprietarul acela de ranch pe care mi l-am făcut prieten, a fost cel care mi-a povestit cum m-am ales cu crestăturile care-mi împodobeau țeasta și cum mi s-a frânt piciorul. M-a luat cu el la ranch și, cum din rațiuni religi-

1 Ferma, crescătorie de vite (N.T.)

oase era antialcoolic convins, mi-a interzis să mai beau. De îndată ce m-am înzdrăvenit, am furat economiile gazdei mele, ținute sub podea, într-o ascunzătoare pe care o credea secretă, și m-am îndreptat spre țărmul oceanului.

Din nefericire poliția mi-a luat îndată urmele. O pornire nebunească m-a făcut să mă îmbarc pe un petrolier care pleca spre Africa de Sud. Ar fi multe de povestit despre traversare și despre diferitele peripeții ale acestei călătorii neplăcute.

Până la urmă, am sfârșit prin a ajunge în Irlanda, în căutarea membrilor familiei mele care continuaseră să-i scrie lui tata după ce emigrase în State. I-am regăsit și m-au întâmplat cu multă căldură.

Îmi închipui că știi că nu mă numesc Beau Brittain. Adevăratul meu nume e Michael O'Grady. Familia O'Grady a fost bucuroasă să mă primească în rândurile ei. Astfel că m-am stabilit acolo și am descoperit oarecum această Irlandă despre care am interpretat atâtea cântece sentimentale.

Beau se întrerupse pentru a sorbi un gât de whisky.

— Te interesează? întrebă el.

Chipul lui Lucille era ca de piatră.

— Continuă. Dacă tot am auzit începutul, pot la fel de bine să ascult și sfârșitul.

– Nu mi-a mai rămas prea mult de povestit. Am plecat în Anglia cu câțiva dintre verii mei care credeau că străzile de aici sunt pavate cu aur și că banii se găseau aici la fel de lesne cum se strâng cartofii în țara lor. Dezamăgirea lor a fost la fel de mare ca și a mea. Ne-am hotărât să ne vedem fiecare de drumul nostru și, pentru a marca evenimentul, ne-am dus la crâșma cea mai apropiată unde ne-am jurat o prietenie veșnică și unde am închinat numeroase pahare în cinstea legăturilor dintre noi.

– Apoi m-am despărțit de ei. Cum n-aveam bani să-mi iau un bilet de tren, am „împrumutat" o mașină pe care proprietarul ei o parcase în fața localului. Bine ar fi fost – atât pentru el cât și pentru mine – dacă n-ar fi parcat-o acolo și dacă m-aș fi priceput să țin dreapta cu un volan plasat în stânga. Am luat-o cum m-am priceput mai bine pe drumul spre Londra sau ce credeam eu că e drumul spre Londra și am rulat astfel până când, încercând să evit un camion greu, am făcut o manevră bruscă și am omorât un biciclist. Judecătorii au calificat accidentul ca fiind o omucidere deliberată și m-au condamnat la cinsprezece ani de închisoare. Mulțumită bunei mele comportări am fost eliberat înainte de termen și m-am regăsit într-o țară care traversase infernul unui

război mondial fără să-mi dau prea bine seama de asta.

– N-am acceptat să-mi povesteşti viaţa ta decât ca să aflu cum ai dat de mine, aşa că te rog să nu te mai lungeşti atât, îl atenţionă Lucille rece.

– Oh! Desigur. Iartă-mă că nu vorbesc decât despre mine. Am pierdut oarecum deprinderea de a mă gândi la alţii. Am aflat deja din închisoare ce se întâmplase cu Maria Schmidt. Ştii, aveam deseori vizitatori, „vizitatori de închisoare". Da, există şi aşa ceva; e vorba de persoane care-şi consacră tot timpul liber încercând, cred ei, să aline suferiţa celui închis. Oh! dacă ai şti: nu există nimic mai plictisitor pe lumea asta ca un asemenea „vizitator" de profesie!

Dar mai există şi excepţii şi mai primit într-o bună zi vizita unei bătrâne vrăjitoare cu mutra ca tăişul unui cuţit, dar care ştia să vorbească şi despre subiecte mai interesante decât mântuirea sufletului sau iertarea păcatelor. Era foarte impresionată de un film pe care-l văzuse în ajun. Nu-mi mai amintesc numele lui. Mi-a lăudat o groază frumuseţea eroinei în faţa cărei a rămase literalmente extaziată. Aflând că eu însumi urcasem cândva scândurile scenei, mi-a promis că-mi va aduce revistei de teatru şi de cinema. Mai ales când şi-a dat seama că publicaţiile şi cărţile pe care ni le punea la

dispoziție biblioteca închisorii erau grozav de năsărâmbe.

La o săptămână după aceea, am primit un vraf de magazine ilustrate. Să fiu sincer, nu m-au interesat prea tare. Contrariu a ceea ce majoritatea oamenilor cred, nu-ți petreci timpul, în închisoare, gândindu-te la trecut sau făcându-ți planuri de viitor. Te mulțumești să trăiești de pe o zi pe alta, să duci o experiență a cărei ritm e dat de orele de masă.

În ciuda acestui lucru, eram totuși curios să aflu ce se mai întâmplase cu stele care fuseseră în vogă înainte ca eu să ajung la închisoare. Și, pe coperta uneia dintre publicații, m-a întâmplat fotografia ta. Erai tu fără nici un dubiu! Aș fi putut să mă înșel asupra chipului nu însă asupra picioarelor. Încă mai sunt convins că am fost prima persoană care a descoperit cât sunt de frumoase. Îți mai amintește cum te stropșeai la mine când făceam prea mare caz de ele în fața directorilor de teatru? În fine, n-aveam cum să le uit. Deci, tu erai pe copertă, Lucille Lund — steaua de la Gaumonut[1].

— Clipa în care te-ai hotărât să mă șantajezi de îndată ce vei fi ieșit de acolo.

1 Celebru studiou de filme (N.T.)

— De fapt, n-am luat nici un fel de hotărâre, o contrazise Beau (şi Lucille îl crezu). Dacă n-ai fi venit la Londra, n-am sta de vorbă acuma. Mai ales că traversarea Atlanticului costa al naibii de scump. Dar fiindcă tot te aflii aici şi eu încă mai am oarecE fe,bleţe pentru confort, am găsit cu cale să-ţi reamintesc că suntem, încă, legal căsătoriţi. Nu de alta, dar se doarme atât de prost la căminul Armatei Salvării...

Aruncă o privire dormitorului lui Lucille care se ghicea prin uşa întredeschisă a salonului. Lumina roză şi tamisată pe care veioza o răspândea nu i se mai părea actriţei atrăgătoare ca până acum; da, lumina asta avea în ea ceva indecent...

— Te-am întrebat deja cât? îşi luă ea inima în dinţi.

— N-am fixat încă suma, răspunse Beau fără nici un fel de jenă. Pot să-mi mai pun un pahar?

— Nu, nu poţi. — Lucille îi smulse paharul şi-l trânti pe masă. — Dacă-ţi închipui că ai să bei aici până ai să ajungi criţă, te-nşeli. N-am chef de scandal. Îţi dau nişte bani şi pleci imediat de aici. Mâine ne întâlnim undeva şi stabilim un fel de contract. Îţi plătesc o anumită sumă în fiecare lună sau în fiecare săptămână şi mă laşi în pace.

Beau începu să râdă.

— Ai devenit și o excelentă femeie de afaceri, după câte văd! spuse el cu un ton zeflemitor. Mi-amintesc că era o vreme în care trebuia să mă ocup de orice calcul, oricât de mic ar fi fost, fiindcă găseai că e un lucru prea complicat.

— Nu mai minți! Niciodată n-ai fost stăpân pe ceva — pe tine sau pe banii tăi. Ai uitat că trebuia să te oblig să-mi dai o parte din dalariul tău, altminteri te-ai fi dus și l-ai fi băut încă mai-nainte ca noi să fi plătit chiria?!

— „Desfrăbălații duc viața care li se potrivește cel mai bine" cită Beau.

Lucille își aminti deodată că-l auzise pronunțând aceleași cuvinte, pe o scenă ale cărei scânduri se mișcau în străfundul vestului Americii, în fața unui public de cowboy și de fermieri spătoși, însoțiți de jumătățile lor care ascultau tiradele actorilor cu gura căscată. Făcuseră vreme de opt luni, un turneu cu o trupă al cărei repertoriu nu cuprindea decât piese de Shakespeare. Dar nici în trupa asta n-ar fi rezistat atâta vreme dacă salariul lor n-ar fi fost așa de mic încât era aproape cu neputință ca Beau să-și poată oferi un strop de alcool. Apoi ajunseseră la Gettysville și Beau se dedase la asemenea excese că turneul continuase fără ei.

Amintirea disperării pe care Lucille o încercase în ziua aceea era încă trează în spiritul

ei. Beau își terminase chiolhanul demolând saloon-ul, ceea ce se întâmpla de altminteri cu regularitate, și după ce ieșise din spital, trebui să facă față unei condamnări obținute de poliție însoțită de o amendă care-i obligase să-și amaneteze până și hainele.

În aceeași clipă în care îl întrebase pe Beau cât voia, își amintise de altfel că mai pronunțase aceleași cuvinte în împrejurări cu totul diferite.

— Cât? întrebase ea, nu doar pe unul, dar poate chiar și pe zece sau doisprezece proprietari de salon când îi aduceau nota pe care figura costul pagubelor pe care Beau le provocase.

— Cât?

Își auzea răsunând propria-i voce pe care încerca s-o facă aspră și metalică ca să-și scundă spaima, fiindcă nu știa cum va putea să plătească.

A mai fost și o altă ocazie când a trebuit să întrebe „Cât?“ Încercare dureroasă a cărei amintire o rănea și acum după atât de mulți ani.

Imaginea unei adolescente i se ivi în fața ochilor minții. Copila plângea în vreme ce tatăl urla de furie și mama, prăbușită pe scaun, rămăsese cu dinții încleștați. Mânia părintească se bizuia pe niște fapte de necontestat: fiica, o prostuță de șaptesprezece ani, arzând de dorința de a face teatru, rămăsese plantată în

fața intrării artiștilor în timpul întregii săptămâni în care trupa poposise în orășelul acela. Îi trimisese cadouri lui Beau: flori pe care acesta le arunca direct la gunoi, țigări pe care le fuma și cravata ieftină pe care o folosi pentru a repara provizoriu un picior de scaun rupt.

Beau o lua în râs așa cum își râdea mereu de toate admiratoarele sale. Dacă micuța s-ar fi întors acasă după reprezentație, lucrul nu s-ar fi întâmplat. Dar îl așteptase la ieșirea din teatru și cum Lucille, țintuită la pat de o febră care depășea patruzeci de grade, nu era prezentă ca să-l supravegheze, actorul o duse pe tânăra imbecilă la restaurant.

Aspiranta la glorie teatrală n-avea prea mulți bani la ea, dar totuși îndeajuns de mulți ca Beau să-și permită câteva whisky-uri duble. Apoi, doar grizat, deci încă oarecum stăpân pe el, o seduse. În seara zilei următoare, cum Lucille se simțea mai bine, Beau o abandonă pe tânăra sa admiratoare.

Rănită de indiferența lui, tânăra făcu la început o scenă apoi se reîntoarse acasă ca să le povestească părinților cele întâmplate. Ca de obicei când situația se complica, Beau o lăsase pe Lucille singură față cu familia victimei sale.

Tatăl începuse prin a rosti amenințări. Apoi, înțelegând că genul acesta de atitudine nu-i ducea la nimic, reușise, încetul cu încetul, să-și

stăpânească mânia. La urma urmelor, Luciile găsi că părinții erau de înțeles. Se simțea foarte mâhnită pentru tatăl fetei și chiar pentru mama acesteia care era mai puțin conciliantă.

Se vedea că munciseră din greu pentru a izbuti să dea fetei o educație potrivită. Eforturile pe care le făcuseră lăsaseră urme adânci pe chipurile și pe mâinile lor roșii și asprite. Cu toate astea vorbeau cu mândrie despre progresele școlare ale fiicei și despre relațiile de prietenie pe care aceasta le avea cu alți tineri de seama ei.

Pentru că îi fusese milă de părinți dar și pentru că voia să-l apere pe Beau – prin toate mijloacele care-i stăteau în putință – împotriva consecințelor actului său necugetat, Lucille pusese întrebarea despre care știa că va așeza discuția în contextul cel mai potrivit.

– Cât?

De-abia după ce pronunțase cuvântul cu pricina, își dădu seama că acești oameni nu erau dintre cei care cer bani. Tot ceea ce voiau, în compensație pentru ofensa adusă fiicei lor, era ca autorul acesteia să fie judecat și pedepsit.

– Nu vreau bani, spuse tatăl cu un aer înverșunat. Toți banii din lume nu pot șterge răul care i-a fost pricinuit lui Sarah a noastră. Venisem să-l oblig pe acest blestemat de actor s-o ia de soție; dar fiindcă e deja însurat, lucrul

nu e cu putință. Dumnezeu să vă ajute să-l puteți răbda în continuare!

– Cred că sunt totuși cea mai potrivită ca să mă ocup de el. Cât despre fiica dumneavoastră... căsniciile forțate nu reușesc aproape niciodată. Dacă acceptați un sfat, educați-o pe fata dumneavoastră măcar într-atât încât să evite pe viitor asemenea decepții.

– N-avem nevoie de sfaturile dumneavoastră, mulțumesc, spusese ea apăsat. Haide, Clem, n-avem ce obține aici, vezi bine. Am să stau de vorbă cu Sarah, de îndată ce ajungem acasă. Și, poți să mă crezi, asemenea lucruri nu se vor mai întâmpla!

– N-a fost din vina mea, spuse Sarah smiorcăindu-se.

Chipul ei tumefiat era acoperit de lacrimi.

– Data viitoare când ai să-i scrii unui bărbat și când ai să-i trimiți cadouri, să te convingi mai întâi dacă nu cumva e gata însurat, îi spuse Lucille.

– Dacă tot am ajuns să ne dăm sfaturi, interveni tatăl fetei, ascultați-l și dumneavoastră pe al meu: încercați să nu vă irosiți tinerețele pe lângă individul acesta. Vă deplâng, doamnă, și puteți să-i spuneți ticălosului că dacă iese nevătămat din încurcătura asta, e doar mulțumită soției sale care a știut să vorbească în favoarea lui și să-l apere. Doar Dumnezeu știe de ce o faceți!

– Asta-i problema mea, răspunse Lucille.

Privise în urma lor când ieşiseră din încăpere. Fata începuse să plângă din nou şi tatăl schiţase un ultim gest, de parcă ar fi vrut să strângă mâna lui Lucille.

După ce rămăsese singură, o cuprinsese o senzaţie de slăbiciune şi, molipsită de Sarah, simţise dorinţa de a plânge. Reuşea să înţeleagă foarte bine simţămintele fetei. Nu doar că-şi pierduse virginitatea dar şi toate visurile sale de adolescentă. Iluziile ei se risipiseră într-o clipă, ca să facă loc unor remuşcări târzii, unei mânii zadarnice şi unui sentiment de greşeală ireparabilă.

Lucille îşi ascunsese chipul între mâini. Îl iubise pe Beau atunci când se măritase cu el şi-l iubea încă. Tocmai aceasta era nenorocirea! Era furioasă pe el, atunci când era cu desăvârşire beat sau când se comporta ca în noaptea precedentă, dar era de-ajuns ca bărbatul s-o mângâie, să-i atingă buzele cu un sărut ca ea să se abandoneze îmbrăţişării sale la fel de uşor ca indiferent care prostuţă de felul lui Sarah.

Era o umilinţă aproape insuportabilă să fii măritată cu un beţiv. Lucille fusese educată cum se cuvine. Tatăl său, Hans Schmidt, era un om respectat şi ea ştia că, dacă acesta l-ar fi întâlnit pe Beau, l-ar fi dispreţuit profund. Şi cu toate acestea ea-l iubea!

Nu era vorba decât de un amor fizic, de dorinţa pe care trupul ei o simţea faţă de trupul

lui Beau, de dorința firească pe care o femeie o simte față de un anume bărbat. Nu doar o dată ci de sute de ori, Lucille își spusese că trebuie să-l părăsească. Când era târât acasă de un tovarăș de beție și când printr-un efort supraomenesc îl făcea să urce scara și-l vâra în pat, rămânea în picioare, răvășită, privind țintă la bruta bezmetică și duhnind a alcool, care era soțul ei.

Sforăia, miasma alcoolului prost pe care-l băuse îți întorcea stomacul pe dos; hainele îi erau mânjite de noroi și rupte din pricina unei încăierări la care luase parte...

„Mâine, am să plec", își spunea ea în vreme ce-și petrecea noaptea așezată pe un scaun sau ghemuită pe podea, învelită într-o pătură.

Dar când se făcea ziuă, Beau avea nevoie de ea. Deseori, era prea bolnav și rămânea întins în întuneric — storurile erau mereu trase în asemenea situații —, cu punga de gheață pe cap și chinuit de o sete pe care nimic nu o putea stinge. Câteodată, căzut pradă unei depresiuni nervoase, se acuza că nu era bun de nimic și, cu disperare în glas, spunea că-și va lua zilele. De obicei, era sleit de puteri și deprindea cu totul de Lucille.

— Ține-mă de mână, o ruga el. Mă simt îngrozitor de bolnav. Nu sunt în stare să joc, în seara asta. Vezi bine că în halul în care sunt, nu pot să...

— Trebuie, Beau. Dacă am să le spun că ești bolnav, o să-și dea îndată seama despre ce e vorba și, de data asta, chiar că o să ne dea afară. Știi că ne-au avertizat deja de două ori. N-ai cum să nu joci astă-seară. Nu ți-o vor ierta niciodată.

— Mă doare îngrozitor capul, se plângea Beau. Mi-e totuna dacă ne dau afară sau nu. Nu mă sui pe scenă, nici dacă patronul lui Goldwyn Mayer în persoană mă roagă s-o fac.

Dar de obicei, o făcea totuși. Cu gheață, cu cafea neagră și cu dușuri din oră în oră, Lucille reușea să risipească efectele alcoolului. Apoi, după o reprezentație chinuită în timpul căreia își bâlbâia textul sau dădea replicile anapoda, împrumuta niște bani de la un prieten și o lua de la început.

Și cu toate acestea, Lucille nu reușea să-și calce pe inimă și să-l părăsească. Petrecuseră împreună trei ani îngrozitori. Până în ziua când, după o transformare care se petrecuse încet și pe neobservate, se simțise deodată desprinsă de Beau: vraja era ruptă. Își dăduse atunci seama că bărbatul acesta n-o mai interesa deloc.

Dar chiar și cu această nouă stare de spirit, tot îi era greu să-l părăsească. De-abia cu prilejul unei noi altercații în urma căreia Beau fusese transportat la spital reușise să găsească doza de curaj care să-i îngăduie aceasta.

Îl părăsise fără să spună un cuvânt, fără să-i lase măcar câteva rânduri. Şi după ce plecase, se întrebase deseori de ce aşteptase atât de mult, de ce i se păruse întotdeauna atât de greu s-o facă. Un an mai târziu, Edward Jepson o descoperea, astfel că un nou capitol din viaţa ei avea să înceapă.

Cercetându-l acum cu privirea pe Beau, cu faţa lui marcată de dezmăţ, cu îmbrăcămintea lui sărăcăcioasă, cu expresia lui vrednică de milă, Lucille se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost tot împreună cu el când îl întâlnise pe Edward. Poate că Beau n-ar fi lăsat-o să plece sau, cel puţin, ar fi născocit atâtea piedici încât Edward ar fi renunţat.

Beau era foarte gelos faţă de ceilalţi membri ai trupei. Nu era gelos pe Lucille ca actriţă fiindcă n-avea nici un motiv. Pe atunci ea era tânără şi fără experienţă şi cu toate că Beau era un actor mediocru, putea, când voia, să-şi intepreteze rolurile destul de convenabil.

Dar era gelos pe ea ca femeie. Ceea ce era, categoric, de înţeles. Numai că, gelozia lui se abătea de la firesc. *Nu se temea de faptul că ari putea să-i fie infidelă, ci că ar înceta să-i mai fie devotată.* O dorea, gândise deseori Lucille, nu pentru că era seducătoare ci pentru că ţinea să aibă parte de atenţiile ei, de grija ei deosebită. Depindea de ea în felul în care un invalid depinde de o infirmieră sau un copil de mama lui. Ceea ce Beau aştepta

de la ea, gândea Lucille, era ca ea să-l protejeze ca o mamă de toate consecințele actelor sale necugetate...

Încercase deseori milă pentru el și încercase să găsească motivele psihologice ale acestei dependențe. Dar, înainte să poată descifra adevărul din toate istoriile pe care el i le povestea, atinsese deja un punct care nu-i mai îngăduia să-l plângă – nu-i mai inspira decât dezgust, atâta tot.

Și totuși, chiar și acuma încă, după atâția ani, când Beau nu revenise decât pentru a-i tulbura existența, Lucille încerca un soi de milă pentru el: părul său, cândva negru și des, era cărunt și rar, ochii săi a căror strălucire fusese cândva atât de seducătoare aveau acum o expresie obosită, și se vedea că anii de temniță apăsau asupra umerilor săi încovoiați.

Tresărind, Lucille își adună gândurile. Nu era momentul să se lase cuprinsă de asemenea emoții. Deodată, și-l reaminti pe Randal. Sigur că da, exista un Randal cu care urma să se mărite, un Randal care urma să-i fie soț: cu cât Beau avea să dispară mai repede, cu atât primejdia avea să fie mai mică. N-avea cum să divorțeze, fără ca lucrul să devină public și, din pricina aceasta, trebuia să se debaraseze de Beau cu *orice preț*.

– În locul tău n-aș face asta, spuse deodată Beau pe un ton ironic.

— Ce anume n-ar trebui să fac? întrebă Lucille mirată.

— Să mă asasinezi. Fiindcă vei avea o grămadă de dificultăți în a te debarasa de corp. Și-o spun în cunoștință de cauză. Tovarășii mei de închisoare vorbeau deseori despre fel de fel de procedee pe care le-au folosit ca să facă astfel încât victimele lor să dispară și sunt dezolat că trebuie să-ți spun că nici măcar unul dintre ei n-a reușit aceasta.

— Dar nu m-am gândit de fel să te ucid! protestă Lucille, însă vocea ei nu suna deloc convingător.

Beau începu să râdă. Avusese dintotdeauna darul neliniștitor de a citi în gândurile lui Lucille și ea pusese întotdeauna aptitudinea respectivă pe seama diferenței de vârstă dintre ei. Dar acum se îndoia de temeinicia acestei explicații. Avea obiceiul, ca să le câștige afecțiunea, să le ghicească femeilor care îi plăceau. Ca lucrul să fie posibil trebuia să le țină mâna câtva timp și Lucille, care fusese prinsă în această capcană, era mai de grabă sceptică atunci când îl vedea acționând astfel ca o altă femeie. Cu toate acestea, se întreba acum dacă nu era într-adevăr dotat cu cea de-a doua vedere, cu darul de a ghici.

Își amintea și acum cu precizie, — cu toate că scena cu pricina se întâmplase aproape cu douăzeci de ani în urmă, — ceea ce i-a spus atunci când și-a aruncat pentru prima oară

ochii asupra liniilor mâinilor ei. De-abia făcuseră cunoştinţă. N-avea deci de unde să ştie nimic despre trecutul lui Lucille. I-a spus că mama ei era moartă şi că ea, mama, nu fusese fericită acasă din pricina prezenţei unei alte femei, o soacră probabil. Apoi i-a prezis viitorul.

I-a spus că avea să cunoască o mulţime de bărbaţi dar că numai doi dintre aceştia vor juca un rol important în viaţa ei. Adăugase că se va mărita cu unul dintre ei şi că urma să facă o carieră strălucită. Lucille râse cu poftă auzind cuvintele acelea. Când câştigi şaisprezece dolari pe săptămână, cel mai mare succes la care te poţi gândi, este cel de a ţi se oferi douăzeci şi opt sau treizeci.

O dată sau de două ori, atunci când se afla la Hollywood şi era deja o actriţă consacrată, îşi reamintise de cuvintele lui Beau. Ca şi cum s-ar fi temut că vizitatorul ar fi putut să-i ghicească gândurile, se ridică în picioare.

— Trebuie să ne gândim foarte bine la condiţiile viitoarei noastre înţelegeri, spuse ea. Treci mâine din nou pe aici. Până atunci, nu vorbi cu nimeni despre mine. Nu e cazul să se afle că ne cunoaştem.

— Tăcerea mea trebuie plătită, replică Beau, surâzând.

— Sunt gata s-o fac, răspunse Lucille sec. Te-am întrebat deja de câteva ori ce sumă doreşti.

— Cred că o sută de mii de dolari m-ar aranja, pronunță Beau cu dezinvoltură.

Lucille, cu răsuflarea tăiată, îl măsură câteva clipe. Vizitatorul nocturn profita de aceasta și se duse să-și mai toarne un pahar.

— Ești nebun! făcu ea într-un târziu.

— Dimpotrivă, sunt foarte sănătos la cap și, dacă ar fi să te gândești la tabieturile mele, n-ai putea spune că am băut prea mult, o contrazise Beau cu o blândețe prefăcută. Am făcut și eu niște calcule în privința sumei pe care ai economisit-o în acești doisprezece ani. Chiar dacă am în vedere faptul că ziarele mai exagerează atunci când e vorba de veniturile actorilor de cinema, tot rezultă, într-un fel sau altul, că ai strâns o avere frumușică.

— Chiar dacă ar fi așa, nu există nici un motiv care să mă oblige să-mi împart banii cu tine.

— N-aș fi chiar atât de sigur. Mi se pare dimpotrivă că există chiar mai multe motive de acest fel. De pildă, mi-a intrat în cap că un anume ziar de dimineață londonez mi-ar da cu mare plăcere câteva mii de lire sterline, și nu de dolari, pentru povestea vieții mele conjugale cu una dintre cele mai cunoscute stele de cinema din lume. Parcă văd deja niște titluri de-o șcioapă: Căsnicia secretă a lui Lucille Lund; Anii de turnee; Nopți de groază alături de un soț bețiv...

— Nu mai ai nici un pic de decență? exclamă Lucille.

— Nu prea, atunci când e vorba de bani. Ar trebui s-o știi. Dintotdeauna am avut un mare respect pentru bani și în închisoare am descoperit și mai multe despre puterea lor. Crede-mă, oamenii fac orice pentru a-i obține. Nu se mulțumesc doar să încalce cele zece porunci de nenumărate ori în viața lor ca să pună mâna pe câteva bacnote, dar se coboară până și la practici sexuale respingătoare...

Beau își terminase fraza pe un ton grav. Un tremur nervos îl străbătu de parcă ar fi încercat să-și alunge din memorie anume amintiri prea oribile pentru a fi retrăite. Apoi își bău dintr-o singură înghițitură whisky-ul.

— ...O sută de mii de dolari, spuse el, și după aceea, dacă ții neapărat, mă îmbarc pe un vas cu destinația America de Sud.

— Haide să fim serioși, se încruntă Lucille. Ți-am spus că vom mai disputa despre aceasta. Am să-ți dau niște bani, desigur. O sumă de mare chiar, dar nu toată averea...

— Știm amândoi foarte bine că averea ta e cu mult mai mare. Dar dacă ții neapărat, vom mai discuta. Dacă ai de gând să mă inviți să cinăm mâine împreună, n-am să te refuz. N-ar strica însă să știi că hotărârea mea e luată; nu prea cred că mă vei putea determina să mi-o schimb.

— Mai degrabă te omor decât să-ți dau ce-am câștigat muncind atâția ani...

Beau începu să râdă.

— Vezi că e așa cum ți-am spus? Mi-am închipuit eu cam care o să-ți fie reacția! Nu uita însă că nu-i o treabă ușoară. Și apoi urmează spânzurătoarea sau scaunul electric — răsplata de care n-ai să scapi.

Lucille își luă geanta.

— E timpul să pleci. Câți bani ți-ar trebui în seara asta?

— Îndeajuns de mulți ca să pot trage la un hotel ca lumea, începu Beau, apoi, în vreme ce Lucille căuta în geantă, se apropie de ea și cu o mișcare rapidă, îi smulse portmoneul din mână.

Descumpănită, Lucille îl privi cum număra bacnotele.

— Zece lire sterline, spuse el dezamăgit. Mă rog, putea să fie și mai rău! Mâine seară ne vedem din nou, frumoasa mea, și te sfătuiesc să ai asupra ta suta aceea de mii de dolari. Bașca o sută sau o sută cincizeci de lire sterline cu care să mă descurc până la sfârșitul săptămânii, fiindcă n-aș vrea să intru de la bun început în dolarii ăia...

— Ieși până când nu te omor! urlă Lucille.

De-abia mai reușea să-și stăpânească mânia dar Beau continua să rânjească sfruntat. Își luă pălăria, și-o așeză pieziș pe cap apoi, cu mâinile în buzunar, o privi admirativ câteva

momente. Reflexele diamantelor din jurul gâtului și mișcările febrile ale degetelor prelungi împodobite cu inele n-aveau cum trece neobservate.

— Da, ești încă o femeie afurisit de frumoasă, suspină el, în fine. Mă întreb cum de reușești să pari atât de tânără. Din păcate însă, am început să îmbătrânesc. Acum cincisprezece ani, nu m-aș fi dus nu știu unde să-mi petrec noaptea. Aș fi rămas aici și n-ai fi reușit să-mi reziști. Dar închisoarea te face să devii neputincios. Nu mi-a mai rămas decât o singură iubire — cea față de bani. Somn ușor, frumoasa mea.

Se aplecă spre femeie și își lipi buzele de obrazul ei. Lucille simți respirația lui otrăvită de aburul alcoolului dar, înainte ca să-și poată reveni și să-l poată face cum îi venea la gură, Beau părăsise deja încăperea. Ușa se închise cu un zgomot sec și Lucille rămase singură.

Tremura de furie și respira cu greutate; apoi, încet, mânia ei se liniști și făcu loc lacrimilor. Trecuseră niște ani de când nu mai plânsese, și nu știa de fel dacă plângea pentru că era înspăimântată sau pentru că-i era milă de ea însăși, dar fără îndoială că plângea și gândindu-se la tinerețea ce se dusese pentru totdeauna și la cei trei ani atât de prețioși pe care-i irosise iubind un ticălos.

CAPITOLUL 13

MIRAJUL DESTRĂMAT

Randal era obișnuit ca nimic să nu funcționeze până în ultimul moment dinaintea premierei, dar i se părea că de astă dată repetițiile erau mult mai dificile decât și-ar fi închipuit.

Situația era și mai agravată de neputința lui de a descifra care anume element nu funcționa. Nu reușea să treacă dincolo de impresia generală de dezordine și de sincronizare defectuoasă...

Regreta și foarte mult faptul că se lăsase convins de lordul Rockampstead ca piesa să fie reprezentată la Londra și nu la Manchester sau la Glasgow cum cerea tradiția. De altminteri nu era singurul care era în dezacord cu tatăl lui Jane asupra acestui punct.

Dar lordul Rockampstead rămăsese inflexibil, în ciuda tuturor protestelor care se ridicaseră împotriva acestei hotărâri. Avea încredere în această piesă pe care o sponsoriza şi voia ca prietenii săi cei mai apropiaţi să aibă posibilitatea de a asista la premiera de gală. N-avea răbdare să aştepte ca piesa să fie reprezentată vreme de şase săptămâni în provincie astfel ca în ziua când avea să ajungă la Londra, jocul actorilor să fie cu desăvârşire rodat.

Credea în *Astăzi şi Mâine*. Era convins că va fi piesa de teatru cea mai remarcabilă a stagiunii. Astfel că voia să se bucure de succesul său, înconjurat de persoanele pe care le iubea şi a căror judecată voia s-o cunoască. Nu avea deloc răbdare şi Randal era convins acum că nerăbdarea transferată în lumea spectacolului nu putea decât să ducă la eşec.

Dar zarurile erau aruncate: premiera lui *Astăzi şi Mâine* trebuia să aibă loc pe 25 octombrie. Toate măsurile fuseseră luate ca seara de gală să devină într-adevăr un eveniment de excepţie. Se pusese accentul pe o publicitate enormă şi exista deja o listă de solicitări pentru rezervări de locuri. Auspiciile păreau a fi favorabile, dar... Dar Randal era demoralizat!

Dacă măcar ar fi ştiut ce anume nu merge, poate n-ar fi fost atât de mâhnit. Dar nu

înțelegea de fel ce se petrecea, și Bruce Bellingham tot așa. Munciseră amândoi atât de greu săptămâna trecută că întreaga lor energie li se epuizase. Când ajungeau acasă, noaptea târziu, îi dobora îndată somnul, astfel că nu mai aveau cum să reflecteze asupra felului cum se desfășurau lucrurile.

Exista o dificultate, Randal era conștient de aceasta, dar era incapabil să descifreze cauza. Sigur că da, avea convingerea că Lucille era cumva implicată – dar n-ar fi putut s-o acuze pe actriță de o vină anume.

Lucille își cunoștea textul până în cele mai mici detalii; făcea întocmai ceea ce i se cerea; era mereu extrem de seducătoare și participase cu atâta zel la campania publicitară încât nimeni nu i-ar fi putut face nici cel mai mic reproș...

Cu toate acestea Randal avea impresia vagă că actrița nu mai era cea pe care o știa. Din seara în care Lucille îi dezlănțuise intențiile privind viitorul lor comun, nu mai rămăseseră singuri decât cel mult câteva clipe. Și chiar și atunci, ea nu-i spusese decât niște banalități.

Câteodată actrița i se părea cumva încordată. Dar lucrul era de înțeles din moment ce lucra aproape douăsprezece ore pe zi. Or, fiecare dintre ei, la sfârșitul repetiției, era în întregime stors.

Nimeni nu s-ar fi plâns din pricina oboseli dacă lucrul ar fi înaintat mulțumitor; dar nici vorbă de așa ceva, Randal trebuia s-o recunoască.

Privind-o concentrat pe Lucille care repeta ultima scenă, încercă să-și dea seama ce anume nu mergea.

Actrița părea sigură de sine. Nu puteai să-i reproșezi nici o slăbiciune și cu toate acestea jocului ei îi lipsea ceva. Ce anume însă? se întreba Randal. Știa să Bruce era la fel de perplex ca și el. Dar, tot ca și Randal, era incapabil să-și definească exact îngrijorarea.

Piesa în sine era deasupra oricărui reproș. După schimbările aduse celui de al doilea act, ca urmare a intervenției Sorellei, lucrarea lui era aproape desăvârșită. Îi era cu neputință să se mai gândească la vreo schimbare.

Da, lui Lucille îi revenea răspunderea, gândi Randal privind-o cum își lua rămas bun de la iubitul ei, rămânând apoi singură pe scenă. Perdeaua avea apoi să coboare și spectatorii, în fața acestei despărțiri tragice, trebuiau să fie mișcați până la lacrimi. Or, Randal nu încerca nici o emoție.

Bruce tocmai începuse să discute cu actorul care juca principalul rol masculin. Randal observă că în clipa respectivă Lucille se ținea puțin de o parte, cu brațele spânzurând fără vlagă, cu privirea ațintită drept

înaintea ei. Înfățișarea femeii părea să exprime o disperare adâncă. Dar de ce-ar fi fost oare Lucille disperată?

Randal aruncă o privire ceasului; era ora zece și jumătate. Simți deodată că nu mai avea rost să întârzie pe acolo. Ieși fără să salute pe careva, dar îl rugă pe portar să-i comunice domnului Bellingham că plecase spre casă.

— Ați terminat pentru azi, domnule, nu-i așa? întrebă bătrânul.

— Eu unul, da — sper că și ceilalți, răspunse Randal. Dacă sunt la fel de sătui de piesa asta ca mine, ar face bine să plece cât mai repede acasă ca să se culce și să uite de ea.

Paznicul începu să râdă.

— Nu vă descurajați, domnule, spuse el. În ziua premierei totul va merge bine.

Randal nu-și mai dădu osteneala să răspundă. Se îndreptă cu pași repezi spre mașină. De câte ori auzise cuvintele acestea: „Totul va merge bine în ziua premierei!"

— Ce scârțâie? Fir-ar să fie! Ce scârțâie? murmură Randal suindu-se în limuzina Bentley.

Îndreptându-se spre casă, simți deodată nevoia imperioasă de a discuta cu cineva.

Nu cu Lucille, nici cu Bruce, și cu atât mai puțin cu Edward — cu nici unul dintre cei pe care piesa îi obseda prea mult ca să mai poată avea vreun gând original în privința ei, dar cu cineva care nu era prins direct de toate

problemele acestea, cu cineva care-l iubea și în care putea avea încredere.

Jane, sigur că da, era persoana cea mai nimerită. Se ținuse de cuvânt. Nu mai revenise de fel la teatru din ziua în care rupseseră logodna și practic, ieșise din viața lui Randal.

Trebuia neapărat s-o vadă! Era atât de frumoasă, atât de distinsă, atât de echilibrată! Și avea fără îndoială să restabilească proporțiile reale ale situației. Repetițiile săptămânii trecute îl copleșiseră, la fel ca pe toți membrii echipei. Nu trăiseră decât pentru piesă. Se implicaseră prea mult în ea pentru a-și mai păstra luciditatea.

Randal apăsă accelerația și bătu toate recordurile de viteză care se stabiliseră vreodată pe traseul respectiv. Din fericire, circulația era destul de redusă, fiindcă ploua cu găleata. Lăsă în urma Hyde Park-ul și ajunse curând în Belgrave Square. Jane nu se aștepta să-l vadă, dar spera s-o găsească singură. Dar chiar și dacă va avea oaspeți, o va convinge să se retragă cu el într-un colțișor liniștit unde vor putea discuta, unde-i va împărtăși necazurile sale, unde va gusta fericirea de a fi înțeles și iubit de o astfel de făptură...

Ieși din mașină și alergă spre portalul reședinței lordului Rockampstead. Sună și ușa se deschise.

– Domnișoara Crake e acasă?

— Bună seara, domnule, spuse șeful personalului de serviciu surâzând. Suntem foarte bucuroși să vă vedem, domnule. Nu ne-ați mai onorat de fel cu prezența în ultima vreme.

— Da, într-adevăr, răspunse Randal încredințându-și paltonul unui servitor.

— Repetițiile se desfășoară mulțumitor, domnule? întrebă șeful personalului. Suntem cu toții foarte nerăbdători să vedem premiera. Domnul baron a rezervat locuri la balconul al doilea pentru întreg personalul de serviciu.

— Sper că nu veți fi decepționați, răspunse Randal.

— Sunt absolut convins că nu vom fi, domnule, își mărturisi șeful personalului încrederea.

În vreme ce-l urma spre ascensor, Randal își spunea că și-ar dori să aibă și el o încredere la fel de mare.

— Domnișoara Jane în salonul dumneaei. Domnul baron lipsește. Va fi dezolat când va afla că ar fi fost posibil să vă întâlnească.

Randal n-avea cum îi răspunde că era bucuros că domnul baron lipsea, chiar dacă acesta era adevărul. Voia s-o vadă pe Jane și pe nimeni altcineva.

Salonul lui Jane armoniza de minune albastrul și argintiul. Lumânările care ardeau acolo creau o atmosferă calmă și voluptoasă pe care Randal, ai cărui nervi erau atât de tensionați, o găsi liniștitoare. Lumina aceasta

era foarte nimerită și din alt punct de vedere și când Jane, care era așezată la birouașul său, se răsuci spre Randal, acesta o găsi mai frumoasă ca oricând.

Purta o rochie de seară dintr-o muselină de mătase de un galben deschis, strânsă la talie de o curea încrustată cu pietre de toate culorile. Niște cercei frumoși de safir îi încadrau fața.

— Randall strigă ea cu o înfățișare încântată, în vreme ce alerga spre el cu brațele întinse. Chiar acum mă gândeam la tine, dragule. Ce te-a făcut să vii încoace?

— Motivul nu e evident? Voiam să te văd, răspunse Randal.

Auzi ușa pe care șeful personalului o închidea în urma lui. Atunci, luând-o pe Jane în brațe, o strânse la piept.

— Sunt obosit și îngrijorat, îi mărtirisi el, cu obrazul lipit de al tinerei.

— Bietul meu Randal! spuse Jane cu un ton mângâietor. Vino să te așezi și povestește-mi tot. Pun imediat să ți se aducă de băut.

Se lăsă condus până la divan, în apropierea focului, apoi o privi cum traversează încăperea ca să sune.

— Vom bea șampanie, decise Jane. Asta te va remonta și apoi sosirea ta neașteptată a stârnit în mine dorința de a mă distra.

Hotăra de una singură și Randal era mulțumit că lucrurile mergeau de la sine. Bău șampanie și, după cel de-al doilea pahar, simți

cum grijile încep să i se risipească. În atmosfera sinistră și glacială a unui teatru în care se desfășurau, în condiții proaste, repetițiile unei piese pe care el o scrisese nu se simțea de fel același om ca în acest salon, așezat în fața unui șemineu în care ardeau un foc de lemne, bând șampanie cu o femeie tânără și foarte frumoasă care se străduia cât putea pentru a-l face fericit. Nu mai reușea nici măcar să-și explice sentimentul de descurajare și de tristețe pe care-l încercase în după-amiaza aceea.

— Vorbește-mi despre tine, dragule, spuse Jane. Ce se mai aude cu femeia aceea îngrozitoare? Oh, cât o detestl

— Vorbești de Lucille? întrebă Randal cu o voce slabă, știind foarte bine la cine făcea Jane aluzie.

Și, deodată, fără să înțeleagă de ce, dorința sa de a-și încredința acestei femei necazurile îl părăsi.

Până la urmă, nu era chiar atât de ușor să-i împărtășești lui Jane problemele tale profesionale. Avea desigur să creadă că el, Randal, exagerează niște greutăți care se adună întotdeauna înaintea unei premiere.

— M-am săturat de teatru și de mine însumi, se auzi el spunând. Ce-ai mai făcut în ultimul timp?

– M-am gândit la tine. Nu-ţi dai seama ce mult mi-ai lipsit. Pe zi ce trece o urăsc pe Lucille tot mai mult. Dacă participarea ei la piesa ta n-ar fi atât de necesară, cred că m-aş ruga lui Dumnezeu să facă astfel încât femeia asta să cadă pe fereastră şi să-şi rupă gâtul.

– Nu te mai gândi la ea şi, mai ales haide să nu mai vorbim despre ea. Ai ieşit mult în lume? Pe cine ai mai întâlnit?

În chiar clipa în care punea aceste întrebări, ştia nu era deloc interesat de răspunsurile posibile.

Un singur gând îi frământa spiritul: piesa de teatru. Ziua de lucru care de-abia se încheiase i se perinda din nou pe sub ochi. Hotărât lucru, repetiţia nu ieşise ca lumea. Ultima scenă fusese expediată şi actul întâi trena, n-avea ritm. Va trebui să aibă o discuţie serioasă cu Bruce.

Jane vorbea de zor şi el n-avea nici cea mai mică idee despre conţinutul spuselor ei. Încercă deodată nevoia urgentă de a se reîntoarce la teatru şi – dacă actorii n-ar mai fi fost acolo – de a se duce la Bruce acasă. Trebuia să discute problemele acestea şi cu el. Nu putea să hotărască de unul singur.

– ...A fost într-adevăr deosebit de amuzant, încheie Jane.

— Chiar așa? întrebă Randal ca să creeze impresia că relatarea lui Jane îl interesează.

— Dacă ai fi văzut ce mutră a făcut Diana. N-a știut cum să interpreteze această remarcă. Pentru o clipă a crezut că ar trebui să se supere apoi s-a hotărât s-o trateze ca pe o glumă. Bineînțeles că toată lumea sesizase adevărata intenție a celui care o făcuse!

— Da, bineînțeles, murmură Randal mecanic.

— Dragule, paharul tău e gol.

— Mulțumesc, am băut de-ajuns.

— Nu se poate! Sticla nu s-a golit nici pe jumătate. Doar n-ai să lași bunătatea de șampanie să se trezească, se indignă Jane umplându-i din nou paharul.

Randal simți că i se învârte capul. Își aminti că nu mâncase nimic toată ziua, cu excepția uni sandviș înfulecat în grabă, la ora prânzului.

Dacă s-ar duce acasă, Sorella i-ar pregăti o omletă și l-ar răsfăța cu cafeaua aceea delicioasă pe care numai ea știa s-o facă. Mda, poate că n-ar strica să plece și să-i ceară lui Bruce să vină în Park Lane...

— Scumpule, pari cam obosit!

— Da, cred că ar trebui să mă duc acasă și să mă culc.

Randal dădu să se ridice când deodată Jane își părăsi locul, se așeză lângă el și,

înconjurându-l cu brațele, își lăsă capul pe umărul său.

— Bietul meu Randal, muncești prea mult, spuse ea cu tandrețe.

Simți degetele tinerei femei mângâindu-i fruntea. Apoi degetele zăboviră pe ochii săi obosiți, îi urmăriră conturul obrajilor și îi cuprinseră gâtul; cu o înflăcărare pe care nu i-o știuse, Jane își apăsa acum buzele pe ale lui.

Câteva clipe, reuși să reziste acestor sărutări fierbinți. Era prea prins de necazurile sale ca să-și mai poată permite și niște zbenguieli amoroase. Dar destul de repede dezmierdările lui Jane treziră în el o dorință irezistibilă.

Făptura aceasta care se lipea de el era Jane — acea Jane care i se păruse de atâtea ori rece și distantă și care, la începutul cunoștinței lor reprezentase pentru el un fel de ideal inaccesibil. Răspunse mângâierilor și simți, în același moment, cum femeia se strânge și mai mult în el. Flacăra roșie a senzualității îi cuprinse pe amândoi și Randal uită temerile care îl măcinaseră. Nu mai exista acum decât patima sa dezlănțuită și trupul acela de femeie care i se dăruia...

Două ore mai târziu, Randal cobora încet scara. În holul cel mare nu se afla nimeni, cu

toate că luminile erau aprinse. Paltonul său se găsea pe un scaun. Îl îmbrăcă și părăsi casa în tăcere.

De abia când se așeză la volanul Bentley-ului, începu să înțeleagă ce se petrecuse. Câteva clipe, simți că o urăște pe Jane fiindcă distrusese una din ultimele lui iluzii. O crezuse diferită de celelalte semene ale ei. Neîndoielnic că văzuse în ea femeia ideală pe care dintotdeauna o căutase fără s-o poată defini.

Dar trebuia să recunoască acum că Jane nu întrupa idealul acela, că se înșelase în privința ei. Era într-adevăr o femeie frumoasă și seducătoare, dar nu era femeia unică. Semăna cu toate celelalte femei frumoase pe care le avusese cu atâta ușurință și care nu-l iubiseră niciodată pentru ceea ce era Randal ci doar pentru virilitatea lui.

Măcar dacă și-ar putea da seama ce anume voia, își spuse — a câta oară? — Randal. Dacă ar reuși să-și exprime limpede dorințele. Dar acel ceva pe care-l căuta de atâta vreme rămânea de neatins, cum se întâmpla uneori cu intriga unei noi piese care-i străfulgera închipuirea ca după aceea să se piardă la fel de repede. Un fior îl străbătea atunci, aidoma cu cel pe care-l simțea când vedea pentru prima oară o femeie despre care credea că ar putea să o iubească; apoi dintr-odată vraja căreia îi căzuse pradă se

risipea și se regăsea din nou singur, teribil de dezamăgit.

Da, sentimentul acesta de dezamăgire îi fusese prezis de Sorella. „Dacă vă însurați cu ea, veți fi dezamăgit."

Cuvintele acestea răsunau încă în urechile sale și-și reaminti acum că nu-i făcuseră atunci nici o plăcere. Dar acum, își dădea seama că fata avea dreptate. Era decepționat de Jane. Fiindcă trădase imaginea pe care și-o făcuse despre ea.

Și nu tot Sorella era cea care spusese: „Oamenii sunt atât de egoiști"?

Acesta era chiar adevărul. Într-un fel, Jane era și ea o egoistă. Nu se așteptase la atât de multă „generozitate" din partea ei și, acum, era obligat să accepte ca iarăși nu mai avea la ce să spere...

Viața lui i se înfățișa ca un pelerinaj! I se părea că umblă pe un drum întortocheat pe care trebuie să-l urmeze până la capăt. Uneori, credea că și-a atins ținta — după o clipă de răgaz, trebuia să se supună evidenței: se înșelase dn nou! Ținta râvnită se dovedea a nu fi decât un miraj.

Era aidoma unui pelerin car căuta drumul ce ducea către lăcașul de cult al unui Dumnezeu necunoscut care nu-i trecut pe nici o hartă a cugetului. Un miraj: aceasta fusese Jane pentru el.

Decepționantă, egoistă. Cuvintele acestea îl obsedau. Adormi repetându-le în șoaptă și, când se trezi, erau tot pe buzele sale.

Hoppy intră în camera lui înainte chiar ca Randal să-și fi început micul dejun.

— Sunt dezolat că trebuie să vă deranjez atât de dimineață, domnule Randal, dar trebuie să-mi semnați hârtiile astea. Nu v-aș fi deranjat dacă nu erau atât de urgente.

— Dă-le încoace.

Randal își așternu semnătura fără măcar să vadă despre ce era vorba, ceea ce nu prea intra în obiceiurile sale, doar dacă nu era foarte grăbit sau îngrijorat. Astfel că Hoppy îl privi cu o expresie neliniștită.

— Vreo problemă, ceva? întrebă ea.

— Am avut noi vreodată probleme? i-o curmă Randal imediat.

De-abia atunci Hoppy se convinse că exista într-adevăr o anume dificultate. Dar cum avea suficient de mult tact, nu mai insistă. Se mulțumi să adune hârtiile și părăsi încăperea.

O jumătate de oră mai târziu, când Randal ieși din cameră, dădu de Sorella care-l aștepta în hol. Purta un mantou nou și tocmai își punea o mică beretă verde care se asorta cu rochia.

— În dimineața asta, pot să vă însoțesc? întrebă ea cu un aer melancolic.

— Dacă vrei, răspunse Randal absent.

Coborâră cu ascensorul fără să vorbească de fel. Ajunşi în maşină, fata se interesă cu delicateţe:

— Azi avem repetiţie generală, nu-i aşa?

Randal mormăi un răspuns şi se strecură cu tupeu printre maşinile care se îmbulzeau pe Park Lane.

— Aş putea să vă spun ceva? întrebă Sorella după câtva timp.

— În legătură cu piesa? Dacă vrei să-mi spui că scârţâie ceva, află că ştiu şi eu treaba asta.

— Mi-am dat seama că ştiţi. Am fost şi eu la teatru, ieri după masă. Am stat până la ora şase, apoi Hoppy mi-a cerut s-o însoţesc acasă. Din cauza asta am plecat.

— Şi la ce concluzii ai ajuns, domnişoară?

Vorbea într-un fel caustic cum n-o mai făcuse demult. Sorella se mulţumi să-l privească pe furiş şi continuă, calmă:

— Lucille e îngrijorată şi nefericită.

— Ei bine, dacă e, nu sunt eu de vină.

Randal se gândi la săptămâna care se încheia. Nu, n-avea să-şi reproşeze ceva anume care ar fi putut să provoace nemulţumirea lui Lucille. Se purtase cât se poate de drăguţ cu ea. Îi arătase mereu afecţiunea şi consideraţia cuvenită.

Hotărât lucru, dacă actriţa era nefericită, nu el trebuia făcut răspunzător. Probabil că Sorella

se înșela. Nu era totuși prea convins de asta întrucât rareori se dovedea că tânăra n-are dreptate.

— Poate că Edward ar fi în stare să descopere ce-o preocupă atât de mult, sugeră Sorella. Și el a observat că lucrurile nu merg bine. L-am auzit ieri spunând cuiva: „Dacă aș ști măcar ce o frământă pe Lucille. Tace și atunci când nu spune nimic, înseamnă că e grav."

Randal recunoscu îndată temeiul acestor spuse. Actrița era foarte tăcută în ultima vreme. Tocmai ea care în general era atât de volubilă încât era cu neputință să-i ignori prezența. Domina totul. Pe scenă n-o vedeai decât pe ea. Randal își dădu seama că se apropiase cumva de miezul problemei.

Contase pe Lucille ca pe o profesionistă capabilă să ducă greul piesei de la un capăt la celălalt. Rolul lui Marlène fusese scris pentru o actriță cu personalitate foarte pronunțată. Fără să-și dea seama, scrisese această piesă pentru Lucille cu toate că nu era deloc sigur, la acea dată, că ea avea să interpreteze rolul principal. Doar pezența unei actrițe care să domine pe toți cei implicați în acțiune putea asigura succesul piesei.

Dar, Lucille își spunea replicile, se mișca întocmai cum i se cerea, însă o făcea fără să

se implice ca altădată. Dar *sufletul* și *trăirea* ei puteau face din *Astăzi și Mâine* un succes.

Sorella avea dreptate, perfectă deptate. Și cu toate acestea, din răutate, Randal refuza s-o recunoască în fața ei. Nu mai schimbară decât două, trei cuvinte până când ajunseră la teatru și Randal o părăsi pe tânără de cum pătrunseră în clădire. Închipuindu-și că Sorella avea să traverseze culisele pentru a-și ocupa obișnuitul loc în fosa orchestrei, bărbatul se grăbi să ajungă la etajul întâi unde se găsea cabina lui Lucille.

Bătrâna Maggie, costumiera ei, era prezentă. Toată lumea o iubea, cu toate că se putea transforma într-o diavoliță neagră-n cerul gurii atunci când era furioasă sau când găsea că Lucille nu era îndeajuns de amabilă. Toate luminile erau aprinse. Un foc de lemne ardea răspândindu-și reflexele și mireasma frustă. La cea din urmă se adăugau mirosul nenumăratelor flori care împodobeau încă- perea și aroma suavă a apelor de toaletă ale lui Lucille.

– Domnul Jepson a sosit, Maggie? întrebă Randal.

– Bună ziua, domnule Gray, răspunse Maggie. Da, acum o clipă era aici. Cred că trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

În aceeași clipă, Randal auzi zgomot de pași pe coridor. Era Edward Jepson.

— Edward, trebuie neapărat să stăm de vorbă, exclamă Randal.

— De acord, bătrâne. Există o cabină goală pe care am rechiziționat-o pentru folosința mea personală. Știi cu câți oameni trebuie să am de-a face când se pune în scenă o piesă. Și, Lucille nu suportă să discutăm afaceri în cabina ei; afirmă ca asta crează o ambianță proastă.

Edward îl introduse pe Randal în încăpere. Era cu totul diferită de cea a lui Lucille. Tot mobilierul era alcătuit dintr-o masă de lemn și de două scaune care se reflectau de nenumărate ori în oglinzile acoperite de praf care erau atârnate pe pereți.

— N-am avut încă timp s-o mobilez, se scuza Edward cu un surâs. Dar n-am uitat esențialul.

Scoase o sticlă de whisky dintr-un dulap îngropat în perete și așeză două pahare pe masă.

— Servește-te, spuse el.

— E încă prea devreme pentru mine, răspunse Randal.

— Oh! puțină tărie nu strică, zise Edward servindu-se cu două degete de whisky pe care le sorbi dintr-o înghițitură. Și acum, spune-mi ce problemă ai?

— Eu ar trebui să pun această întrebare, replică Randal. Ce se întâmplă cu Lucille?

Edward își încruntă sprâncenele, neștiind pentru început ce să răspundă — apoi se hotărî să n-o mai lungească.

— Aș da oricât să știu răspunsul!

— Grăbește-te să-l găsești. Mâine are loc premiera. Dacă reprezentațiile se vor desfășura ca repetiția de ieri, la sfârșitul săptămânii putem să închidem teatrul.

— Și ce-i reproșezi lui Lucille? întrebă Edward cu prudență.

— Că se mulțumește să-și debiteze textul. Și tu știi la fel de bine ca și mine că atâta nu-i de-ajuns. Marlène e un personaj ieșit din comun. Personalitatea ei e atât de accentuată că nimeni n-o poate trece cu vederea. Lucille, prin prestația ei, nu doar că trebuie să-i depășească pe toți ceilalți dar mai trebuie să subjuge și publicul, altminteri acesta va părăsi sala înainte de sfârșitul spectacolului. Ai înțeles?

— Ai vreo idee despre ce anume ar putea s-o neliniștească? întrebă Edward.

— Dacă prin asta vrei să lași să se subînțeleagă că eu aș fi de vină, răspunsul este nu. I-am satisfăcut toate pretențiile, absolut toate.

Edward își îngusta ochii și-l privi țintă pe Randal.

— Ai putea să-mi precizezi ce înțelegi prin „absolut toate"?

— Lucille ar putea să ți-o explice oricând dorești.

— Înțeleg.

Edward își puse un al doilea pahar de whisky.

În momentul acela auziră răsunând pasul lui Lucille pe coridor. Zgomotul era inconfundabil. Actrița intră în cabina ei trântind zgomotos ușa.

Edward își goli paharul și așeză din nou sticla de whisky în dulap.

— Ai face bine să te duci să vezi ce se întâmplă pe scenă și să mă lași singur cu ea, spuse el.

Randal îl văzu îndepărtându-se pe coridor și intrând în cabina lui Lucille fără să bată. O clipă mai târziu, Maggie ieși și rămase în apropierea ușii, lipită de perete, cu o expresie de nemulțumire pe față. Nu suporta de fel să fie rugată s-o lase singură pe Lucille. Lua întotdeauna aceasta drept o jignire personală. Randal așteptă câteva minute, apoi coborî scara care te ducea la scenă.

Eroina nu apărea în actul întâi decât la capătul unui sfert de oră. Repetiția generală începuse relativ bine, dar Randal era nervos. Aștepta ca Lucille să-și facă intrarea, întrebându-se dacă jocul ei va fi la fel de impersonal ca până acum, sau dacă Edward

va fi reușit în dubla lui tentativă: de a descoperi ce anume o frământă și de a o liniști.

Când sosi momentul intrării sale în scenă, Lucille tot nu apăruse. După câteva clipe de așteptare, vocea regizorului făcu să răsune teatrul:

— Domnișoară Lund, vă rugăm să poftiți! Domnișoară Lund, vă așteptăm!

Actorii — și așa destul de nervoși, păreau acum cu desăvârșire demoralizați. Randal le înțelegea foarte bine starea de descurajare. Bruce care își trecea iar și iar degetele prin păr, trânti deodată manuscrisul pe podeaua scenei.

— Unde-i Lucille? strigă el nervos.

Nimeni nu răspunse. Toți așteptau. Imaginea amintea de un mecanism mare oprit brusc în mișcarea lui.

— Unde-i Lucille? repetă Bruce la fel de răstit răsucindu-se spre Randal.

— Mă duc să văd ce anume se întâmplă, răspunse acesta.

O luă în lungul primului rând de fotolii ale orchestrei în direcția intrării artiștilor. Sorella ședea chiar la capătul rândului. Privea spre scenă și nu-l văzu apropiindu-se până în clipa în care Randal ajunse în spatele ei. Fata se răsuci spre el și se ridică îndată. Tocmai în acel moment, unul dintre salariații administrativi

ui teatrului care înainta prin intervalul dintre rânduri în direcția Sorellei întrebă.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Forest? Sunteți chemată la telefon.

— Eu? întrebă Sorella cu o expresie de surpriză pe față. — Apoi, privindu-l pe Randal: Mă întreb cine ar putea fi?

— Probabil că Hoppy, făcu acesta.

— Oh! bineînțeles, zise Sorella surâzând și începu să urce intervalul.

Biroul direcției era plin de lume. Salariatul care o căutase pe Sorella îi arătă telefonul. Cum se gândise Randal, vocea lui Hoppy răsuna în receptor:

— Dumneata ești, Sorella?

— Da, domnișoară Hoppy. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te întorci imediat acasă. Imediat, ai înțeles? E foarte important. Cineva te așteaptă.

— Cine anume?

Sorella o înțelegea cu mare greutate pe Hoppy fiindcă oamenii din jurul ei discutau aprins.

— N-am cum să-ți comunic asta la telefon, răspunse Hoppy cu o voce pe care Sorella o găsi ciudată.

— Sar într-un taxi și mă-ntorc cât se poate de repede, o asigură Sorella.

Închise telefonul şi mulţumi salariarului care o anunţase. Înainte de a ieşi din teatru, aruncă o ultimă privire spre scenă. Actorii, nemişcaţi, aşteptau în continuare, la fel de abătuţi. Doar Bruce îşi manifesta deschis neliniştea. Măsura scena în lung şi în lat şi îşi trecea necontenit grebla degetelor prin păr.

Sorella scoase un mic oftat. Ar fi vrut să rămână pentru a vedea cum aveau să decurgă în continuare lucrurile. Ştia cât de important era pentru Randal ca Lucille să facă tot ce se aştepta de la ea.

Tânăra oftă din nou. N-avea cum să aştepte. Hopy îi ceruse doar cu atâta insistenţă să revină grabnic acasă.

„Trebuie să fac cum mi-a cerut" gândi Sorella, şi ieşi cu un pas hotărât. I-ar fi plăcut ca Randal să fie aici astfel încât să-i poată arunca o ultimă privire înainte de a ieşi.

CAPITOLUL 14

„AM UCIS!"

Când Edward intră în cabină, o făcu pe Maggie să înțeleagă că dorea să rămână singur cu Lucille.

– Nu mai avem timp, trebuie să..., începu costumiera, dar bărbatul i-o reteză cu brutalitate.

– Întinde-o de aici! se răsti el.

Maggie ieși pe coridor bombănind și trânti ușa după ea. Lucille se întoarse spre Edward ridicând din sprâncene cu un aer mirat:

– Ai vreo problemă?

– Da.

Actrița așeză tubul de fard pe care-l ținea în mână pe măsuța de toaletă.

– Care anume?

Edward crezu că distinge o nuanță de îngrijorare în vocea ei.

— Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, scumpo, e vorba de tine.

I se păru că pe fața actriței apare expresia unei ușurări.

— ...Ți-ai interpretat foarte prost rolul, în timpul repetițiilor, îngerașule, continuă el, și nu sunt singurul care am observat-o.

— „Foarte prost"? — Lucille se ridică cuprinsă de mânie. — N-ai dreptul să vorbești așa. Cunosc textul cât se poate de bine și fac absolut tot ceea ce Bruce și Randal îmi cer.

— Dar rezultatul iese prost — asta pentru că te mulțumești să faci ceea ce-ți cer și nimic mai mult. Și, știi la fel de bine ca și mine, că atâta nu-i de-ajuns și că publicul va fi, mâine seară, de aceeași părere.

— Vorbești prostii, ripostă Lucille, agresivă.

Edward oftă și mâinile sale, înfipte adânc în buzunar, făcură să clinchetească mărunțișul de acolo. Experiența lui în materie de Lucille, îi spunea că deocamdată era bine să tacă.

Întorcându-i spatele, actrița se îndreptă către celălalt capăt al spațioasei încăperi. Purta halatul de un alb pe care și-l punea întotdeauna când se machia. Puritatea albului îngemânată cu severitatea croielii îi dădeau lui Lucille o înfățișare neobișnuit de tânără. „Seamănă, acum, cu o fată care se duce la prima ei împărtășanie", gândi el. Când femeia

se întoarse, Edward fu izbit de expresia neliniştită a chipului ei.

— Lucille, drăguţo, ce se petrece cu tine? întrebă el cu o voce gravă şi afectuoasă.

Actriţa îşi ridică ochii spre el apoi îşi răsuci mâinile într-un fel ciudat, de parcă ar fi vrut să şi le frângă.

— N-am cum să-ţi spun, Edward.

— Ascultă, scumpo, dacă eşti neliniştită sau te afli în vreo încurcătură, e momentul să faci apel la mine. Acesta-i rostul meu aici, să veghez asupra ta, să ţin lupii la distanţă, oricare vor fi fiind aceştia.

Lucille scoase un sunet care semăna cu un suspin sau cu un râs înăbuşit.

— Nu-i vorba de asta, Edward.

— Credeam că poate Randal a...

— Nu, nu! strigă femeia. Nu-i vorba de Randal. N-are nici un amestec cu treaba asta.

Avea o înfăţişare înspăimântată. Edward, întinzându-şi braţele sale puternice, o apropie de el.

— Ascultă, micuţo, trebuie să-i spui bătrânului tău prieten ce te frământă. Oricare ar fi problema ta, am să găsesc o soluţie, ţi-o promit. Există foarte puţine probleme pe care nu le-aş putea rezolva atunci când îmi pun mintea la contribuţie.

— Pe aceasta n-ai cum o rezolva, oricât te-ai strădui.

O clipă, păru că e pe punctul de a ceda strânsorii puternice și părintești a brațelor lui Edward. Își lăsă capul pe umărul său, apoi însă își îndepărtă prietenul cu un gest grăbit și se îndreptă spre scaunul așezat în fața măsuței de toaletă. Se prăbuși pe el și începu să examineze înfrigurată chipul care o privea din oglindă.

Chiar și în starea aceea de extremă neliniște, tot era foarte frumoasă. Se așteptase să descopere un chip cu o expresie rătăcită, desfigurat de spaimă, dar dimpotrivă oglinda reflecta imaginea unei femei foarte frumoase a cărei piele avea culoarea delicată a unei petale de trandafir. Ochii ei, mari și fermecători, nu exprimau parcă decât gravitatea simulată a unei eroine de film și gura sa, în loc ca să fie crispată de durerea morală, avea un ce provocator.

— Ei bine? stârni Edward, simțind că se apropie momentul adevărului.

Brusc, Lucille se hotărî să vorbească.

— Dacă vrei să știi cu orice preț adevărul, poftim... Am omorât un bărbat.

Înainte de a răspunde, Edward făcu iar ca monedele acelea să clinchetească.

— Și cum ai procedat, îngerașul meu?

— L-am ucis... Înțelegi? L-a m u c i s!

Edward își scoase una dintre mâini din buzunare pentru a-și scărpina meditativ vârful nasului.

— Un bărbat pe care-l cunosc?

Buzele lui Lucille se crispară.

— Soțul meu.

Acum însă, Edward rămase stupefiat.

— Soțul tău? repetă el încet. Ce-ar fi, dacă mi-ai povesti totul de a început, draga mea? Unde l-ai găsit, cum se numește, și toate celelalte...

Lucille își povesti deci viața. Mutismul o părăsise. Dimpotrivă, cuvintele năvăleau acum de pe buzele sale ca o undă pe care parcă n-o mai putea stăvili. Îi relată lui Edward împrejurările în care se măritase cu Beau la vârsta de douăzeci de ani. Îi spuse cât de mult își iubise, la început soțul, dar și ce iad devenise viața ei după încheierea căsătoriei.

Povesea totul cu simplitate și n-avea nevoie să exagereze defel ca să-l facă pe Edward să înțeleagă cât de mare fusese amărăciunea ei, când, angajată împreună cu Beau de trupe de mâna a șaptea, turneele acestora o obligaseră să cutreiere necontenit provincia. Impresarul înțelegea lesne tot chinul acestor călătorii: nopțile nesfârșite pe banchetele prea tari ale vagoanelor de clasa III-a; orele lungi de așteptare în gările bântuite de curent; lipsa de confort a hotelurilor la care trebuia să tragă

din pricina strâmtorării. Edward își imagina foarte bine ce simțăminte de tristețe și de părăsire trebuise să fi încercat Lucille. Dar înțelegea de asemeni și de ce Beau își căutase consolarea în băutură.

Apoi actrița, continuându-și povestea, îi explică lui Edward că-l crezuse mort pe Beau până în clipa în care acesta apăruse pe neașteptate la Savoy.

— Mi-a cerut o sută de mii de dolari, spuse ea. Și cum am refuzat una ca asta, m-a amenințat că va încredința ziarelor povestea vieții mele. Știa foarte bine ce vârstă am și știa la fel de bine cum va primi opinia publică dezvăluirile cu pricina și daunele pe care am să le sufăr. Mă pusese cu spatele la zid. În prima seară am reușit să mă scap de el. Înainte de a pleca, mi-a golit portmoneul și m-a avertizat că avea să revină a doua zi. Eram complet disperată, Edward.

Chiar și dacă i-aș fi dat cei o sută de mii de dolari, care reprezintă o parte destul de însemnată a economiilor mele, nu eram deloc convinsă că o dată cu banii în buzunar avea să-și țină gura. Ar fi putut oricând să dezvăluie secretul împins de nevoia de bani — îi cheltuie atât de repede! — sau doar de dorința de a-mi face rău. N-am închis un ochi toată noaptea, chinuită de presimțiri sumbre și, în zori, decizia mea fusese luată.

Lucille se întrerupse. Bărbatul observă că-și strângea mâinile cu atâta putere că articulațiile i se albiseră.

— ...Era o hotărâre crudă, îngrozitoare, lucru de care-mi dau seama acuma. Dar în clipa în care am luat-o. nu mă gândeam decât să mă scap de el și să-l fac să tacă pentru totdeauna.

— Și ce-ai făcut? Cum ai procedat?

Lucille fu străbătută de un fior.

— Aproape că nu îndrăznesc să-ți spun. Pesemne că eram nebună dar voiam să termin odată cu el, nu doar pentru că mi-era frică, dar și pentru că îl uram. Reprezenta tot ce cunoscusem mai murdar și mai josnic în viața mea, un coșmar îngrozitor din care reușisem să evadez și pe care-l crezusem pentru totdeauna uitat. Prezența lui îmi reamintea toate clipele odioase pe care a trebuit să le trăiesc. Mi se părea că sunt iarăși femeia aceea vrednică de milă și actrița acea slabă de odinioară.

Când te-am întâlnit, ai reușit să-mi schimbi existența. M-ai schimbat și pe mine însămi. Nu mai puteam deci să suport să redevin artista aceea de altădată, fricoasă și mediocră.

— Cum ai procedat? repetă Edward.

Răsunară niște lovituri puternice în ușă apoi răsună și vocea cea tăioasă a regizorului. Nici

Edward nici Lucille nu dădură nici un fel de atenție acestui amănunt. Rămaseră tăcuți câteva clipe apoi, după ce respiră adânc, Lucille îi răspunse lui Edward.

– În timpul războiului, am cunoscut un farmacist care s-a îndrăgostit de mine. Nu cred că ți-l amintești. Îl vedeam foarte rar dar omul era nebun după mine. De altminteri întregul său comportament era oarecum anormal. Fără îndoială că acest lucru se datora orelor îngrozitoare pe care le trăise când Polonia fusese cotropită de nemți.

Avea convingerea că nemții aveau să invadeze mai devreme sau mai târziu și America și mă sfătuiesc să mă sinucid când evenimentul se va produce; n-avea rost să încerc să fug undeva, fiindcă ei aveau să cucerească totul. Îmi vorbea ore în șir despre torturile la care ne vor supune naziștii după ce vor supune întreaga lume. Cu prilejul uneia dintre aceste sinistre profeții, mi-a dăruit un mic tub ce conținea morfină și m-a obligat să jur că-l voi păstra mereu asupra mea. Conținea șase comprimate. Mi-a spus că două comprimate reprezentau deja o doză mortală dar mi le dădea pe toate șase pentru cazul că aș fi vrut să le împart cu o făptură dragă.

– Îmi închipui că se gândea la el însuși. Am acceptat morfina, pe care am închis-o în sipetul meu cu bijuterii și am încetat curând

mai văd pe acest individ ale cărui interminabile povești de groază începuseră să mă plictisească. M-am gândit că morfina e în siguranță acolo unde o pusesem și nu i-am mai schimbat de fel locul. Nu știi niciodată când ai nevoie de așa ceva.

— Deci asta i-ai dat lui Beau?

— Întocmai. Am mărunțit cele șase pastile și le-am introdus într-o sticlă plină pe jumătate de whisky. Am agitat apoi totul, și pulberea s-a dizolvat complet.

— Și Beau a băut această mixtură?

— Nu știu. Când a revenit a doua zi ca să-și ia banii i-am spus că-mi dau toată osteneala să strâng suma, dar că lucrul nu era posibil de azi pe mâine. I-am dat cincizeci de dolari și l-am poftit să revină la sfârșitul săptămânii. Bineînțeles, a vrut să bea ceva. Nu era în stare să reziste un moment fără să aibă un pahar la îndemână. Generoasă, l-am servit îndată cu un whisky, cu care ocazie sticla de pe masă s-a golit până la ultima picătură. Când și-a terminat paharul și mi-a cerut în continuare de băut, am scos din bar sticla cea plină pe jumătate în care dizolvasem morfina. „Aștept o vizită și n-am nici un chef să fii văzut pe aici. Dacă vrei să mai bei, ia sticla cu tine și întinde-o cât mai repede.(Beau n-a mai știut niciodată ce e aceea mândrie sau amor-propriu când era vorba de alcool. Și-a

vârât deci sticla în buzunarul paltonului și s-a îndreptat spre ușă. Înainte de a ieși mi-a spus: „Am să revin", după care a dispărut.

— La început am fost prea uimită de îndemânarea cu care-mi dusesem planul la îndeplinire ca să mă mai gândesc și la altceva. Apoi au început remușcările. Nu puteam să-i interzic minții să nu-mi aducă iar și iar în fața ochilor imaginea unui Beau destupând sticla și gâlgâindu-i conținutul. Mă întrebam și care vor fi fiind senzațiile sale când morfina își va face efectul. Și de-atunci, mă gândesc fără contenire la aceasta.

Lucille își ascunse chipul în mâini.

— ... Nu mai pot dormi, Edward. N-am mai dormit din seara aceea.

Edward își așeză mâna pe umărul femeii.

— Biata de tine! De ce nu mi-ai spus mai de mult toată povestea?

— Mi-a fost teamă... și...

— Bine, bine! Dar acum te rog să mă asculți..., începu Edward hotărât.

Se bătu din nou în ușă.

— Domnișoară Lund, vă rugăm foarte mult...

— De la bun început, continuă Edward fără să ia în seama insistențele regizorului, vreau să-ți spun că după părerea mea morfina luată cu whisky nu omoară! Trebuie să vorbesc

îndată cu un medic dar, dacă bine-mi amintesc, alcoolul acţionează ca un antidot.

– Crezi deci că Beau nu e mort? strigă Lucille. Oh! Edward! Dacă n-a murit, aş fi atât de fericită... aş fi nemaipomenit de fericită! Remuşcările acestea nu m-ar mai chinui şi...

– În orice caz, ideea care ţi-a intrat în cap cum că ai fi o asasină e absolut nejustificată, afirmă rituos Edward. Acum, draga mea, am să-ţi spun şi în ce fel am să procedez. Am să telefonez unui prieten de-al meu care lucrează la Scotland Yand şi să-l rog să dea de urmele lui Beau Brittain care a ieşit curând de la închisoare unde a ispăşit o pedeapsă pentru omucidere din culpă. În câteva ore poliţia va fi în măsură să ne spună dacă mai trăieşte sau nu.

– Oh! Edward! Ce bine ar fi dacă ar trăi! I-aş da banii pe care mi-a cerut şi aş face tot ceea ce mă sfătuieşti – doar să nu mai fiu chinuită de insomniile acestea îngrozitoare de care am avut parte în săptămâna din urmă.

– Biata de tine! făcu bărbatul, cu mâna aşezată pe umărul lui Lucille.

– Eşti un adevărat prieten, Edward. Mă simt deja mai bine. Greutatea care mă strivea parcă s-a mai uşurat.

– Nu te mai gândi la povestea asta nefericită. Urcă pe scena şi încearcă să joci

mai cu suflet. O datorezi lui Randal. E grozav de neliniștit din pricina aceasta.

— Nu sunt în stare să joc. Trebuie să mă gândesc tot timpul la Beau. După ce vei fi absolut sigur că nu e mort, poate că situația se va schimba, dar pentru moment am impresia că mă comport ca un automat. Pot să-mi spun textul, pot să fac tot ce mi se spune să fac, dar mi-e cu neputință să exprim, să transmit sentimentele pe care Marlène ar trebui să le trăiască. Singurul lucru care va fi prezent în cugetul meu este că am ucis un bărbat, un bărbat pe care într-o anumită perioadă a vieții mele l-am iubit și care a fost soțul meu vreme de trei ani.

— Ajunge! se încruntă Edward. În felul acesta ai să te îmbolnăvești. Promite-mi că ai să mă lași să mă ocup de afacerea asta. Te asigur că nimic din ceea ce-ți închipui nu-i adevărat. Oamenii nu mor chiar așa de ușor.

— Și dacă trăiește, ce trebuie să facem?

Edward îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Asta e o întrebare la care ar trebui să-ți răspunzi singură, nu-i așa?!

— Dacă trăiește,... am... am să divorțez.

— Lucru care nu va fi prea ușor de realizat, mai ales fără publicitate...

— Știu, dar cu toate acestea am s-o fac.

— Din pricina lui Randal?

— Din pricina lui.

Cu mâinile în buzunare, Edward înaintă până la fereastră. Privi câteva clipe fațadele decolorate ale clădirilor de peste drum.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai să te măriți cu un alt bărbat decât mine.

— Edward!? strigă Lucille cu o uimire neprefăcută.

Edward se răsuci spre ea, cu un surâs amar pe buze.

— N-am încetat să te iubesc din ziua în care te-am văzut prima oară. Nu știai aceasta?

— Dar nu mi-ai spus niciodată nimic. Nici măcar n-ai făcut vreo aluzie.

— Ne înțelegeam destul de bine și așa și cum credeam că sunt totuși cu mult mai în vârstă ca tine, mi s-a părut mai potrivit să nu-ți vorbesc despre asta. Dar acum nu mai sunt la fel de convins că voi reuși să rămân același „frate mai mare" de altădată.

— Oh, Edward!

Lucille, cu ochii scăldați în lacrimi, se ridică și se îndreptă spre Edward. Se priviră câteva clipe, apoi femeia își strecură brațul sub al lui.

— Individ nesuferit ce ești! îl certă ea, emoționată. De ce ai tăcut atâta vreme?! Trebuie că te-am rănit de multe ori... Toți acești bărbați... și acum Randal.

— Da, acum, Randal, repetă Edward, dezamăgit.

— Mă gândeam să devin producătoare de filme în ziua în care m-aş fi simţit prea bătrână ca să joc rolurile care mi s-au încredinţat întotdeauna. Randal, tânăr autor dramatic la modă, destinat unui viitor strălucit, mi s-a părut a fi soţul ideal. Dar, desigur, m-am gândit că vei fi alături de mine deoarece, şi o ştii la fel de bine ca mine, nu sunt în stare de nimic fără tine.

— Adevărat?

Edward părea mulţumit dar Lucille continuă:

— De ce mă laşi să vorbesc astfel? spuse ea îndepărtându-se brusc de Edward. Încerci, probabil, să mă îmbărbătezi. Mă minţi ca să mă faci să uit că l-am ucis pe Beau. Sunt o asasină, Edward, orice ai spune. Că e vorba de Randal, de tine sau de indiferent care alt bărbat... care dintre voi aţi putea iubi o asasină?

Lucille se prăbuşi pe un scaun şi începu să suspine. Edward, care, vorba vine, n-o văzuse niciodată plângând, se aplecă şi îi şterse lacrimile cu batista.

— Haide, haide, îngeraşule, nu te mai frământa atât...

Brusc, uşa se deschise, lăsându-l pe Randal să intre.

— Ce se întâmplă, Lu...

Edward se răsuci spre el.

— Lucille nu prea se simte bine. Deocamdată nu poate să joace.

— Dar o așteptăm cu toții. Ascultă, Edward, știi cât de importantă e repetiția aceasta.

Edward țâșni în sus.

— Îmi dau perfect de bine seama de importanța repetiției de azi, pronunță el rar și apăsat, și cunosc la fel de bine și măsura în care succesul piesei depinde de Lucille dar lăsați-o să-și revină. — Apoi, coborându-și vocea încât să nu fie auzit decât de Randal, adăugă: Și acum, ieși, tinere nerod, și lasă-ne singuri!

Ziua începuse rău și atmosfera devenise tot mai încărcată odată cu scurgerea orelor. Actorii erau extrem de contrariați de întârzierea nemaiauzită a lui Lucille. Se stăpâneau cu greu și când, în sfârșit, Lucille anunță că era gata să intre în scenă, Randal și cu Bruce trebuiră să se rețină serios ca să împiedice un conflict.

Emoțiile pe care le încercase Lucille o lăsaseră fără putere. Își interpreta rolul mașinal, fără să comită erori dar făcând din Marlène un personaj atât de lipsit de viață și de farmec încât ai fi putut să te întrebi de ce Astăzi și Mâine mai fusese scris.

— Putem să stăm puțin de vorbă, tinere autor plin de speranță? îl întrebă directorul teatrului pe Randal în timpul după-amiezii. Piesa asta va fi cel mai mare fiasco pe care

instituția noastră l-a cunoscut vreodată. Nu vreau să spun că din pricina dumitale, Doamne ferește!, ci datorită acestei blestemate de vedete. Dacă mi-este permis un sfat?... Data viitoare, lăsați-o la Hollywood, în fața camerelor de luat vederi: pe scenă nu te poți sui ca o mâță leșinată!

Nu avea rost să-l contrazică pe director. Spunea adevărul. Ca să interpretezi rolul lui Marlène mai era nevoie și de altceva. De un entuziasm și o dăruire de care Lucille, în acel moment, nu era capabilă...

În cele din urmă repetiția se termină. Toți aveau aceeași părere, de la actorii care interpretau rolurile secundare și care criticau pe șoptite, la directorul teatrului pe care-l puteai auzi mormăind în culise.

În vreme ce membrii orchestrei își puneau paltoanele și se grăbeau spre ieșirea artiștilor, Randal auzi pe unul dintre muzicieni pronunțând niște cuvinte de rău augur: „Trei săptămâni." Bruce, cu părul vâlvoi de parcă a fi văzut o fantomă, îi invită pe actori să vină să repete și a doua zi dimineața.

— Și așa mă tem că va fi inutil — suntem toți atât de obosiți, ridică el neputincios din umeri. Dar n-avem încotro: trebuie să mai revedem piesa o dată înainte de reprezentație. Nu vă mai bat la cap acuma, cred că știți cu toții ce anume nu merge.

Bineînțeles, știau cu toții. Dar nici unul dintre ei nu putea propune remediul. Se mulțumiră s-o privească pe Lucille care părăsi scena, fără să spună vreo vorbă și se îndreptă spre cabină.

Randal voi s-o urmeze, dar își schimbă părerea brusc. Văzuse destul. Era obosit, îi era foame și era descurajat. Piesa avea să fie un eșec și nu se putea face nimic ca să se evite aceasta. Își luă paltonul și pălăria. În momentul în care ieșea, se întâlni cu Edward care intra. Omul era numai zâmbet.

— Ei bătrâne! Cum au mers lucrurile? îl întrebă el pe Randal.

— Nu există decât un singur calificativ pentru această repetiție: *nota zero!*

Randal pronunță ultimile cuvinte cu arțag ca pentru a-și sublinia mânia. Apoi se îndepărtă cu un pas rapid fără să mai aștepte răspunsul. Avu impresia că-și aude numele, dar nu se mai întoarse. Grăbindu-se spre ieșire, își spuse că era sătul atât de Edward cât și de Lucille. Își dorea să nu fi scris niciodată o piesă atât de ambițioasă ca *Astăzi și Mâine*.

În vreme ce rula spre locuința sa sub ploaia care nu mai contenea, Randal încercă să-și închipuie că amânarea premierei ar fi fost, poate, o soluție. Ar fi putut s-o convingă pe Lucille să spună că era bolnavă sau să

pretindă că punerea în scenă nu era încă perfectă. Poate că era mai bine să găsească o scuză, oricât de incredibilă ar fi fost aceasta, decât să-i lase pe criticii teatrali să-l sfâșie mâine seară și să-i ruineze pe veci reputația de autor.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai demoralizat. Intrând în ascensor, se întrebă de ce Sorella nu se intorsese la teatru. Îi părea rău acum că tânăra lipsea. Poate că i-ar fi trăznit prin cap vreo soluție. Așa cum se întâmplase cu câteva zile în urmă.

Randal deschise ușa apartamentului cu sentimentul că nici măcar persoanele ceva mai apropiate nu se mai purtau cum trebuie cu el. Era mâhnit că Hoppy și Sorella îl lăsaseră toată după-amiaza singur când ar fi avut nevoie de prezența lor. Mai cu seamă, aștepta de la Sorella — fiica unui actor, nu? — niște sfaturi practice și pline de bun simț, cu toate că era greu să-i pretinzi unei copile să poată rezolva niște probleme pe care nici adulții nu le stăpâneau.

Hoppy era în biroul ei când Randal intră în hol. Auzi declicul telefonului marcând sfârșitul unei convorbiri. Își scoase paltonul, îl așeză pe un scaun și, răsucindu-se o văzu pe Hoppy în picioare în deschizătura ușii.

Tocmai voia s-o întrebe cu ce se ocupase în tot acest timp când ceva din expresia chipului ei îl alarma.

- Vreo problemă, ceva?

-- N-ați venit cu Sorella?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu e aici?

— Nici la teatru n-ați văzut-o?? Am telefonat acolo și mi s-a răspuns că nu este, dar m-am gândit că poate a vorbit cu dumneavoastră.

— Nu n-am văzut-o deloc. Dar ce s-a-ntâmplat? De ce ești așa de neliniștită?

— Haideți să intrăm în salon, propuse Hoppy.

Cu perdelele sale roșii trase și cu focul de lemne care ardea în șemineu, salonul era cald și confortabil. Sandvișurile și băuturile așezate pe un platou de argint contribuiau și ele la atmosfera aceasta plăcută.

Dar Randal uitase de foame, și cedă sentimentul de teamă care creștea în el.

— Ce s-a întâmplat cu Sorella?

— Oh, domnule Randal! Sunt neliniștită, grozav de neliniștită și totul nu este decât din vina mea. N-am să mi-o iert niciodată, dacă se întâmplă ceva copilului acestuia.

— Despre ce anume vorbești? întrebă Randal mânios. Ce ar fi putut să i se întâmple? Unde se află Sorella?

— Am să vă povestesc totul de la început, spuse Hoppy cu o voce stinsă.

— Povestește-mi tot ce vrei dar, în primul rând, spune-mi unde se află.

— Păi tocmai asta nu știu. Tot ce știu e că a plecat.

— A plecat? Dar unde și de ce?

— E tocmai ceea ce încerc să vă spun. Oh! domnule Randal! Nu reușesc să înțeleg cum de-am putut să fiu atât de proastă.

Puțin câte puțin Randal își dădu seama de durerea care o măcina pe Hoppy. Reuși deci să se stăpânească și continuă pe un ton ceva mai blând:

— Bine, povestește-mi ce vrei și cum vrei, dar mai înlâi am să-ți pun ceva de băut. Ai o înfățișare atât de îngrijorată.

— Sunt grozav de alarmată. N-am nici un fel de idee despre locul unde s-ar putea afla.

Randal umplu un pahar.

— Bea, porunci el. Și acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Când ați plecat, azi-dimineață, tocmai mă apucasem să rezolv corespondența; îmi propusesem ca după aceea să vin și eu la teatru. După o jumătate de oră, Norton m-a anunțat că un bărbat dorește să vă vadă. Am ieșit în hol și am găsit un domn ceva mai în vârstă, și nu prea înalt. Dintr-o privire, mi-am dat seama că am de-a face cu un jurist. Am un fler special în această materie.

– „Domnul Gray este la teatru, i-am spus. E repetiția generală a noii sale piese a cărei premieră are loc mâine". „O piesă nouă? întrebă domnul cel scund. N-am știut. Foarte interesant! Soția mea a văzut una din piesele domnului Gray la Leeds și i-a plăcut foarte mult."

– „Ce pot să fac pentru dumneavoastră?" l-am întrebat. Părea că ezită. „Bănuiesc că sunteți secretara domnului Gray, nu-i așa?" spuse el în cele din urmă. „Da. Secretara sa particulară". „Vă ocupați deci și de chestiuni mai confidenționale". „Întocmai". Răspunsul meu părea că-l încurajează. A aruncat o privire spre Norton care aștepta și mi-am dat seama că voia să discute între patru ochi cu mine.

– L-am făcut să intre în birou și am închis ușa. „Ei bine, cu ce vă pot fi de folos?" l-am întrebat eu oarecum grăbită fiindcă ardeam de nerăbdare să ajung la teatru. „Am venit ca să-l întreb pe domnul Gray dacă poate să-mi dea informații despre domnișoara Sorella Forest care era, după câte știu, în compania dumnealui când tatăl acesteia și-a pierdut viața într-un accident de avion?"

– „Da, bineînțeles. Sorella locuiește aici deocamdată." „Foarte bine" (domnul cel scund părea bucuros). „Mă tem că veți crede cumva că suntem foarte neglijenți, continuă el, că n-am luat încă legătura cu dânsa dar, pentru a vorbi deschis, n-am aflat despre cele

întâmplate decât foarte de curând. Nu citesc decât *Times* şi cred că am fost grozav de zorit în ziua în care decesul domnului D'Arcy Forest a fost anunţat fiindcă n-am observat notiţa respectivă. Mă rog, mai bine mai târziu decât niciodată. Sunt nerăbdător s-o văd pe domnişoara Forest fiindcă am veşti bune pentru dânsa."

— „Veşti bune! am exclamat eu. Aş comite o indiscreţie dacă v-aş întreba despre ce anume este vorba?" „De fel, răspunse domnul cel scund. Biroul de avocatură pe care-l reprezint este executorul testamentar al răposatului domn Bathurst care, cum fără îndoială că ştiţi, era bunicul domnişoarei Forest." „Nu ştiam aceasta, i-am spus eu, dar sper că i-a lăsat nişte bani, nu?"

— „Nu e vorba de o sumă prea importantă, a răspuns interlocutorul meu, se ridică la aproximativ opt sute cincizeci de lire sterline. Dar sunt sigur că ea va fi foarte bine primită întrucât tânăra respectivă nu se aştepta în mod sigur să moştenească vreun ban de la ascendenţii ei pe linie maternă." „De ce asta?" am întrebat eu. Omul cel scund m-a privit cu un zâmbet uşor.

— „Defuncta doamnă Forest a rupt toate relaţiile cu familia ei când a fugit din casa părintească pentru a se căsători cu un actor. Domnul Bathurst era un om de o moralitate excesivă care gândea că fiinţa care urca pe

scândurile scenei își risca pierzania sufletului. Și a schimbat deci imediat testamentul, după mariajul fiicei sale, lipsind-o de orice drept. A lăsat întreaga avere fiului său, dar acesta a fost ucis la sfârșitul ultimului război."

– Moartea aceasta a constituit un șoc teribil pentru bătrân. La puțin timp a făcut un atac de apoplexie, de pe urma căruia și-a revenit, dar care i-a șubrezit foarte grav sănătatea. Astfel, cu șase luni înainte de a muri, și-a refăcut testamentul. Nu dispunea de prea mulți bani, dar era ferm hotărât ca nici un *cent* să n-ajungă în buzunarul lui D'Arcy Forest, om pe care-l ura încă la fel de mult ca în ziua în care plecase cu fiica lui.

– „Aceasta a făcut să întocmească un testament care stipula că moștenirea sa nu trebuia înmânată nepoatei sale decât atunci când ea va împlini optsprezece ani și doar cu condiția ca tatăl ei să fi murit. Restul banilor săi a fost destinat unui fond de finanțare a burselor de studii destinate studenților aparținând colegiilor din Leeds, și aceasta în memoria fiului său."

Hoppy se opri puțin ca să-și tragă sufletul. Apoi își continuă relatarea, împărtășind lui Randal bucuria pe care o încercase aflând această veste.

– „Opt sute cinci zeci de lire sterline! strigase ea. Sorella va fi încântată dar, bineînțeles, nu va putea să se atingă de acești

bani decât după un timp destul de îndelungat. N-ar fi totuşi posibil să i se achite o parte din avans astfel încât să-şi poată finanţa completarea studiilor?"

Interlocutorul ei adoptase un aer perplex.

— „Nu înţeleg" răspunse el.

— „Ei bine, această copilă este complet lipsită de bani, îi explicase Hoppy. Tatăl nu i-a lăsat nimic. Se pare că nu are altceva decât hainele de pe ea. Domnul Gray se simte răspunzător de soarta sa şi îi permite să locuiască şi pe mai departe aici. Dar cred că o tânără de vârsta ei se simte mult mai bine dacă are şi nişte bani de buzunar."

Drept răspuns, omul îşi pusese ochelarii şi scosese nişte documente din servieta pe care o avea la îndemână.

— „Nu, nu mă înşel deloc, vorbise el după ce-şi examinase cu atenţie hârtiile. Domnişoara Forest împlineşte optsprezece ani peste şase săptămâni."

— „Optsprezece ani! strigase Hoppy. Asta înseamnă, desigur, că nu vorbim despre aceeaşi persoană."

— „Daţi-mi voie să vă contrazic, insistase omul legii. Tânăra despre care vă vorbesc este în mod cert domnişoara Sorella Forest, fiică unică, după câte cunosc, a domnului D'Arcy Forest, fost actor şi a defunctei doamne D'Arcy Forest, născută Margaret Bathurst,

fostă balerină. Toate acestea rezultă din copia aceasta autentificată a extrasului din registrul de naşteri al oraşului Manchester, oraş în care domnişoara Forest a văzut pentru prima oară lumina zilei."

„Optsprezece ani! Parcă tot nu-mi vine să cred."

Şi cu toate acestea, trebuise să cedeze în fața evidenței. Înțelegea mai bine, acuma, personalitatea ambiguă a Sorellei.

Hoppy telefonase atunci imediat la teatru, cerându-i tinerei să revină de-ndată.

În vreme ce o aştepta pe Sorella, începuse deja să reflecteze asupra consecințelor pe care adevărata vârstă a fetei avea să o aibă asupra comportamentului lui Randal: îşi dăduse seama de grija cu care acesta o înconjura şi, după ruptura lui cu Jane, se temuse că ființa la care ținea aproape ca la un fiu îşi primejduise cumva viitorul.

Mariajul dintre Jane şi Randal îi apăruse întotdeauna ca o soluție foarte avantajoasă pentru el. Această căsătorie însemna că el urma să dispună de averea lordului Rockampstead şi că va avea o soție care număra printre relațiile ei şi prietenii săi cei mai apropiați personalitățile cele mai importante ale regatului.

Secretarei i se păruse esențial ca porțile înaltei societății, la fel ca şi cele ale lumii

teatrului și cinematografului, să-i fie deschise lui Randal. Îl iubea și, ca urmare, voia ca să aibă parte de toate șansele pentru a reuși. Or Jane putea să-i ofere tot ceea ce el, Randal, n-avea încă. Și atunci când Jane și Randal erau de-acum logodiți în secret și când doar nevoia de a o menaja pe Lucille întârziase anunțul oficial al acestei logodne, Sorella intrase în scenă și încurcase toate cărțile acestui joc!

Lui Hoppy nu-i era teamă că Randal o va trata pe Sorella într-adevăr ca pe o adultă. Însă era legat de această fată și îi plăcea foarte mult s-o aibă în preajma lui. Dar, care femeie ar fi putut suporta aceasta? Jane își spusese deja destul de limpede părerea ei despre subiectul respectiv și cu toate acestea nu era o făptură geloasă. Hoppy n-ar fi îndrăznit să-i atribuie sentimente atât de vulgare. Dar în loc să-și consacre tot timpul și toată dragostea lui Jane, Randal păstra o parte din acestea pentru tânăra făptură abandonată pe care o luase la el după tragicul accident în care îi omorâse tatăl.

Dacă acel D'Arcy Forest n-ar fi fost omorât, gândise Hoppy, tatăl și cu fiica ar fi fost acum cine știe pe unde. Nimeni nu s-ar fi ocupat de ei și ar fi ieșit din viața lui Randal la fel de repede cum au și intrat. Dar D'Arcy Forest era mort și Sorella era foarte vie...

Hoppy își aminti și de bucuria pe care Randal o încerca în compania acestei fete. Week-end-ul acela de la *Queen' Hoo* o făcuse să-și dea seama că exista o mare afinitate între ei. La teatru în timpul repetițiilor, chiar dacă Sorella nu ședea lângă el, era limpede că Randal era tot timpul conștient de prezența acesteia. Atunci când scena „mergea", Randal arunca o privire către tânără de parcă ar fi vrut să zărească pe fața ei o confirmare iar când lucrurile ieșeau prost, o privea de asemeni, ca și cum ar fi așteptat vreo sugestie.

Toate aceste clipe semnificative reveniseră în memoria lui Hoppy dintr-odată: revedea chipul lui Sorella luminându-se la vederea lui Randal și strălucirea aparte a privirii acestuia; de îndată ce Randal trecea pragul apartamentului, Hoppy îl auzea chemând-o pe fată. Strigătul de bucurie al acesteia răspundea imediat și puteai să-i auzi intrând în salon și discutând pe un ton prevenitor și apropiat.

Când Hoppy fusese martora unor asemenea dovezi de afecțiune reciprocă, le ignorase, considerându-le ca fiind lipsite de urmări. Dar acum, când cunoștea adevărata vârstă a Sorellei, ele reprezentau o primejdie pentru viitorul lui Randal.

Când fata revenise de la teatru, intrase de îndată în biroul unde aștepta juristul. Clipa în

care secretara trebui să-și spună că ea, Hoppy, se înșelase și că era ridicolă.

Sorella avea o înfățișare atât de juvenilă în rochia aceea verde cu guleraș rotund și cu mânecile scurte! Nu-i mai lipsea decât ghiozdanul ca să juri că ai în fața ta o școlăriță! Dar apoi, în vreme ce fata îl asculta cu atenție pe jurist, lipsa uimitoare a oricărei expresii a chipului ei în momentul când află adevărul în privința vârstei și a drepturilor sale la moștenirea bunicului, îi deslușise lui Hoppy că Sorella nu mai era totuși o copilă.

Îi apăruse mereu ca fiind foarte tânără din pricina faptului că era mai de grabă scundă și din pricina trăsăturilor ei atât de delicate. Fragilitatea corpului său te făcea să crezi exact ceea ce D'Arcy Forest voia să se creadă.

Poate că însăși Sorella jucase fără să-și dea seama rolul care i se pretindea: copila pe care D'Arcy o putea folosi ca să stoarcă de bani femeile stupide, fata de cincisprezece ani care îi înșelase pe Randal și pe Hoppy.

Cu toate acestea, se schimbase mult în câteva săptămâni, gândise Hoppy. Și totuși. nimic nu le zdruncinase convingerea că au de a face cu o copilă.

De câte ori nu spusese că arta actorului era cea de a crede în rolul pe care-l interpretează! Sorella crezuse în rolul ei la fel

ca și toate persoanele cu care venise în contact.

Hoppy simțise inima bătându-i mai repede când aflase adevărata vârstă a protejatei lor. Totul avea să fie altfel acum: Sorella era o adultă, era aproape o femeie...

Fusese cuprinsă de panică. O lăsase pe Sorella să-l însoțească pe omul legii până la ușă și când tânăra reveni, liniștită și serioasă, dar cu o lumină în privire care-i trăda bucuria, Hoppy o întrebase cu asprime în glas:

— Deci ai optsprezece ani, nu?

— Da, nu-i așa că e minunat? M-am simțit tot timpul mai matură pentru vârsta care mi se dădea. Mi s-a părut că știu unele lucruri pe care ar fi trebuit să le ignor, dar nu prea am avut de a face cu alți copii ca să mă pot compara cu aceștia. Mi-amintesc de ziua în care s-a sărbătorit cea de-a cincea mea aniversare. Pe tortul festiv se aflau cinci lumânări. Deci, în realitate, aveam atunci opt ani; de altfel, din acel moment am ținut și eu numărătoarea anilor.

Mi-amintesc că i-am spus o dată lui papa: „Săptămâna viitoare împlinesc opt ani", și el mi-a răspuns: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai prosti atât. Toată lumea trebuie să fie convinsă că ai șapte ani." Încerca tot mereu să mă întinerească dar când eram singuri îl obligam să spună adevărul — în fine ceea ce credeam eu că e adevărat. Acum, îmi dau

seama că a fost mai deștept ca mine. Mă întinerise deja cu trei ani!

— Nu reușesc să-mi dau seama cum de-am putut să ne înșelăm în halul acesta încât să-ți dăm o altă vârstă decât cea pe care o ai, spusese Hoppy supărată.

— Sunt atât de scundă! De abia dacă ajung la umărul domnului Randal.

Hoppy își înăsprise atunci și mai mult vocea.

— Ei bine, acum că ai optsprezece ani, am face bine să ne ocupăm de niște proiecte în legătură cu viitorul dumitale fiindcă nu mai ai cum să rămâi aici.

— De ce?

— Pentru că știm că ai optsprezece ani, draga mea. Nu se poate să fii atât de neștiutoare încât să nu-ți dai seama că reputația lui Randal este în joc. Îi era deja destul de greu să recunoască faptul că adăpostea o fată de cincisprezece ani... dar una de optsprezece!

Hoppy îi însoțise cuvintele cu un gest care trebuia să-i sublinieze groaza și care-i reușea întotdeauna perfect: privirea ridicată în tavan.

Urmase o clipă de tăcere, apoi întrebarea Sorellei:

— Credeți într-adevăr că i-aș putea pricinui vreun rău lui Randal?

— Bineînțeles. Oamenii sunt atât de bucuroși să descopere răul pretutindeni! Trebuia să

mai ținem seama și de Jane. Prefer să nu mă gândesc la ce va spune când va afla adevărul, cu atât mai mult cu cât mi-a destăinuit deja, cu câtva timp în urmă, că n-ar trebui să stai aici.

– Jane a spus asta?

– Da, desigur, răspunsese Hoppy cu un ton care nu admitea replică. Dar i-am explicat că domnul Randal se simte răspunzător de soarta dumitale și că lucrul respectiv n-avea nici un fel de importanță fiindcă tot nu rămâneai aici decât până în momentul căsătorie lor. Ce-am să-i mai spun, acum? Ne pui pe toți într-o situație foarte neplăcută.

Se întrerupse apoi brusc de parcă o idee ar fi străfulgerat-o.

– Sper măcar ca Randal să nu se considere cumva obligat s-o facă pe cavalerul!

În clipa chiar în care pronunțase aceste cuvinte, își dorise să nu le fi spus niciodată.

– Vreți să spuneți că s-ar putea ca să se simtă obligat să se însoare cu mine?

– Nu, evident că nu m-am gândit la una ca asta. Absolut ridicol!

Dar era deja prea târziu. Ideea se născuse și amândouă erau foarte conștiente de aceasta.

– Bine măcar că am cincizeci de lire sterline, spusese Sorella cu un glas abia șoptit.

– Avocatul ți-a dat banii aceștia?

Tânăra încuviință din cap.

— Aveam intenția de a cumpăra cadouri pentru fiecare.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face e să găsești un loc unde ai putea sta. Cred că e o cameră liberă la ultimul etaj al casei în care locuiesc. Ar trebui să dai o fugă până acolo și să vorbești cu administratorul. Cred că ai să te descurci, nu?

Hoppy nu intenționase să fie rea. N-avusese în vedere decât interesul lui Randal. În adâncul inimii sale, știa foarte bine că descoperirea adevăratei vârste a Sorellei avea să schimbe atitudinea lui Randal, dar refuza s-o admită. Fugea de realitate, se străduia să întârzie clipa în care ar fi trebuit să recunoască faptul că viața lui Randal nu mai era aceeași de la apariția acestei tinere.

Sorella ieșise din birou și închisese ușa după ea. Foarte furioasă, Hoppy încercase să se concentreze asupra corespondenței și se apucase să bată câteva scrisori la mașină. Pentru moment simțise că nu e în stare să meargă la teatru.

De abia intrarea lui Norton în birou o făcuse să-și dea seama că se scursese o groază de timp.

— Mâncați aici, domnișoară? o întrebase acesta. Bucătăreasa crezuse la început că ați plecat deja. M-a trimis să vă spun că există spate de miel la cuptor și dacă vreți...

– Nu, mulțumesc, Norton. Nu mi-e foame. Dar mi-ar place să mi-aduceți o ceașcă de ceai, dacă se poate.

– V-o aduc de îndată domnișoară.

Norton tocmai dădea să iasă din încăpere, când se răsucise ca să spună pe un ton voit detașat:

– Sunt într-adevăr foarte mâhnit în privința domnișoarei Forest. O regretăm cu toții.

– Da, fără îndoială, răspunsese Hoppy. – Apoi adăugase repede: Ce vrei să spui? Domnișoara Forest și-a găsit o altă locuință?

– N-a spus unde pleacă, domnișoară. Și-a adunat câteva lucruri pe care i le-am dus până la ascensor. N-a luat dcât ce a avut loc în valiză. „Spuneți-i domnului Gray să trimită celelalte lucruri ale mele acolo unde le-a trimis și pe cele ale tatălui meu, mi-a spus dânsa, – vor fi sigur de trebuință." Apoi mi-a dat o livră, domnișoară.

– N-am vrut s-o primesc fiindcă am știut totdeauna că domnișoara Forest nu e avută, dar dânsa a insistat. „Mulțumesc tare mult pentru tot ce ai făcut pentru mine, Norton", mi-a zis dânsa și mi-a întins mâna. Nu știu de ce, dar m-am simțit cu adevărat foarte trist văzând-o că pleacă.

– Dar unde s-a dus? Trebuie să fi lăsat vreo adresă.

– La mine n-a lăsat nici una, dar m-am gândit că o știți dumneavoastră, domnișoară.

Să vă spun drept, credeam că nu sunteți aici, fiindcă știam că voiați să vă duceți la teatru în dimineața aceasta. De-abia mai târziu am auzit mașina de scris și...

– Trebuie că a lăsat vreun mesaj pentru mine sau pentru domnul Gray.

Hoppy se grăbise atunci să ajungă în camera Sorellei. Acolo nu se mai afla nimic, în afară de cele două rochii pe care fata le alesese împreună cu ea. Rafturile și sertarele erau goale și Hoppy nu găsise nici un mesaj.

Rămăsese câteva clipe nemișcată, extrem de surprinsă, apoi se năpustise asupra telefonului. Îl chemase pe administratorul imo-bilului în care locuia: „A apărut cumva o domnișoară Forest, în căutarea unei camere?" Nu, administratorul n-o văzuse. De-abia atunci Hoppy realizase întreaga grozăvie a gestului său.

Era mult prea cinstită ca să încerce să se dezvinovățească găsindu-și niște scuze ieftine. Ea fusese cea care o dăduse pe Sorella afară și ea era cea care trebuia să-i comunice lui Randal știrea cea rea.

Hoppy își termina relatarea cu o voce de-abia auzită și deseori întretăiată. Se așeză apoi, tremurând toată, pe un scaun. Fusese, fără îndoială, pradă unei tensiuni nervoase teribile toată după-amiaza. Telefonase în toate locurile în care ar fi fost cu putință ca Sorella

să fi fost văzută, chiar și magazinele unde tânăra fusese împreună cu ea.

Dar, în vreme ce acționa astfel, Hoppy știa că totul era în zadar. Înțelesese foarte bine că Sorella își abandonase rochiile fiindcă nu i se mai potriveau. Aparțineau unei perioade de timp trecute. Avea să-și cumpere alte veșminte, care erau mai potrivite pentru o femeie de optsprezece ani.

Hoppy, brusc, își ascunse fața între mâini.

— N-am nici un fel de idee în privința locului unde s-ar fi putut duce. M-am gândit în fel și chip domnule Randal, dar nu reușesc să-mi dau seama.

Randal nu spuse nimic. Relatarea lui Hoppy fusese făcută cu un asemenea accent de sinceritate că nu comporta nici un dubiu. Putea măsura toată întreaga întindere a durerii pe care trebuise s-o suporte Sorella și înțelegea mult mai bine ca Hoppy de ce fata se văzuse nevoită să plece. Categoric că o făcuse din dragoste pentru el. Era gata de orice sacrificiu, ca să-i salveze reputația și fericirea.

Preocupat, Randal se așezase de câtva timp. Se ridică acum dintr-un salt și alergă la fereastra căreia îi dădu perdelele la o parte. Voia să contemple obscuritatea parcului, scânteierea luminilor de pe stradă, cum o văzuse pe Sorella atât de des făcând.

Înțelese atunci că dacă trebuia să n-o mai revadă nicicând, viața lui avea să fie lipsită de sens și își dădu seama de tot ceea ce Sorella însemna pentru el. Deslușí deodată că ea era ființa pe care dintotdeauna o căutase și pe care o așteptase atât de mult.

Pelerinajul lui se apropia de sfârșit, era la capătul căutării sale lungi și grele. Timp de o clipă, revelația acestui miracol îl lăsa mut și împietrit. Simți o bucurie uriașă invadându-i inima și, deodată, își aminti că Hoppy, palidă și tremurândă, aștepta cuvintele sale.

Se răsuci spre ea și îi spuse, cu o expresie de bunătate și de indulgență pe care femeia nu i-o știa și care se datora dragostei sale pentru Sorella:

– Nu-ți mai face reproșuri, Hoppy. Nu aveai de unde să știi fiindcă nu ți-am spus-o niciodată, – ca și Sorellei de altfel, – că o iubesc din toată inima. O iubesc cum n-am crezut vreodată că e cu putință să iubești pe cineva, și, dacă și ea e la fel de îndrăgostită de mine, o voi lua de soție.

CAPITOLUL 15

PENTRU TOTDEAUNA

Hoppy izbucni în lacrimi. Randal o văzu abandonându-se fără nici un fel de reținere amărăciunii, cu părul cărunt răvășit și cu umerii cutremurați de suspine.

Înăbușindu-și o clipă tulburarea, femeia își ridică privirea către el și vorbi cu vocea gâtuită:

— Sunt dezolată, domnule Randal și nu înțeleg nimic. Nu mai știu pe ce lume mă aflu, și...

Era foarte urâtă când plângea și această urâțenie — mai mult chiar de cât suferința ei vădită — a fost cea care l-a mișcat pe Randal. Încercă deodată o afecțiune vie pentru ea. Știa cât de mult îl iubea și înțelegea în sfârșit că toate proiectele pe care le făcuse pentru el nu-i fuseseră dicatate decât de această dragoste care se asemăna aproape cu cea a unei mame.

— Nu mai plânge, Hoppy. Trebuie să mă ajuți. Am nevoie de ajutorul dumitale mai mult ca oricând.

Era singura formulă care putea s-o facă pe Hoppy să-și revină în fire. Scoase o batistă din buzunar, își șterse ochii și își suflă zgomotos nasul.

— Ce vreți să fac?

— Trebuie s-o regăsim pe Sorella. Dar există un anume lucru pe care trebuie să-l fac înainte de aceasta.

— Ce anume.

— Trebuie să pun ordine în viața mea. Și ca să pot termina cu trecutul, există câteva amănunte de care am să mă ocup chiar acum.

Se îndreptă hotărât spre telefon.

— Domnule Randal, ce aveți de gând să faceți? protestă Hoppy.

Ridică receptorul și, înainte de a forma numărul, se întoarse spre secretară. Chipul lui avea o expresie decisă.

— Vreau, în sfârșit, să mă comport cinstit. Când am s-o revăd pe Sorella, trebuie să am mâinile curate.

Formă numărul. Hoppy îl privi neputincioasă cum învârtea discul, dar primele sale cuvinte acționară asupra ei ca o lovitură de bici.

— Doresc să vorbesc cu domnișoara Lund.

Hoppy se năpusti asupra lui Randal şi, acoperind microfonul cu mâna, şuieră scandalizată.

— Aţi înnebunit, domnule Randal? Dacă-i spuneţi acum lui Lucille că o iubiţi pe Sorella, e capabilă de orice. Poate refuza să joace în continuare, să facă o criză de nervi, să plece îndată în America... Aşteptaţi măcar până mâine seară. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă grăbiţi!

Cu o blândeţe fermă, Randal o îndepărtă pe secretară.

— Văd că nu înţelegeţi nimic. Destul timp m-am comportat ca un ticălos, aşa că... Dintr-odată vocea lui îşi schimbă sunetul: Tu eşti, Lucille?

Hoppy se îndepărtă fără vreun cuvânt şi trânti uşa în urma ei.

— Alo, Randal?

— Lucille, trebuie să-ţi spun ceva...

— Şi eu, şi eu aveam ceva a-ţi spune, îl întrerupse actriţa. Oh! Randal, sunt într-adevăr foarte mâhnită că m-am comportat atât de îngrozitor în vremea din urmă. Am fost neliniştită, teribil de neliniştită şi, dragule, nu-mi mai amintesc prea bine nici ce-am spus nici ce-am făcut. Oricum te rog să mă ierţi!

— Da, da, bineînţeles, Lucille, spuse Randal cu nerăbdare. Voiam să-ţi spun că...

Dar Lucille vorbea prea repede și el n-avea cum să oprească șuvoiul cuvintelor sale care curgea necontenit.

— Într-o zi, Randal drag, am să-ți spun tot ce-am suferit și poate că atunci ai să înțelegi... Important e ca în momentul de față toate lucrurile s-au schimbat. Am să joc cât se poate de bine rolul pe care mi l-ai încredințat în piesa ta — piesa care este într-adevăr minunată.

O voce se auzea șoptind ceva în apropierea ei. Femeia se întrerupse o clipă.

— Edward îmi spune că n-am o înfățișare chiar atât de dezolată dar, crede-mă, e exact simțământul pe care-l trăiesc. Purtarea mea ciudată din ultimul timp s-a datorat unei neliniști adânci. Știi, credeam că unul dintre cei mai buni prieteni ai mei e mort, dar m-am înșelat. E în viață și la... pușcărie.

— La pușcărie?!

Randal nu înțelegea nici un cuvânt din spusele lui Lucille. Voia să-i vorbească despre sine, despre problema relațiilor dintre ei dar deocamdată, îi era cu neputință să plaseze vreun cuvânt.

— Da, la pușcărie, repetă Lucille râzând. Ciudat motiv de bucurie, nu-i așa? Dar eu credeam că-i mort și, în loc de așa ceva, a fost doar amestecat într-o încăierare pentru că nu știu cine i-a spart sticla de whisky pe care o avea asupra lui. După ce l-a doborât pe

individul care-i-a provocat o astfel de pagubă, a mai învinețit și ochiul polițistului care a intervenit. Se pare că aceasta constituie o crimă îngrozitoare în Anglia voastră! Așa că bietul meu prieten a fost condamnat la doi ani închisoare. Doi ani! Dar sunt foarte bucuroasă, zău așa, foarte bucuroasă!

Lucille vorbea ca o nebună. Randal își dădu seama că nu putea face altceva decât să fie de acord cu spusele ei.

– Ei bine, și eu sunt foarte bucuros dacă treaba asta îți pică atât de bine. Dar, te rog să mă asculți o clipă, Lucille. Trebuie să-ți spun ceva, ceva care s-ar putea să te întristeze.

– Nimic nu mă mai poate face nefericită acum.

– Sper. Adevărul, Lucille, este că m-am îndrăgostit. O iubesc pe Sorella și, dacă și ea mă iubește, probabil că am să mă însor cu ea.

Urmă o tăcere, apoi Lucille spuse încetișor:

– Să te însori cu Sorella... dar cum ai putea face așa ceva? Nu-i decât o copilă.

– Are optsprezece ani. Ne-am înșelat asupra datei sale de naștere. Dar acum știm adevărul și am de gând s-o iau de soție.

Spusese cuvintele din urmă cu un accent de sfidare și se aștepta ca furtuna să izbucnească. Dar, lucru surprinzător, vocea lui Lucille rămase liniștită.

— Așa deci.. ne-am înșelat asupra vârstei sale... Mi se pare tare nostim că vrei să te însori cu o puștoaică.

— Ei bine, asta este, răspunse Randal, foarte hotărât. Și adăugă într-o manieră ceva mai diplomatică: Mi-ar place să fii tu prima persoană apropiată care să mă felicite, Lucille... cu condiția ca Sorella să mă accepte.

— Vrei să zici că n-ai cerut-o încă de soție?

— Până acum, nu.

Ar fi vrut să adauge că nici măcar nu știa unde se afla tânăra, dar se abținu. Era o poveste prea lungă și prea complicată ca să fie spusă la telefon. Pe de altă parte, era nerăbdător să se lanseze în căutarea Sorellei. Lucru mai important decât orice altceva.

Își făcuse în sfârșit datoria și îi mărturisi adevărul lui Lucille. Știa că n-ar fi putut să se înfățișeze înaintea Sorellei încă mânjit de minciunile săptămânilor din urmă.

Pentru prima oară după mult timp, Randal se putea privi în față fără dezgust. Oricum, reacția lui Lucille era cu totul alta decât cea la care se aștepta.

— Îți urez să fii fericit, spuse ea în cele din urmă. Am crezut vreme îndelungată că suntem făcuți unul pentru celălalt, dar acum nu mai sunt atât de convinsă. De fapt, cred

că n-am să mă mărit. Sau nu înainte de trecerea câtorva ani, în orice caz.

În vreme ce spunea acestea se apucă să râdă și Randal avu impresia că mai există destule lucruri care i se treceau sub tăcere...

Trebuie să te las acum, spuse el cu o voce grăbită. Ai dovedit încă o dată că ești un înger, Lucille, primindu-mi vestea cu atâta înțelegere.

Pe mâine, dragule, și fii convins, ai să fii tare mândru de mine. Am să fac din piesa ta cel mai mare succes al stagiunii.

– Mulțumesc, Lucille.

Randal așeză receptorul în furcă. De-abia îi venea să creadă că reușise să-i spună lui Lucille că totul se terminase între ei fără ca ea să fi protestat. Era un lucru atât de uluitor că, pe durata unui moment, gândi că a visat. Nu-și putea explica acest comportament neașteptat decât prin intervenția lui Edward. Fără îndoială că reușise s-o liniștească pe Lucille sau o făcuse să înțeleagă că pentru o artistă e mai importantă cariera decât sentimentele.

Oricare ar fi fost cauza noii atitudini a lui Lucille, Randal era extrem de ușurat. Îi fusese dintotdeauna groază de legăturile sentimentale care se sfârșesc cu lacrimi și cu reproșuri.

Se eliberase de una dintre legăturile care-l împiedicau să plece cu cugetul împăcat în

căutarea Sorellei, dar nu era încă în întregime liber.

Ştia că n-o iubise niciodată cu adevărat pe Jane. Dar voise să se însoare cu ea şi, o scurtă perioadă, chiar o dorise de-a binelea. Acum, îi era ruşine nu doar de el însuşi, dar şi pentru ea, gândindu-se la uşurinţa cu care ea îi oferise trupul său cu câteva zile în urmă.

Dorea din toată inima să n-o fi cunoscut nicicând. Se condamna cu asprime că se lăsase convins de Hoppy şi că fusese sedus cu atâta uşurinţă de viaţa plină de fast şi de mondenităţi pe care Jane o ducea. Fusese orbit de strălucirea *Cercului magic* ca şi cum ar fi fost unul dintre acei tineri fani care se îmbulzesc la teatru în faţa intrării artiştilor.

— Cred că în sfârşit am devenit şi eu matur, suspină Randal în vreme ce apelul telefonului răsuna la Jane.

Şeful personalului de serviciu răspunse şi-l rugă să aştepte câteva momente. Un minut mai târziu, auzi vocea lui Jane.

— Alo, Randal?

— Da, eu sunt, Jane.

— Oh, Randal, Randal scump! Tocmai mă gândeam la tine!

— Jane, vreau să-ţi vorbesc... eşti singură?

— Da, da... dar despre ce e vorba? S-a întâmplat ceva grav?

— Da, Jane s-a întâmplat ceva.

— Ceva în legătură cu piesa?

— Nu, cu piesa nu e nici o problemă, răspunse Randal, dându-şi seama că n-ar fi putut să facă atât de sigur această remarcă în urmă cu doar o jumătate de oră.

— Ce bine! Mi-era teamă că Lucille s-a apucat să facă iarăşi nazuri.

— Nu, ceea ce vreau să-ţi spun n-are nici o legătură cu Lucille.

— Atunci cu cine.

— Cu Sorella.

— Sorella?!

— Da, ne-am înşelat asupra adevăratei date a naşterii sale. Are optsprezece ani.

După câteva clipe, Jane spuse:

— Eu nu m-am înşelat. Dintotdeauna am ştiut că n-are vârsta pe care pretindea că o are.

— Chiar şi ea nu ştia adevărul asupra acestui lucru. Credea cu toată candoarea în spusele tatălui său. N-am descoperit decât azi adevărul.

— Bine, şi?...

Tonul tăios al lui Jane îl făcu pe Randal să înţeleagă că ea ghicise ce anume voia interlocutorul ei s-o anunţe.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să te rănesc, Jane, spuse el după câtva timp. Fără îndoială că ai înţeles deja că o iubesc pe Sorella. Am să mă însor cu ea.

Urmă o tăcere, o tăcere interminabilă. Apoi Jane începu să vorbească:

— Am înțeles-o în seara în care am venit la tine pe neașteptate și v-am găsit pe amândoi stând de vorbă cu atâta încântare. Am avut atunci senzația că vă deranjam. Da, în ziua aceea, am înțeles...

Era atât de multă tristețe și atât de multă decepție în vocea ei că Randala nu reuși să-și stăpânească emoția.

— Nu mai continua, Jane. Nu mai continua.

Dar Jane continua fără să-i ia în seamă rugămințile.

— Și totuși, am fost atât de mărginită încât să cred că te pot păstra. Este și motivul pentru care m-am dăruit ție în seara cealalată. După plecarea ta, mi-am dat seama că totul a fost un eșec. Crezusem că e ultima mea șansă și n-am vrut s-o ratez. O idioțenie, nu-i așa?

— Sunt dezolat, Jane. Regret tare mult că-ți provoc o asemenea durere dar ar fi și mai rău dacă am continua ca până acum. Ai să găsești un soț mult mai bun ca mine. Fiul directorului unei mici bănci din Worcester nu poate să se simtă totuși în largul său în lumea căreia îi aparții. O știi la fel de bine ca și mine. Dar să nu vorbim urât despre fericirea care ne-a fost dat s-o trăim împreună. Am să-ți fiu

întotdeauna recunoscător pentru bucuriile pe care mi le-ai dăruit. Ai să-i aminteşti de noi?

— Da, Randal, am să încerc. Poate că asta mă va ajuta puţin să înfrunt viitorul — şi deodată vocea lui Jane se sugrumă. Adio, dragule... adio.

Închisese telefonul: un simplu declic şi totul se terminase. Randal se simţea copleşite de ruşine cum nu fusese nicicând. Se dispreţuia şi se ura că-i provocase lui Jane o suferinţă pe care ea n-o merita de fel.

Cu toate acestea, simţea şi o imensă uşurare. Era în sfârşit liber!

Merse până la şemineu. De câte ori n-o văzuse pe Sorella aşezată în faţa vetrei, cu chipul ei micuţ îndreptat către chipul lui, şi cu expresia aceea adâncă şi serioasă în priviri. Cât de prost fusese ca să nu înţeleagă de îndată că era absolut unică, că era cu totul diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse.

Intrase în viaţa lui într-un fel atât de neaşteptat şi în nişte împrejurări atât de ciudate, copil nefericit şi lipsit de familie, neaparţinând nici unui mediu social, încât puteai admite că la început el, Randal, nu-şi dăduse seama de darurile nepreţuite pe care i le hărăzise providenţa. Cu toate acestea, gândeam acum că fusese, pesemne, lovit de orbire ca să nu-şi dea seama de aceasta.

Încet, pe neobservate, tânăra începuse să joace un rol din ce în ce mai important în viața lui, astfel că acum, apartamentul părea pustiu și lipsit de viață fără ea și Randal își jura că n-avea să se mai reântoarcă niciodată le *Queen's Hoo* fără s-o aibă alături.

Era pe cale de a reflecta cum anume trebuia să procedeze ca să dea de urma ei când Hoppy reveni. Era palidă, ochii săi erau roșii și umflați. Avea o expresie neliniștită.

— Intră și așează-te, Hoppy, spuse Randal prietenos.

Femeia îl asculta. Mâinile-i tremurau.

— Totul e în regulă, Hoppy, continuă Randal cu un surâs liniștitor pe buze. Lucille mi-a propus că o să facă din piesă cel mai mare succes al stagiului. Așa că nu mai are rost să te neliniștești dinspre partea asta.

— Și Jane?

Randal evita să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău de ea, dar...

— Vai! mie și mai mult, începu Hoppy.

Dar Randal nu-i dădu voie să continue.

— Toate acestea aparțin trecutului. Să nu mai vorbim despre ele. N-ar mai avea nici un rost. Sunt multe lucruri pe care le regret, Hoppy, și de care mi-e rușine. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat și gata. N-am cum trece cu buretele peste tot ce-a fost... și-acum, trebuie s-o regăsim pe Sorella.

— Da, dar cum?

— E tocmai ceea ce mă întreb.

— Dacă aş fi fost în stare să-mi ţin gura! murmura secretara.

— Tocmai spuneam că nu putem schimba nimic din cele întâmplate, se grăbi s-o liniştească Randal. E un lucru pe care trebuie să ni-l reamintim mereu, Hoppy. Doar viitorul contează.

— Dar unde s-ar fi putut duce?

— Dacă măcar ar fi avut familie sau prieteni, suspină Randal.

— N-are pe nimeni în afară de noi, şopti Hoppy cu o voce aproape stinsă.

Randal cântări întreaga greutate a acestor cuvinte. Greşiseră amândoi grav faţă de tânără. Cu toate că se gândea la Sorelle ca la o copilă. Randal nu uita că ea era o femeie. Dar, îşi spuse el, ce contează că se vorbeşte despre ea ca despre o copilă, o tânără sau o femeie când era toate acestea la un loc.

„Unde s-ar fi ptutu duce?" Randal măsura încăperea cu paşi mari ca şi cum acest lucru l-ar fi putut ajuta în găsirea unui răspuns.

— Am putea cere poliţiei să ne ajute, sugera Hoppy.

— Nu, doar în ultimă instanţă. Sorella n-ar suporta să fie urmărită şi interogată. Pe de altă parte, am sentimentul că e de datoria mea să o regăsesc. Ştiu că această idee poate pare

absurdă și romantică, — Făt Frumos din poveștile cu zâne —, și totuși, cred că asta e ce-și dorește Sorella. Am petrecut atâta timp alături de ea că ar trebui să știu încotro a luat-o.

— Îți dai seama, Hoppy, dacă rolurile ar fi inversate, Sorella ar ști unde să mă găsească. E întotdeauna atât de sigură de ea, ghicește cu atâta ușurință adevărul. Oricare ar fi problemele cu care se vede confruntată, ghicește mijlocul de a le rezolva. Și fiindcă o iubesc, ar trebui acum să fiu în stare s-o regăsesc. Înțelegi?

Ascultându-l, Hoppy simți o strângere de inimă. În toți anii aceștia în care lucrase cu Randal, nu-l văzuse niciodată astfel. Se simți deodată foarte mândră de el. Un alt bărbat i se arăta acum în fața ochilor, care făcea tot ce era posibil ca să fie cinstit drept, sincer și bun.

— Trebuie s-o regăsesc pe Sorella, continuă Randal. Sunt sigur că în tot ce mi-a povestit despre ea pot să descopăr un indiciu care să mă conducă spre locul unde se află. Se îndrepta spre ușă. — Am plecat!

— Încotro?

— Nu știu. Vreau să merg și să mă gândesc la această situație. Rătăcind pe străzi s-ar putea să-mi vină vreo idee. Nu te neliniști din pricina mea. Du-te acasă și culcă-te.

Hoppy nu-i răspunse. În loc să se întoarcă acasă, ațâță focul și se așeză în fața lui. O cuprinse frigul și se simțea bătrână.

Nu fusese demnă de Randal, la fel ca și toate celelalte femei care îl iubiseră. Nu-i ceruseră decât ceea ce le putea da cu mare ușurință. Randal avea atâta talent, calități și farmec că-i era greu să-și reamintească faptul că era capabil de a se arăta cu mult superior majorității. Tocmai în această privință Sorella se comportase diferit de ceilalți și... celelalte!

Nu-l flatase niciodată și obținuse astfel întotdeauna ca Randal să se depășească pe sine însuși. Nu-i inspirase atitudinile acestea deosebite decât pentru că ea însăși avea o noblețe egală. Hotărât lucru, își spuse femeia, o legătură spirituală de neînlocuit le unea sufletele.

Hoppy înțelegea acum că, la fel ca Randal, fusese orbită de bogăția lui Jane și de prestigiul poziției sale sociale. Crezuse că fiica lordului Rockampstead putea să-i aducă multe lui Randal. Dar acum își dădea seama că zestrea Sorellei era cu mult mai de preț.

Cu umilință, Hoppy își recunoscu eșecul și surâse gândind la viitor. Randal și Sorella urmau să fie foarte fericiți; aveau să descopere o lume nouă, să realizeze împreună proiecte ambițioase.

„Și eu îi voi ajuta", gândi Hoppy care adormi, cu un zâmbet pe buze.

Tresărind, se deșteptă după câteva ore. Focul se stinsese. Îi era frig. Căscă, își frecă mâinile, apoi se uită la ceas.

Era ora trei dimineață. Se întrebă dacă Randal a revenit în vreme ce ea dormea. Aruncă o privire pe hol. Lumina ardea încă și paltonul lui Randal nu se afla în cuier. Inima i se strânse la gândul că Randal rătăcea încă pe străzile Londrei, pradă fără îndoială unei foarte mari tristeți.

De ce să nu prevină poliția? Aceasta avea desigur s-o regăsească mult mai lesne pe Sorella ca Randal.

Dar în același timp, secretara își spuse că Randal plecase în căutarea Sorellei cum se pleca odinioară în cruciadă, că aceasta reprezenta pentru el sfârșitul pelerinajului despre care vorbise cu atâta înflăcărare și emoție.

Ea, Hoppy, n-avea altceva de făcut decât să se ducă acasă. N-avea cum să-l ajute. Era o încercare pe care trebuia s-o îndure și s-o treacă de unul singur. Simțindu-se obosită și neputincioasă, Hoppy își puse paltonul, își înnodă șalul sub bărbie și ieși în noapte.

A doua zi dimineață — nu se făcuse încă ora opt — era deja din nou prezentă pe pragul apartamentului lui Randal. Era o oră mai matinală decât cea la care obișnuia să-și

înceapă serviciul, dar nu izbutise să închidă un ochi în tot restul nopții și era convinsă că singurul leac împotriva neliniștii sale era de a ști ce anume se întâmplase cu Randal.

Intrând în apartament, dădu de Norton care ținea în mână niște pantaloni plini de noroi.

– Domnul Gray s-a sculat?

– Să se scoale, domnișoară? bineînțeles că da, pentru bunul motiv că nici măcar nu s-a culcat. S-a întors de-abia la ora șase și a trebuit să sune fiindcă își uitase cheile aici. Era într-un hal fără de hal. Uitați-vă la pantalonii aceștia.

– Dar ce-a pățit?

– Asta aș vrea să știu și eu. Era muiat până la os și pantofii lui erau uzi leoarcă de parcă ar fi umblat numai prin rigole. Dacă îmi dați voie să-mi spun părerea, așa ceva e curată nebunie și...

Hoppy nu mai voi să audă urmarea și alergă spre sufragerie. Randal își lua micul dejun, cu un ziar desfăcut în fața lui. Purta un halat de casă de mătase bordo cu reverele și manșetele ultramarin. Inițialele sale erau brodate pe buzunarul din stânga. Când îl cumpărase, îi spusese lui Hoppy că aceasta era o piesă de bază a ținutei unui actor de succes.

Dar, în dimineața respectivă, lui Hoppy i se părea că haina cu pricina nu-i stătea deloc bine. Randal avea o înfățișare foarte obosită,

ochii săi erau încercănați, dar în același timp, părea cumva mai în formă și mai vioi decât în ultima vreme. Oricum, multe din urmele lăsate de atâția ani de viață confortabilă fuseseră îndepărtate de o singură noapte.

— Bună, Hoppy spuse el surâzând. Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Pe unde ați fost?

— Știam că ai să-mi pui această întrebare, dar nu cred că sunt în stare să-ți răspund.

— Dar vreau totuși să știu.

— Mi-amintesc de o mulțime de locuri: Embankment-ul[1], Shaftsburg Avenue, St. Paul's, Palatul Westminster... Am străbătut nenumărați kilometri și în tot acest timp, m-am gândit la o mulțime de lucruri, Hoppy... m-am gândit atât de intens cum n-am mai făcut-o de multă vreme.

— Și ați reușit să ghiciți unde s-ar putea afla Sorella?

— Da, cred că știu unde se găsește.

— Unde anume?

— Încă nu cunosc numele exact al locului. Aștept ora de deschidere a agențiilor de voiaj, pentru a mă lămuri.

— Credei că a plecat în străinătate?

— Nu, sunt convins că a rămas în Anglia. Mi-a spus deseori că vrea să-și cunoască mai

1 Unul dintre digurile (cheiurile) din lungul Tamisei (N.T.).

bine țara; astfel că n-are nici un rost s-o părăsească. Aseară, în vreme ce umblam, am încercat să-mi reamitesc toate spusele sale în cele mai mici amănunte. Una dintre observațiile pe care le-a făcut în privința rolului lui Marlène mi-a revenit atunci în memorie. Vorbind despre ultimul act al piesei, mi-a spus că dacă s-ar afla în locul lui Marlène, ar abandona totul și ar pleca.

— Or, știm amândoi foarte bine că tocmai aceasta era și intenția Sorellei ieri. Credea că-mi provoacă mai știu eu ce neajunsuri rămânând aici, altfel că s-a hotărât să dispară de-odată. Sunt convins că n-a rămas la Londra.

– O aud și acum vorbindu-mi despre un mic hotel, un soi de han din Yorkshire, unde s-a oprit pentru câtva timp cu taică-său. Acolo, mi-a spus ea, a fost mai fericită ca în oricare altă parte. Și-a petrecut zilele în landa, întinsă în buruienile înalte, vrăjită de cântecul păsărilor. Nu s-a simțit niciodată singură acolo fiindcă ghicea prezența Domnului în tot ce o înconjura.

— Deci, Hoppy, gândește-te la starea de spirit a Sorellei când a plecat, ieri, de aici. Trebuie că era nefericită sau, cel puțin, încerc să-mi închipui că era și, din pricina acestei tristeți, trebuie să fi simțit dorința de a se refugia în singurul loc în care a cunoscut

fericirea, singurul loc din lume unde s-a simţit aproape de Dumnezeu.

— Dar unde-i locul acesta Randal? Unde?

— Tot ce ştiu e că hanul respectiv se găseşte în comitatul Yorkshire, şi că în apropierea lui se afla o moară veche.

— O moară veche? repetă Hoppy febril. Iată deja un indiciu.

— E şi motivul pentru care vreau să iau legătura cu o agenţie de voiaj. Cred că salariaţii de acolo o să-şi spună că sunt nebun când am să-i pun să caute un han care se află lângă o moară, undeva în Yorkshire. Şi dacă nu vor putea să mă ajute, am să cutreier întregul bărăgan al comitatului de la un capăt la celălalt până când am să dau de hanul acela.

Aruncă o privire asupra ceasului şi sări în sus.

— Agenţiile deschid la ora nouă.

— Domnule Randal, lăsaţi-mă să rezolv eu asta, îl rugă secretara. Dumneavoastră trebuie să fiţi la repetiţie la ora nouă şi jumătate.

— Repetiţie? o făcu Randal pe prostul. Apoi izbucni în râs.

— De ce râdeţi? N-aveţi de gând să asistaţi la ea?

Bărbatul o prinse de umeri.

— Ia aminte, Hoppy, şi încearcă să înţelegi ce anume înseamnă Sorella pentru mine! Plec

în căutarea ei. Nu mă duc nici la repetiția de azi nici la premiera de mâine. Nă doare-n cot de ce se va întâmpla. Singurul meu gând este să regăsesc ființa aceasta, pe care o iubesc nebunește.

Se aplecă și o sărută pe obraz în vreme ce femeia îl privea înmărmurită. Apoi ieși grăbită din încăpere și se îndepărta alergând pe coridor cu vitalitatea și ardoarea unui tânăr. Hoppy îl auzi cum, fluierând de zor, își face un duș și, câteva minute mai târziu, recepționa un „la revedere" precipitat, după care pașii lui Randal traversa în fuga holul.

Trei sferturi de oră mai târziu Randal reveni, îngrămădi câteva schimburi într-o geantă de voiaj și era tocmai pe cale să plece, când Hoppy îl intercepta la ieșirea din imobil:

– Știți măcar numele locului unde vă duceți?

– Mi s-au indicat trei hoteluri situate în apropierea unei mori. La revedere, Hoppy!

– Mult noroc și Dumenzeu să vă aibă în pază! rosti pierdută femeia făcând apoi semne de rămas bun cu mâna până când mașina nu se, mai văzu.

Ajunsă înapoi în apartament trebui să facă față îndată solicitărilor insistente ale telefonului; problemele cotidiene își cereau și ele dreptul.

Două ore mai târziu, Randal, la volanul mașinii sale Bentley, se înscria pe drumul care

mergea spre miazănoapte. O sacoşă plină cu sandvişuri se afla lângă el. Fusese aşezată acolo în ultima clipă de Norton.

Hoppy îşi dădea seama acum că Randal o iubea pe Sorella aşa cum nu iubise nicicând vreo altă femeie. Nu-l văzuse niciodată neglijindu-şi munca pentru cineva.

Bruce Bellingham telefona la ora zece şi jumătate că să întrebe de ce Randal nu venise la repetiţie şi nu voi să creadă când Hoppy îi comunică vestea că nici n-avea să vină.

— E bolnav sau nebun?

— Nici una nici alta, răspunse Hoppy, incapabilă să mai adauge ceva.

Bruce închisese, descurajat. Nu fusese singurul telefon care-l căutase pe Randal. Directorul teatrului, Edward, numeroşi ziarişti sunaseră şi toţi rămăseseră literalmente stupefiaţi că autorul nu putea fi găsit în ziua premierei!

În vreme ce se strecura cât se poate de repede prin circulaţia densă a suburbiilor londoneze, Randal n-avu nici un gând pentru ceea ce lăsase în urma lui. Era convins că se angajase pe un drum care avea să-l ducă la ţinta căutării sale. Simţea că trebuie să se grăbească-fiecare clipă era preţioasă.

Gonea din ce în ce mai repede, gândindu-se doar la Sorella, nerăbdător să o găsească şi să-i vorbească despre sentimentele lui.

Târziu după-amiază, intra în Yorkshire. Landa se întindea la nesfârşit şi aerul era mai limpede şi mai proaspăt. I se părea că ajunsese la un capăt de lume.

Se hotărâse ca pentru început să ajungă la un loc care se chema Bendale Mill. Răzbăteai acolo pe un drum îngust care şerpuia printre culmile unor munţi nu foarte înalţi şi după ce întâlneai câteva cursuri de apa pe care le traversai pe nişte poduri străvechi de piatra care lăsau impresia că sunt prea înguste pentru un vehicul al zilelor noastre. Era o zi minunată. Colinele se împodobiseră cu toate culorile toamnei, iar lumina soarelui, acum în scădere, aşternea pretutindeni o tristeţe blândă. Randal înainta acum foarte rapid pe drumul cel sinuos. Nu se simţea obosit de fel şi nerăbdarea sa nu înceta să crească pe măsura ce orele treceau.

Deodată, descoperi Bendale Mill. Câteva case scunde erau îngrămădite în jurul unui han mic iar landa se întindea până în zare dincolo de moara care semăna cu descrierea pe care Sorella o făcuse.

Îşi parcă maşina lângă hotel şi se năpusti înăuntru. Trebuie să aştepte câteva clipe la recepţie înainte ca proprietara, o femeie trupeşă cu obrajii rumeni, să apară acolo, cu un zâmbet larg pe buze.

— O domnișoară Forest n-a tras la dumneavoastră? întrebă el cu emoție în glas.

— Ba da, domnule. A sosit în după-amiaza zilei de ieri. Doriți s-o vedeți?

Inima lui Randal bătea atât de repede încât nu putu răspunde. Se temuse de mult că presupunerile sale ar fi putut să dea greș. Dar nu, Sorella era aici. Într-un târziu, cu vocea gâtuită, se auzi spunând:

— Da, aș dori s-o văd. Puteți să-mi spuneți cumva unde se află?

— Am văzut-o suindu-se pe dealul din spatele morii curând după ora prânzului. La capătul grădinii noastre începe o potecă, pe care puteți ajunge până acolo. De pe coama dealului se vede până hăt departe. Cred că e locul pe care și l-a ales domnișoara...

Dar Randal n-o mai asculta. Se repezise în grădină și după câteva clipe, gonea deja pe cărare. Patroana hotelului, surâzând cu un aer complice, se înapoie în bucătărie.

Panta nu era deloc lină și Randal avea de-acum răsuflarea tăiată când atinse ceea ce crede el că era vârful colinei dar, după o terasă, bărăganul se înălța din nou. Își făcu ochii roată și, cum nimeni nu se vedea, continuă drumul. Urcușul era greu și vântul, din ce în ce mai puternic, pe măsură ce suia panta, îi întârzia înaintarea. După ce făcu un

ultim efort, ajunse în sfârşit pe culmea propriu-zisă şi o văzu pe Sorella.

Era aşezată cu spatele către el, şi contempla panorama imensă şi magnifică a colinelor acoperite de vegetaţie; un râu strălucea în bătaia ultimelor raze ale astrului zilei, cerul albastru se între strevedea, din când în când, printre norii albi şi pufoşi.

Randal se opri. Îşi atinsese în sfârşit ţinta. Emoţia lui era atât de puternică încât de abia-i dădea voie să respire. Nu îndrăznea să se mişte sau să vorbească de teamă ca nu cumva vraja aceasta tainică şi blândă care-l învăluia să nu se sfarme. Şi ca şi cum un fluid anume le-ar fi îngăduit să comunice fără să-şi vorbească sau să se vadă, Sorella îşi răsuci încetişor capul şi, recunoscându-l pe Randal, se ridică.

Rămase nemişcată, aşteptând ca Randal să vină până la ea. Încet, ca să se bucure din plin de farmecul acestei clipe, bărbatul înaintă. Când ajunse mai aproape de ea, se opri şi îşi cufundă privirea în ochii tinerei. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut înconjurul lumii, desculţ, ca să o regăsească.

Se priviră câtva timp în tăcere apoi, cu un glas pe care emoţia îl făcea adânc şi grav, Randal spuse:

— Sorella, scumpa mea! Cum ai putut să pleci şi să mă părăseşti?

— Am făcut-o pentru binele tău, răspunse ea cu o expresie de neliniște în privire.

Randal nu-și întinse brațele ca să o înlănțuie deoarece știa că nu trebuia să o atingă înainte de a-i fi spus de ce anume venise. Deși, spusele acestea erau inutile fiindcă înțeleseseră deja că-și aparțineau. Cu toate acestea, Randal, respectând tradițiile, simțea nevoia să-i spună Sorellei ceea ce ea deja înțelesese.

— Am venit să te caut, Sorella, fiindcă nu pot trăi fără tine, te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Le-am spus lui Lucille și lui Jane că vreau ca tu să devii soția mea. Dragostea mea, dacă mă respingi, să știi că nu-mi mai rămâne nimic de preț pe lumea asta.

Randal așteptă cu emoție reacția Sorellei. O fericire uriașă îl cuprinse când văzu obrajii tinerei coborându-se și lumina caldă a bucuriei născându-i-se în privire. Era revărsatul unor zori atât de frumoși și de gingași că nici un cuvânt n-ar fi putut să-l descrie.

Nemaireușind să-și stăpânească un strigăt de triumf, Randal își întinse brațele și o trase pe Sorella spre sine.

— Spune-mi că mă iubești, Sorella! Spune-mi-o, nu mai pot să aștept. Te iubesc, Sorella!

Ea răspunse cu un surâs. Buzele ei ușor întredeschise îi dădeau chipului ei atât de mult farmec că Randal avu convingerea că Sorella

e cea mai frumoasă femeie din lume. Avea frumusețea unui înger. Ai fi putut să-i vezi sufletul strălucindu-i prin transparența corpului ei pur.

— Te iubesc, Randal, răspunse ea cu o voce gravă și serioasă de parcă ar fi pronunțat un jurământ în fața altarului.

— Sorella!

Buzele sale le căutară pe cele ale tinerei. În aceeași clipă, soarele, în drumul său spre asfințit, străpunse norii, și o ultimă rază îi învălui pe cei doi îndrăgostiți cu lumina ei diafană și cu o căldură blândă, aidoma unei binecuvântări venită din ceruri.

Randal își apăsa buzele pe cele ale Sorellei și află în acest sărut dintâi o fericire aproape divină. Simțea că tânăra femeie încearcă aceeași bucurie și era încântat.

I se părea că nici un alt moment al vieții sale nu fusese atât de frumos sau de emoționant ca acela pe care-l trăia acum.

Sorella, care nu mai putea să-și biruie emoția, își odihni pentru o clipă fruntea pe umărul lui Randal și bărbatul văzu lacrimi de fericire în ochii ei.

– Te iubesc, Sorella, strigă el fericit. Te iubesc. Oh! dragostea mea scumpă, dragostea mea fermecătoare, spune-mi că n-o să mă mai părăsești niciodată, că ești a mea, a mea pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, Randal, murmură ea.

Randal știa că pelerinajul lui se terminase. Atinsese acel absolut pe care-l căutase atât de mult. Găsise dragostea și avea să o păstreze pentru totdeauna.

– SFÂRȘIT –

Tiparul executat la
ROMCART S.A.
Sub comanda nr.227
BUCUREȘTI – ROMÂNIA